
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΘΑΛΑΤΤΗΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Υπηρ. ΧΤ

Αριθ. δρομ. _____

Σήμερον εν _____

τῇ _____ ὥρ. _____

Ο Παραλαβών

Διεβιβάσθη τηλεγραφήματος

_____

Ἐν ἔλ.

Ο Διευθυντής

Τέλη

Μεταβιβάσθη εἰς _____

τῇ _____ ὥρ. _____

Ο Μεταβιβάσας

Ἐκ _____ ἀφ. _____ λεπ. _____ ἡμ. _____ ὥρα _____ λ. _____

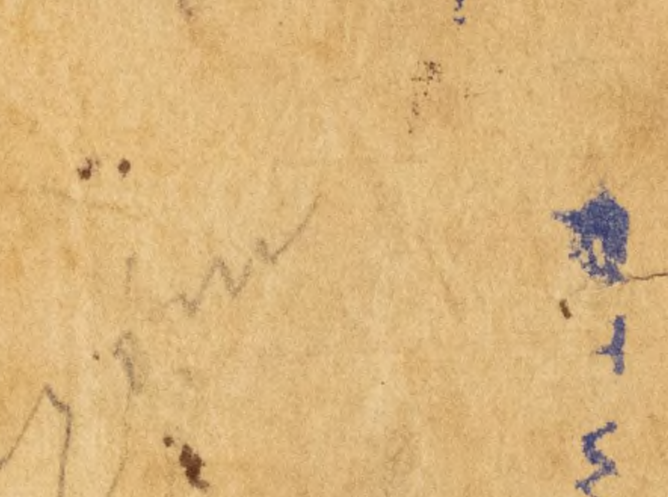
ΒΟΚΚΑΚΚΙΟΥ

Η ΕΚΑΗΜΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

843

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
10—ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ—10
1884

ΗΜΕΡΑ ΕΒΔΟΜΗ.

Καθ' ἣν ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Διονέου γίνεται λόγος περὶ τῶν παιγνιδίων, ἅτινα αἱ σύζυγοι, εἴτε ὅπως ἀπολαύσωσι τοῦ ἔρωτός των, εἴτε ὅπως ἀπαλλαγῶσι δυσκόλου θέσεως, ἔπαιξαν εἰς τοὺς συζύγους των, ἀδιάφορον ἂν οὗτοι ἐνόησαν αὐτὰ ἢ ὄχι.

Ἐκ τῶν ἀστέρων μόνος ὁ καλούμενος ἑωσφόρος ἐφαίνετο ἔτι λάμπων ἐν μέσῳ τοῦ λευκοῦ τῆς πρωΐας χρώματος, ὅτε ὁ οἰκονόμος ἐγερθεὶς καὶ πάντα τὰ χρειώδη λαβὼν μετέβη εἰς τὴν κοιλάδα τῶν γυναικῶν, ὅπως κατὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν παρασκευάσῃ τὸ γεῦμα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐγερθεὶς καὶ ὁ βασιλεύς, ὃν εἶχεν ἀφυπνίσει ὁ θόρυβος τῶν τε ὑπηρετῶν καὶ τῶν ζώων, προσεκάλεσε καὶ τοὺς λοιποὺς τῆς συνοδείας νὰ ἐγερθῶσιν. Μόλις δὲ ἤρξαντο προβαίνουσαί αἱ πρῶται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, ἔλαβον τὴν εἰς τὴν κοιλάδα ἄγουσαν. Οὐδέποτε δὲ μετὰ τόσης εὐχαριστήσεως ἤκουσαν τάς τε ἀηδόνας καὶ τὰ λοιπὰ πτηνὰ κελαδοῦντα, ὡς τὴν πρωΐαν ἐκείνην. Οὕτω δέ, ὑπὸ τοῦ ἄσματος τῶν πτηνῶν συνοδευόμενοι, ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα, ὅπου πολλῷ πλείονα ἤκουσαν ἄδοντα, ὡσανεὶ ἐχαιρέτιζον γηθοσύνως τὴν ἄφιξίν των. Περιελθόντες αὐτὴν καθ' ἅπαντα αὐτῆς τὰ μέρη, τὴν εὗρον ὡραιοτέραν ἢ πρίν, συντελούσης εἰς τοῦτο τῆς ὥρας, συμφωνοτέρας οὔσης πρὸς τὴν ὡραιότητα ἐκείνην. Ἀφοῦ δὲ διὰ τραγημάτων καὶ ἀρίστου οἴνου ἐθεράπευσαν τὴν πεῖνάν των, ὅπως μὴ ὑστερήσωσι τῶν πτηνῶν, ἤρξαντο νὰ ἄδωσι, τῆς κοιλάδος ἐπαναλαμβανούσης τὰ ἄσματά των. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ πτη-

ἁμιλλώμενα τὰ κελαδήματά των ἐδιπλασίαζον. Ἐπιστάσης δὲ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, παρατεθεῖσαν τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιὰν πυκνοφύλλων δένδρων παρὰ τὴν λίμνην, ὅπου τρώγοντες ἔβλεπον τοὺς ἰχθῦς νηχομένους κατὰ συρροήν, ὅπερ καὶ πολλάκις ὡς θέμα ὁμιλίας αὐτοῖς ἐχρησίμευσεν. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα καὶ ἡ τράπεζα μετὰ τῶν λειψάνων αὐτοῦ ἤρθη, ἤρξαντο ᾄδοντες ῥαιδρότερον ἔτι ἢ πρίν. Εἶτα εἰς διάφορα μέρη τῆς κοιλάδος παρασκευάσαντες τὰς κλίνας αὐτῶν, ἃς ὁ προορατικὸς οἰκονόμος εἶχε πάσας περικλείσει διὰ πυκνῶν παραπετασμάτων, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν προσκεφαλαίων ἐξικνουμένων, τῇ ἀδείᾳ τοῦ βασιλέως ἀπεσύρθησαν ὅπως κοιμηθῶσι, τῶν μὴ ἐφιεμένων ὕπνου εἰς ἄλλας διασκεδάσεις κατὰ τὸ σύνηθες παραδοθέντων. Ἐπελθούσης δὲ τῆς ὥρας τῶν διηγημάτων, πάντες ἠγέρθησαν καὶ τῇ προσκλήσει τοῦ βασιλέως πορευθέντες οὐ μακρὰν τοῦ μέρους ἔνθα εἶχον ἀριστεύσει, παρὰ τὴν λίμνην, ἐπὶ τῆς χλόης, ὅπου πρὶν εἶχον ἁπλωθῆ τάπητες, ἐν πλήρει ἀνέσει ἐκαθέσθησαν. Τότε ὁ βασιλεὺς διέταξε τὴν Αἰμυλίαν ὅπως κἄμῃ ἔναρξιν, αὕτη δὲ προθύμως καὶ μειδιῶσα ἤρξατο λέγουσα:

ΔΙΗΓΗΜΑ Α'.

Ὁ Ἰωάννης Λοτερῖγχος ἀκούει τὴν νύκτα χρουομένην τὴν θύραν του. Ἐξυπνᾷ τὴν σύζυγόν του, καὶ αὕτη τὸν πείθει ὅτι εἶναι φάντασμα, τὸ ὁποῖον ἐξορκίζουσι διά τινος ἐξορκισμοῦ, καὶ οὕτω παύουσιν οἱ κτύποι.

Αὐθέντα μου, ἐπιθύμουν μεγάλως, ἂν καὶ ὑμεῖς ἠρέσκεσθε εἰς τοῦτο, ἄλλος τις καὶ οὐχὶ ἐγὼ νὰ κάμῃ ἀρχὴν τῶν ὡραίων διηγημάτων, ἅτινα μέλλομεν σήμερον νὰ διηγηθῶμεν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ θέλετε νὰ δώσω τὸ παράδειγμα καὶ νὰ ἐνθαρρύνω τὰς ἄλλας, θὰ τὸ πράξω προθύμως. Θὰ προσπαθήσω δέ, προσφιλέσταταί μοι Κυρίαι, νὰ διηγηθῶ τι, ὅπερ ν' ἀποβῇ ὑμῖν ὠφέλιμον, ἐν τῷ μέλλοντι, διότι ἂν καὶ αἱ ἄλλαι ὡς ἐγὼ φοβῆσθε τὰ φαντάσματα, (τὰ ὁποῖα, μάρτυς μου ὁ Θεός, ἀγνοῶ πῶς εἶναι κατεσκευασμένα, οὐδὲ παρ' ἄλλης τινὸς τὸ ἔμαθόν ποτε, καίτοι πᾶσαι τὰ φοβοῦνται) δύνασθε, ὅταν ἤθελε σᾶς ἐπισκεφθῇ κανέν, νὰ τὸ ἀποδιώξητε δι' ἐξορκισμοῦ ἁγίου, καλοῦ καὶ ἀποτελεσματικωτάτου, ὃν ἂν προσέξητε καλῶς εἰς τὸ διήγημά μου θὰ ἀκούσητε.

Ἦτό ποτε ἐν Φλωρεντίᾳ, κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ ἁγίου Παγκρατίου, ξάντης τις ὀνόματι Ἰωάννης Λοτερῖγκος, μᾶλλον τυχηρὸς εἰς τὴν τέχνην του, ἢ εὐφυής, διότι μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἁπλοϊκότητα πολλάκις εἶχεν ἐκλεχθῇ προϊστάμενος τοῦ κατὰ τὴν Νέαν Παναγίαν σωματείου τῶν ὁμοτέχνων του, ὑποχρεουμένων οὕτω νὰ συνέρχωνται ἐν τῇ οἰκίᾳ του· εἶχε δὲ λάβει καὶ διάφορα ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ ἀξιώματα, ἐφ' ἃ καὶ λίαν ὑπερηφανεύετο. Τοῦτο δὲ συνέβαινε, διότι ὡς εὔπορος ἐφιλοδώρει συχνάκις τοὺς κληρικούς, οἵτινες λαμβάνοντες συχνάκις παρ' αὐτοῦ, ὁ μὲν περικνημίδας, ὁ δὲ ἐπενδύτην,

καὶ ἄλλος κοῦφον, τῷ ἐδίδασκον τὰς καλλίστας τῶν προσευχῶν, ἢ ἔδιδον αὐτῷ τὸ *Πάτερ ἡμῶν* εἰς δημώδη γλῶσσαν, τοὺς ὕμνους τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου, τοὺς θρήνους τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, τοὺς αἴνους τῆς Ἁγίας Ματθίλδης, καὶ ἄλλας πολλὰς τοιαύτας φλυαρίας, ἃς οὗτος προθύμως ἀπεδέχετο καὶ ἐφύλαττεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

Εἶχεν οὗτος σύζυγον ὡραιοτάτην καὶ θελκτικωτάτην, καλουμένην Γέτταν καὶ θυγατέρα τοῦ Μανουκίου Κουκούλια, συνετὴν δὲ καὶ λίαν εὐφυᾶ. Αὕτη, γινώσκουσα τὴν ἁπλότητα τοῦ συζύγου της καὶ οὖσα ἐρωτευμένη εἰς τὸν Φρειδερῖκον Νέρην Πεγολόττην, νέον εὐειδῆ καὶ δροσερόν, ἐξίσου ἀγαπῶντα αὐτήν, κατώρθωσε διὰ τῆς ὑπηρετρίας της νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἐραστήν της εἴς τινα ὡραιοτάτην ἔπαυλιν, ἣν ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐν Καμεράτα, ὅπου αὐτὴ ἔμενε τὸ θέρος, καὶ εἰς ἣν οὗτος σπανίως μετέβαινε τὸ ἑσπέρας, ἐπανερχόμενος τὴν πρωΐαν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἢ παρὰ τοῖς ὁμοτέχνοις του. Ὁ Φρειδερῖκος, ὅστις ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ συνευρεθῇ μετὰ τῆς ἐρωμένης του, ἔδρασε τὴν παρουσιασθεῖσαν περίστασιν καὶ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, περὶ λύχνων ἀφάς, ἔδραμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅπου ἀπουσιάζοντος τοῦ κυρίου ἐδείπνησεν ἀνέτως καὶ ἐκοιμήθη μετὰ τῆς γυναικός, εἰς ἣν τὴν νύκτα ἐκείνην ἐδίδαξεν ἐξ ἐκ τῶν ὕμνων τοῦ συζύγου της.

Ἡ κυρία, εὐχαριστηθεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης διδαχῆς, καὶ μὴ θέλουσα νὰ περιορισθῇ εἰς μίαν καὶ μόνην φοράν, ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Φρειδερίκου, νὰ μὴ στέλλῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπηρέτριαν, ὅπερ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ὑπονοίας, ἀλλ' οὗτος καθ' ἑκάστην μεταβαίνων εἴς τινα πλησιόχωρον ἀγρόν του, ἢ ἐπιστρέφων ἐκεῖθεν, νὰ παρατηρῇ εἰς τὴν παρά τινα οἰκίαν ἀνκδενδράδα καὶ ἂν ἡ ἐπί τινος τῶν πασσάλων αὐτῆς κεφαλὴ τοῦ ὄνου εἶχε τοὺς μυκτῆρας ἐστραμμένους πρὸς τὴν Φλωρεντίαν,

τοῦτο ἦτο σημεῖον ὅτι τὴν νύκτα ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ ἄνευ φόβου, εὑρίσκων δὲ τὴν θύραν κλειστὴν νὰ κρούῃ ἐλαφρῶς τρεῖς, καὶ αὐτὴ θὰ τῷ ἤνοιγεν· ἂν δὲ ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν τοὺς μυκτῆρας ἐστραμμένους πρὸς τὸ Φιέζολον, νὰ μὴ ἔρχεται, διότι ὁ Ἰωάννης ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου πολλάκις ἐπανέλαβον τὰς ἐρωτικὰς συνεντεύξεις των.

Δυστυχῶς ὅμως, ἑσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ κυρὰ Τέσσα περιέμενε τὸν Φρειδερῖκον ὅπως συνδειπνήσωσι, καὶ πρὸς τοῦτο εἶχε μαγειρεύσει δύο παχυτάτους κάπωνας, ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἔμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς Φλωρεντίαν, ἔφθασεν ἀπροσδοκήτως, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ σύζυγός του ἐλυπήθη σφόδρα. Πικραθέσασα δὲ εἰς τὴν τράπεζαν ὀλίγον ἁλατιστὸν κρέας, ὅπερ εἶχε βρασμένον, ἐτύλιξεν ἐντὸς λευκοτάτου μάκτρου τοὺς δύο μαγειρευμένους κάπωνας, προσθέσασα καὶ ὠὰ πρόσφατα καὶ φιάλην ἀρίστου οἴνου, καὶ ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὴν ὑπηρέτριαν ὅπως τὰ φέρῃ εἰς τὸν κῆπον, εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ τις χωρὶς νὰ διέλθῃ τῆς οἰκίας, ὅπου καὶ ἐνίοτε ἐδείπνει μετὰ τοῦ Φρειδερίκου, καὶ τὰ ἀπεθέσῃ εἰς τὴν ῥίζαν ροδακινέας τινὸς οὔσης εἰς τὴν παρὰ τὸν λειμῶνα ἄκραν. Τόσῳ ὅμως ἦτο τεταραγμένη, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ διατάξῃ τὴν ὑπηρέτριαν ἵνα περιμείνῃ ἄχρις οὗ, ἐρχομένου τοῦ Φρειδερίκου εἴπῃ αὐτῷ ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ὡς ἐκ τούτου ν' ἀπέλθῃ λαμβάνων ἐκ τοῦ κήπου τὸ ἐκεῖ ἀποτεθὲν δεῖπνον. Ὡς ἐκ τούτου, ἀφοῦ κατεκλίθησαν πάντες, καὶ αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ἀφίκετο μετ' οὐ πολὺ ὁ Φρειδερῖκος καὶ ἔκρουτεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν, ἥτις ἦτο τόσῳ πλησίον εἰς τὸν κοιτῶνα ἔνθα ἐκοιμᾶτο τὸ ἀνδρόγυνον, ὥστε ἀμέσως ὁ Ἰωάννης ἤκουσε τὸν κτύπον, ἐπίσης καὶ ἡ σύζυγός του, ἥτις ὅμως ὅπως μὴ δώσῃ αὐτῷ ὑπόνοιαν προτεποιήθη ὅτι ἐκοιμᾶτο. Ὁ Φρειδερῖκος περιμείνας μικρὸν ἔκρουσε καὶ ἐκ δευτέρου. Ἀκούσας καὶ τὸν δεύτερον κτύπον ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη

καὶ κινήσας μικρὸν τὴν σύζυγόν του τῇ εἶπε! Τέσσα, ἀκούεις καὶ σύ; Μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος κρούει τὴν θύραν μας. Ἡ σύζυγος, ἥτις εἶχεν ἀκούσει κάλλιστα, προσποιηθεῖσα ὅτι τότε ἐξύπνησε, τῷ εἶπε! Τί λέγεις Ἰωάννη;— Νά, λέγω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὅτι κρούουσι τὴν θύραν μας.—Κρούουσιν; εἶπεν ἡ Τέσσα. Ὤοιμέ! Ἰωάννη μου, δὲν εἰξεύρεις τί εἶναι; Εἶναι τὸ φάντασμα, τὸ ὁποῖον τώρα ὕστερα τόσῳ μὲ ἔχει φοβήσει, ὥστε μόλις τὸ ἀκούσω κρύπτω τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἐκβάλω ἄχρις οὗ γείνῃ ἡμέρα. — Μὴ φοβῆσαι, ὦ γῦναι, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἂς ἦναι φάντασμα. Εἶπον πρὸ ὀλίγου, ὅτε κατεκλίθημεν τὸ **Φῶς ἱλαρὸν** καὶ τὸ **Ἄσπιλε ἀμόλυντε,** καὶ τόσας ἄλλας προσευχάς, ἐσταυροκόπησα δὲ καὶ τὴν κλίνην ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε μὴ φοβῆσαι, καὶ τὸ φάντασμα δὲν δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ.

Ἡ γυνὴ ὅμως φοβηθεῖσα μὴ ὁ Φρειδερῖκος ἤθελε λάβει ἄλλην τινὰ ὑποψίαν καὶ δυσαρεστηθῇ κατ' αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐγερθῇ καὶ τῷ γνωρίσῃ ὅτι ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ Ἰωάννης, ὅθεν εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της:—Ἀξιόλογα! λέγε ὅσας θέλεις προσευχάς, ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν τὸ ἐξορκίσωμεν νὰ φύγῃ, τώρα ὅτε εἶσαι ἐδῶ.— Καὶ πῶς θὰ τὸ ἐξορκίσωμεν; εἶπεν ὁ Ἰωάννης —Εἰξεύρω ἐγώ, διότι προχθὲς ὅτε ὑπῆγον εἰς Φιέζολον εἰς τὸ εὐχέλαιον, μία ἀπὸ τὰς καλογραίας, ἡ ὁποία, Ἰωάννη μου, εἶναι ἁγία γυνή, ἰδοῦσά με τρομασμένην καὶ μαθοῦσα τὴν αἰτίαν, μὲ ἔμαθεν ἕνα ἅγιον καὶ ἰσχυρότατον ἐξορκισμὸν, τὸν ὁποῖον, ὡς μοὶ εἶπεν, ἐδοκίμασε πολλάκις πρὶν ἡ γίνῃ καλογραία, καὶ πάντοτε εὗρεν ἀποτελεσματικώτατον. Ἀλλὰ, ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων μόνη νὰ τὸν δοκιμάσω. Τώρα ὅμως, ὅτε καὶ σὺ εἶσαι ἐδῶ, θέλω νὰ τὸν δοκιμάσωμεν μαζῆ.— Ὁ Ἰωάννης ηὐχαριστήθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτὸς **εἰς τὸν**

περίφημον ἐξορκισμὸν ἐκεῖνον, καὶ οὕτως οἱ δύο σύζυγοι ἐγερθέντες ἐπορεύθησαν ἡρέμα εἰς τὴν θύραν, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἵστατο ὁ Ἰωάννης ἀπορῶν. Φθάσασα δ' ἐκεῖ, ἡ Τέσσα εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της: Ἔσο ἕτοιμος, ὅταν σοῦ εἴπω νὰ πτύσῃς. — Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. — Τότε ἡ Τέσσα ἤρχισε τὸν ἐξορκισμὸν λέγουσα: Φάντασμα, φάντασμα, τὸ ὁποῖον γυρίζεις τὴν νύκτα, μὲ σηκωμένην τὴν οὐρὰν ἦλθες, μὲ σηκωμένην τὴν οὐρὰν νὰ ἐπιστρέψῃς. Πήγαινε εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τὰ πόδια τῆς χονδρῆς ροδακινιᾶς θὰ εὕρῃς ἄλλεμμα πασχλειμμένο, καὶ ἑκατὸ κοτσιλιᾶς τῆς κόττας μου. Βάλε εἰς τὸ στόμα τὸ φλασκί, καὶ τράβα δρόμο καὶ μὴν κάμῃς κακό, οὔτε εἰς ἐμέ, οὔτε εἰς τὸν Γιάννη μου. — Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ τῷ εἶπε: Φτύσε Γιάννη, καὶ ὁ Ἰωάννης ἔπτυσεν.

Ὁ Φρειδερῖκος, ἀκούσας ταῦτα ἔξωθεν τῆς θύρας, ἀπηλλάγη τῆς ζηλοτυπίας, ἥτις πρὶν ἐβασάνιζεν αὐτόν, μεθ' ὅλην δὲ τὴν λύπην, ἣν ἠσθάνετο, ἀναγκαζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν οὐρὰν ἔχων ὀρθίαν, ἐξεκαρδίζετο γελῶν, καὶ ὅτε ὁ Ἰωάννης ἔπτυσε τῷ εἶπε σιγά: Τὰ δόντια. Ἡ Τέσσα, ἀφοῦ τρὶς ἐξώρκισε τὸ φάντασμα, κατὰ τὸν ἄνωθι τρόπον κατεκλίθη αὖθις μετὰ τοῦ συζύγου της.

Ὁ Φρειδερῖκος, ὅστις περιέμενε νὰ δειπνήσῃ μετ' αὐτῆς καὶ ἦτο νήστης, ἐνόησε κάλλιστα τὸν ἐξορκισμὸν καὶ πορευθεὶς εἰς τὸν κῆπον εὗρε τοὺς δύο κάπωνας, τὰ ὠὰ καὶ τὸν οἶνον, καὶ ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐδείπνησεν ὀρεκτικώτατα. Πολλάκις δὲ εἰς τὸ ἑξῆς συνευρισκόμενος μετὰ τῆς γυναικός, ἐγέλων ἐπὶ τῷ ἐξορκισμῷ τούτῳ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ γυνὴ εἶχε στρέψει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄνου κατὰ τὸ Φιέζολον, ἀλλ' ὅτι γεωργός τις διερχόμενος ἐκεῖθεν τὴν ἐκτύπησε παίζων διὰ τῆς ῥάβδου του, καὶ οὕτως ἡ κεφαλή, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐστράφη περὶ ἑαυτήν, ἔμεινε ἐστραμμένους ἔχουσα τοὺς ῥώθωνας πρὸς τὴν Φλω-

ρεντίαν, ὡς ἐκ τούτου ὁ Φρειδερῖκος, νομίσας ὅτι περιέμένετο, μετέβη ἐκεῖ τὴν νύκτα· ἀποπεμφθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς διὰ τοῦ ἑπομένου ἐξορκισμοῦ :— Φάντασμα, φάντασμα, πήγαινε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, διότι ἄλλος καὶ ὄχι ἐγὼ ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν τοῦ γαϊδάρου, τὸν ὁποῖον ἄμποτε νὰ παιδέψῃ ὁ Θεός. Ἐγὼ δὲ εἶμαι ἐδῶ μὲ τὸν Γιάννη μου, — ἔμεινε χωρὶς κλίνην καὶ χωρὶς δεῖπνον. Μία ὅμως τῶν γειτόνων μου, γραῖα ἤδη, μοὶ εἶπεν ὅτι καὶ αἱ δύο ἐκδόσεις αὗται εἶναι ἀληθεῖς, ὡς μικρὰ ἔτι οὖσα ἤκουσε, ἀλλ' ὅτι ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰς τὸν Ἰωάννην Λοτερῖγκον, ἀλλ' εἰς ἕτερόν τινα ὀνόματι Ἰωάννην Νέλλον, ἐπίτης ἀνόητον, οἰκοῦντα παρὰ τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ὡς ἐκ τούτου, προσφιλέσταταί μοι Κυρίαι, εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ ἐκλέξητε οἱονδήποτε θέλετε ἐκ τῶν δύο ἐξορκισμῶν, ἢ καὶ ἀμφοτέρους, διότι ἀμφοτέρων ἡ δύναμις, ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσιν, εἶναι ὡς ἠκούσατε μεγάλη. Μάθετε αὐτοὺς καὶ ἴσως ἡμέραν τινὰ σᾶς ὠφελήσωσιν.

ΔΙΗΓΗΜΑ Β'.

Ἡ Περονέλλα κρύπτει τὸν ἐραστήν της ἐντὸς κάδου, ἀκούσασα ἐρχόμενον τὸν σύζυγόν της. Μαθοῦσα δὲ ὅτι οὗτος τὸν εἶχε πωλήσει, λέγει αὐτῷ ὅτι τὸν ἐπώλησεν αὐτὴ εἰς ἕνα, ὅστις ἦτο μέσα, παρατηρῶν αὐτὸν ἂν ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν. Ὁ ἐραστὴς ἐξελθὼν ἀναγκάζει τὸν σύζυγον νὰ τὸν καθαρίσῃ καὶ εἶτα τὸν μεταφέρει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐλίζας ἠκροάσθησαν γελῶντες, ἐπαινέσαντες καὶ τὸν ἐξορκισμὸν ὡς καλὸν καὶ ἅγιον. Μετὰ δὲ τὸ τέλος ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν Φιλόστρατον ὅπως

ἐξακολουθήτῃ, ὅστις καὶ ἤρξατο λέγων: Προσριλέσταταί μοι Κυρίαι, εἶναι τόσα τὰ παιγνίδια, ἅτινα παίζουσιν ὑμῖν οἱ ἄνδρες, ὥστε ἄν ποτε γυνὴ παίξῃ τι εἰς τὸν σύζυγόν της, οὐ μόνον δέον νὰ εὐχαριστῆσθε ὅτι τοῦτο συνέβη καὶ ἀκούουσαί τινα διηγούμενον αὐτὸ νὰ χαίρητε, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐταὶ νὰ τὸ διαδίδετε πανταχοῦ, ὅπως οἱ ἄνδρες μάθωσιν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι κατώτεραι αὐτῶν εἰς τὰ τοιαῦτα παιγνίδια, ὅπερ καὶ οὐκ ὀλίγης ὠφελείας θὰ ἦναι ὑμῖν πρόξενον, διότι ὅταν τις γινώσκῃ τὴν τοῦ ἄλλου ἱκανότητα δὲν ἐπιχειρεῖ τόσῳ ἐπιτολαίως νὰ τὸν ἀπατήσῃ. Τίς λοιπὸν ἀφιβάλλει ὅτι οἱ ἄνδρες μανθάνοντες ὅτα σήμερον λέγομεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, δὲν θὰ περιορισθῶσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπατῶσιν ὑμᾶς ἐν τῷ μέλλοντι, γινώσκοντες πλέον ὅτι καὶ ὑμεῖς θέλουσαι δύνασθε νὰ τοὺς ἀπατήσητε; Ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ὁρμώμενος, θὰ διηγηθῶ πρὸς ὑμᾶς νῦν τί νεᾶνις ἐκ τῶν τῆς τελευταίας τάξεως μετὰ μεγάλης ἑτοιμότητος ἔπραξεν, ἐπελθόντος αἴφνης τοῦ συζύγου της, ὅπως ἀπαλλαγῇ δυσκόλου θέσεως.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, πτωχός τις κτίστης ἐν Νεαπόλει συνεζεύχθη μετὰ εὐειδοῦς καὶ θελκτικῆς νεάνιδος, ὀνόματι Περονέλλας. Καὶ αὐτὸς μὲν διὰ τῆς ἐργασίας του, ἐκείνη δὲ νήθουσα, μόλις ἐκέρδιζον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἡμέραν τινά, εἷς τῶν κομψοτέρων νεανίσκων τῆς πόλεως, ἰδὼν τὴν Περονέλλαν καὶ εὑρὼν αὐτὴν τῆς ἀρεσκείας του, ἠράσθη αὐτῆς, καὶ τόσῳ καλῶς ἐνήργησεν, ὥστε ἐπὶ τέλους τὴν ἔπεισεν νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτόν. Ἵνα δὲ ἀνετώτερον ἀπολαύωσι τῶν τοῦ ἔρωτος ἡδονῶν, συνεφώνησαν ὅπως ἑκάστην πρωΐαν ὁ νέος μένῃ κεκρυμμένος παρὰ τὴν οἰκίαν, καὶ ὅταν ἤθελεν ἰδῇ τὸν σύζυγον ἐξερχόμενον καὶ μεταβαίνοντα εἴτε εἰς ἐργασίαν, εἴτε πρὸς εὕρεσιν ἐργατίας, νὰ εἰσέρχεται αὐτός, ὅπερ ἄλλως τε καὶ λίαν εὔκολον ἦτο, καθ' ὅσον ἡ οἰκία τῆς νεάνιδος ἔκειτο ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἐλεφαντοκοκκάλου, εἰς

μέρος λίαν ἀπομεμονωμένον. Οὕτω δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐξηκολούθουν πράττοντες. Ἀλλὰ πρωΐαν τινά, τοῦ Γιανέλλου Στινιαρίου, οὗ ὡς ἐκαλεῖτο ὁ ἐραστής, κατὰ τὸ σύνηθες εἰσελθόντος καὶ μετὰ τῆς Περονέλλας διατρεδάζοντος, ὁ σύζυγος παρὰ πᾶταν προσδοκίαν ἐπανῆλθεν. Εὑρὼν δὲ τὴν θύραν κλεισμένην ἔνδοθεν, ἔκρουσεν αὐτὴν λέγων: Θεέ μου, ἂ. ἦναι δεδοξασμέ ον τὸ ὄνομά σου! διότι, ναὶ μὲν μὲ ἔπλασες πτωχόν, ἀλλὰ μοῦ ἔδωκες ἀγαθὴν καὶ τιμίαν νεάνιδα σύζυγον. Ἰδοὺ πῶς ἔκλεισεν ἀμέσως τὴν θύραν, ἅμα ἐξῆλθον, ὅπως μή τις εἰσελθὼν τὴν ἐνοχλήσῃ. Ἡ Περονέλλα, ἀκούσασα τὴν θύραν κρουομένην καὶ γνωρίσασα ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκρούετο ὅτι ἦτο ὁ σύζυγός της, εἶπεν: Ὠοιμέ! Γιανέλλο μου, εἶμαι χαμένη! Νά, ὁ ἄνδρας μου, κακὸν χρόνον νὰ ἔχῃ, ἐπέστρεψεν, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω τὴν αἰτίαν, διότι δὲν εἶναι συνειθισμένος νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τοιαύτην ὥραν. Ἴσως σὲ εἶδεν εἰσερχόμενον. Ἀλλά, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἦναι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κρύψου ἐγρήγορα εἰς τὸν κάδον αὐτόν, τὸν ὁποῖον βλέπεις ἐκεῖ, ἐγὼ δὲ θὰ πηγαίνω νὰ ἀνοίξω, ὅπως μάθω τὴν αἰτίαν δια τὴν ὁποίαν τόσῳ ἐγρήγορα ἐπέστρεψε τὴν πρωΐαν ταύτην. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα μετέβη ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἐνῷ ὁ Γιανέλλος ἐκρύβη εἰς τὸν κάδον. Ἀνοίξασα δὲ εἶπεν ὀργίλως εἰς τὸν σύζυγόν της: Τί νεωτερισμὸς εἶναι οὗτος καὶ ἐπέστρεψες τόσῳ ἐγρήγορα σήμερον; Καθὼς μοῦ φαίνεται, δὲν ἔχεις ὄρεξιν νὰ ἐργασθῇς σήμερον, διὰ τοῦτο μοῦ ἦλθες ὀπίσω μὲ τὰ σίδερά σου. Ἀλλά, ἂν κάμνῃς ἔτσι πῶς θὰ ζήσωμεν; ποῦ θὰ εὕρωμεν ψωμί; Νομίζεις ὅτι θὰ ὑποφέρω νὰ βάλῃς ἐνέχυρον τὰ φουστάνια μου καὶ τὰ ἄλλα μου ροῦχα; Ἐγὼ νύκτα καὶ ἡμέραν γνέθω ἀκαταπαύστως, ὥστε μοῦ ἐξεκόλλησαν τὰ νύχια, καὶ τοῦτο διὰ νὰ κερδίζω τὸ λάδι διὰ τὸν λύχνον μας. Αἴ! ἄνδρα μου, ἄνδρα μου! αἱ γειτόνισσαι μὲ ἐμπαίζουν διότι ἐργάζομαι τόσῳ πολύ, καὶ σὺ ἔρχεσαι ὀπίσω εἰς τὸ

σπίτι μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ δουλεύῃς καὶ σὺ Εἶτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ, λέγουσα: Ὤοιμέ! δυστυχὴς ἐγὼ εἰς ποίαν κακὴν ὥραν ἐγεννήθην! Ἐμποροῦσα κι ἐγὼ νὰ ἔχω σύζυγον ἕνα καλὸν νέον, καὶ ὅμως δὲν ἠθέλησα, διὰ νὰ πάω αὐτὸν, ὁ ὁποῖος οὐδὲ κἂν συλλογίζεται ὅτι ἔχει γυναῖκα. Αἱ ἄλλαι διασκεδάζουσι μὲ τοὺς ἐραστάς των, καὶ δὲν ὑπάρχει γυνὴ ἡ ὁποία νὰ μὴν ἔχῃ, ποία δύο καὶ ποίατρεῖς, καὶ διασκεδάζουν καὶ πωλοῦν εἰς τοὺς ἄνδρας του τὸν τσίντζικα δι' ἀηδόνι. Κι ἐγώ, ἡ κακομοῖρα! διότι εἶμαι καλὴ καὶ ἀπέχω ἀπὸ αὐτά, εἶμαι δυστυχὴς καὶ ὅλα τὰ κακὰ πέφτουν εἰς τὸ κεφάλι μου. Μὰ τὸν Θεόν, δὲν εἰξεύρω διατί καὶ ἐγὼ δὲν κάμνω ὡς αἱ ἄλλαι. Ἀκούεις; ξεύρε το καλά, ἄνδρα μου, ὅτι ἂν ἤθελα θὰ εὕρισκα καὶ ἐγὼ κάποιον. Εἶναι πολλοὶ καὶ ἀρκετὰ καλοί, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγαποῦν καὶ μοῦ ἐπροσφεραν καὶ χρήματα καὶ φορέματα καὶ στολίδια. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔπραξα, διότι αὐτὰ δὲν τὰ ἔπραξε καὶ ἡ μητέρα μου. Καὶ σὺ ἔρχεσαι εἰς τὸ σπίτι, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἦσαι εἰς ἐργασίαν. -- Ταῦτα ἀκούσας ὁ σύζυγός της, εἶπε: Γυναῖκά μου, μὴ λυπῆσαι. Πιστεύεις ὅτι δὲν εἰξεύρω τί ἀξίζεις; Καὶ ἂν δὲν τὸ εἴξευρα πρίν, σήμερον τὸ ἐνόησα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐπῆγα διὰ νὰ ἐργασθῶ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἰξεύρεις, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν τὸ εἴξευρα, ὅτι σήμερον εἶναι τοῦ Ἁγίου Γαλέοντος, ἑορτὴ μεγάλη, καὶ δὲν ἐργάζονται. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐπέστρεψα τόσω πρωὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ ἐπρόβλεψα νὰ μὴ μᾶς λείψῃ ψωμὶ διὰ ἕνα μῆνα καὶ περισσότερον. Ἐπώλησα εἰς αὐτόν, τὸν ὁποῖον βλέπεις ἐδῶ μαζύ μου, τὸν κάδον μας, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἰξεύρεις, δὲν μᾶς ἐχρησίμευεν εἰς τίποτα, διὰ πέντε σκοῦδα; — Ἀλλὰ δι' αὐτό, εἶπεν ἡ Περονέλλα, ἀκριβῶς λυποῦμαι περισσότερον, διότι ἐνῶ σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἄνδρας καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν γυρίζεις ἔξω καὶ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, τὸν ἐπώλησες διὰ πέντε σκοῦδα, ἐγὼ ἡ ὁποία εἶμαι γυναῖκα

καὶ δὲν πατῶ ἔξω τῆς θύρας, βλέπουσα ὅτι δὲν μᾶς ἐχρειάζετο, ταύτην τὴν πρωίαν μόλις ἐξῆλθες τὸν ἐπώλησα διὰ ἑπτὰ εἰς ἕνα ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ὅστις τώρα εἶναι μέσα καὶ τὸν παρατηρεῖ μὴ ἦναί που χαλασμένος.—Ὁ σύζυγος, ταῦτα ἀκούσας, ηὐχαριστήθη μεγάλως, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν μετ'αὐτοῦ ὄντα, εἶπεν αὐτῷ: Καλὲ ἄνθρωπε, πήγαινε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, διότι ὡς ἤκουσες ἡ γυναῖκά μου τὸν ἐπώλησεν ἑπτά, ἀντὶ πέντε μόνον τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδιδες σύ. — Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἰπών: Ἂς ἦναι ὥρα καλή, ἀνεχώρησε.

Τότε ἡ Περονέλλα εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της: Ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ, ἔλα ἐπάνω καὶ κύτταξε μὲ ἐκεῖνον τὸ συμφέρον μας. — Ὁ δὲ Γιαννέλλος, ὅστις ποσεῖχε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον, ὅπως λάβῃ ἐγκαίρως τὰ μέτρα του, ἂν κίνδυνός τις τὸν ἠπείλει, ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς Περονέλλας ἐξῆλθεν ἀμέσως τοῦ κάδου καὶ ὡσὰν μὴ εἶχεν ἐννοήσῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ συζύγου, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: Αἴ! ποῦ εἶσαι ἀγαθὴ γῦναι! — Ὁ δὲ σύζυγος εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν ἀπήντησεν: Ἰδοὺ ἐγώ! Τί προστάζεις; Ποῖος εἶσαι σύ; εἶπεν ὁ Γιαννέλλος, ἐγὼ θέλω τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία μοὶ ἐπώλησε τὸν κάδον τοῦτον. — Τὸ ἴδιον κάμνει, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς κτίστης· ἐγὼ εἶμαι ὁ σύζυγός της. — Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Γιαννέλλος, ὁ κάδος φαίνεται γερός. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἴχετε τρυγίαν ἐντὸς, διότι εἶναι ἠλειμμένος ἀπὸ τὸν ξηρὸν, ὅπερ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποσπάσω διὰ τῶν ὀνύχων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸν πέρνω ἂν πρῶτον δὲν ἴδω αὐτὸν καθαρόν. — Ὦ! εἶπεν ἡ Περονέλλα, δι' αὐτὸ δὲν θὰ χαλάσῃ ἡ συμφωνία μας. Ὁ ἄνδρας μου ἀμέσως τὸν καθαρίζει. — Ἀμέσως, εἶπεν ὁ σύζυγος· ἀποθέσας δὲ τὰ ἐργαλειά του καὶ ἐκβαλὼν τὸν ἐπενδύτην του, ἥναψε κηρίον καὶ λαβὼν ξύστραν εἰσῆλθεν ἐν τῷ κάδῳ καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ξύῃ. Ἡ Περονέλλα, ὡσανεὶ θέλουσα νὰ ἴδῃ τί ἔπραττεν, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ κάδου καὶ εἰσαγαγοῦσα τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐν αὐτῷ τῷ ἔλεγε: ξύσε

ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο μέρος: νά, κύτταζε ἐκεῖ πέρα ἔμεινε ὀλίγον.—Ἐ ὼ δὲ αὕτη ἵστατο οὕτως πως δεικνύουσα εἰς τὸν σύζυγόν της τί ὤφειλε νὰ πράξῃ, ὁ Γιανέλλος, ὅστις τὴν πρωίαν δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἐσκέφθη ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ὡς ἤθελεν, ἦτο καλὸν νὰ πράξῃ ὡς ἠδύνατο· ὅθεν πλησιάσας εἰς αὐτὴν, ἥτις ὡς ἵστατο ἔκλεισε τὸ στόμιον τοῦ κάδου, καί, καθ' ὃν τρόπον ἐν ταῖς εὐρείαις πεδιάσι τῆς Παρθίας, οἱ σφριγῶντες ἵπποι τῶν φορβάδων ἐπιβαίνουσι, λαβὼν καὶ αὐτὸς αὐτὴν ὄπισθεν τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν ἐξεπλήρωσε. Τελειώσας δὲ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ὁ κτίστης ἐτελείωσε τὸ ξύσιμον τοῦ κάδου, ἀπεμακρύνθη, καὶ τῆς γυναικὸς ἀποσυρθείσης ἐξῆλθε καὶ ὁ σύζυγος. Τότε ἡ Περονέλλα εἶπεν εἰς τὸν Γιαννέλλον: Λάβε τὸ κηρίον, ἀγαθὲ ἄνθρωπε, καὶ κύτταξε ἂν ἦναι καθαρός, ὡς τὸν θέλεις. Ὁ Γιαννέλλος παρατηρήσας καλῶς εἶπεν ὅτι εἶχε καλῶς καὶ ὅτι ἦτο ηὐχαριστημένος. Μετρήσας δὲ τὰ ἑπτὰ σκοῦδα, ἀπέστειλε τὸν κάδον εἰς τὴν οἰκίαν του.

ΔΙΗΓΗΜΑ Γ'.

Ὁ καλόγηρος Ριγάλδος καταχλίνεται μετὰ τῆς συντέκνου του. Ἐπελθόντος τοῦ συζύγου της, τὸν πείθουσιν ὅτι ὁ καλόγηρος ἐξώρκιζε τὰς ἔλμινθας τοῦ ἀναδέκτου του.

Ἡ παρομοίωσις, ἣν ἐποίησεν ὁ Φιλόστρατος τῶν παρθικῶν ἵππων, τόσῳ καλῶς παριστάνουσα τὸν τρόπον, ὃν ὁ Γιανέλλος μετεχειρίσθη ὅπως ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἀπολαύσῃ τῶν θελγήτρων τῆς ἐρωμένης του, μέγαν ἐπροκάλεσε γέλωτα καί τοι αἱ κυρίαι ὡς εὐφυεῖς προσεποιή-

θησαν ὅτι δι' ἄλλο τι ἐγέλων. Ὁ δὲ βασιλεύς, ἰδὼν ὅτι οὐδὲν ἀπέμενε πλέον εἰς τὸν Φιλόστρατον νὰ εἴπῃ, διέταξε τὴν Ἐλίζαν ὅπως ἐξακολουθήσῃ. Αὕτη δὲ λίαν προθύμως ἤρξατο λεγουσα: Θελτικαὶ Κυρίαι, ὁ ἐξορκισμὸς τοῦ φαντάσματος τῆς Αἰμυλίας μοὶ ὑπενθύμισε τὴν ἱστορίαν ἄλλου τινὸς ἐξορκισμοῦ, ἣν καίτοι ἧσσον ὡραίαν τῆς πρώτης, θὰ διηγηθῶ, μὴ ἔχουσα ἄλλην προχειροτέραν.

Ἠτό ποτε ἐν Σιέννῃ νέος τις θελκτικώτατος καὶ ἐξ ἐντίμου οἰκογενείας, ὀνόματι Ρινάλδος, ὅστις ἠγάπα θερμῶς ὡραίαν τινὰ γείτονά του, σύζυγον ἑνὸς τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων. Ἐλπίζων δὲ ὅτι, ἂν εὕρισκε τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτήν, ἀφόβως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελε, καὶ οὐδὲν βλέπων μέσον, ἐσκέφθη, οὔτης αὐτῆς ἐγκύου, νὰ γείνῃ ἀνάδοχος τοῦ νεογνοῦ. Ὅθεν, συναντήσας ἡμέραν τινὰ τὸν σύζυγόν της, διὰ τρόπου ὅσῳ εὐγενεστέρου ἠδυνήθη, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην, εἰς ἣν ἐκεῖνος συγκατετέθη. Γενόμενος λοιπὸν ὁ Ρινάλδος σύντεκνος τῆς κυρίας Ἀγνησίας καὶ ἔχων οὕτω ἀφορμὴν νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ τῇ ὁμιλῇ χωρὶς νὰ παρέχῃ ὑπονοίας, ἐξωμολογήθη εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτά του, καί τοι ἐκείνη πολὺ πρότερον τὸν εἶχε ἀναγνώσει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτόν, εἰς οὐδὲν τὸν ὠφέλησε τὸ στρατήγημά του, καί τοι ἡ γυνὴ δὲν ἤκουσε δυσαρέστως τὴν ἐξομολόγησίν του.

Μετά τινα καιρόν, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τίνος, ὁ Ρινάλδος ἐγένετο καλόγηρος, παραιτησάμενος καὶ τὸν πρὸς τὴν σύντεκνόν του ἔρωτα καὶ τὰς λαμπὰς τοῦ κόσμου ματαιότητας, ἃς ὅμως προϊόντος τοῦ χρόνου ἀνέλαβε χωρὶς νὰ ἀποθέσῃ τὸ ράσον. Ἤρξατο δὲ νὰ ἐνδύηται πολυτελῶς καὶ κομψῶς, νὰ συνθέτῃ στίχους, νὰ τραγωδῇ καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα νὰ πράττῃ.... Ἀλλὰ, τί λέγω περὶ τοῦ καλογήρου τούτου; Καὶ ποῖοι τῶν κλη-

κῶν δὲν πράττουσιν οὕτω; Ἄ! αἶσχος εἰς τοὺς διεφθαρμένους! Δὲν ἐντρέπονται νὰ ἐξέρχωνται παχεῖς καὶ ροδοκόκκινοι, κομψότατοι δὲ κατὰ τὴν περιβολὴν καὶ τοὺς τρόπους, οὐχὶ πρὸς περιστερὰς ὁμοιάζοντες, ἀλλὰ πρὸς πεφυσιωμένους κούρκους, τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ τὸ στῆθος προτεταμένον ἔχοντες. Ἂς ἀφήσωμεν δὲ ὅτι εἰς πάντων τούτων τὰ κελλεῖα βλέπει τις φιαλίδια πλήρη μύρων καὶ ἀρωμάτων, θήκας πλήρεις τραγημάτων, φιάλας καὶ μικρὰ ἀγγεῖα περιέχοντα ἐκχυλίσματα ἀνθέων καὶ εὐώδη ἔλαια, βαρέλια πλήρη ἀρίστων καὶ σπανιωτάτων οἴνων, εἰς τρόπον ὥστε ταῦτα οὐχὶ πρὸς κελλεῖα καλογήρων, ἀλλὰ πρὸς καταστήματα ἀρωματοπωλῶν καὶ παντοπωλῶν ὁμοιάζουσι μᾶλλον. Τὸ δὲ χείριστον, δὲν αἰσχύνονται ἂν γίνεται γνωστὸν ὅτι εἶναι λαίμαργοι καὶ ἂν οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι αἱ νηστεῖαι καὶ τὰ ὀλίγα χονδρὰ φαγητὰ καὶ ὁ ἐγκρατὴς βίος καθιστᾶσι τοὺς ἀνθρώπους λεπτοφυεῖς καὶ ὑγιεστέρους, καὶ ὅτι, ἂν ποτε ταῦτα δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς ἀσθένειαν, οὐδέποτε ὅμως ἐπιφέρουσι τὰς ἀρθρίτιδας ἐκείνας, εἰς ἃς διορίζεται συνήθως ὡς φάρμακον ἡ ἀγνότης καὶ πᾶν ἄλλο κατάλληλον εἰς τὸν βίον ἀληθοῦς καὶ εὐσεβοῦς κληρικοῦ. Καὶ πιστεύουσιν ὅτι οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦσιν ὅτι, πλὴν τῆς περὶ τὰ φαγητὰ ἐγκρατείας, αἱ μακραὶ ἀγρυπνίαι, αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ μετάνοιαι καθιστᾶσι τοὺς ἀνθρώπους ὠχροὺς καὶ μελαγχολικούς, καὶ ὅτι ὁ Ἅγιος Δομένικος καὶ ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος εἶχον ἓν καὶ μόνον ῥάσον, καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐκ λεπτοῦ καὶ πολυτελοῦς ὑφάσματος, ἀλλ' ἐκ χονδροῦ ἐρίου καὶ χρώματος φυσικοῦ, καταλλήλου εἰς τὸ νὰ προφυλάττῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ψύχους, καὶ οὐχὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐπίδειξις καὶ κόσμημα. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν ἂς φροντίσῃ ὁ Θεὸς, καθὼς καὶ περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἁπλοϊκῶν ἐκείνων, οἵτινες τρέφουσι τοὺς τοιούτους κηφῆνας.

Ἡμεῖς δὲ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Ρινάλδον.

Ἀνακτήσας οὗτος τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ἐπιθυμίας, ἤρ-

ξατο νὰ ἐπισκέπτηται συχνὰ τὴν σύντεκνον, τολμηρότερος δὲ σὺν τῷ χρόνῳ γενόμενος τὴν ἐστενοχώρει ἔτι μᾶλλον, ἐκβιάζων αὐτὴν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του. Ἡ ἀγαθὴ γυνή, πολιορκουμένη τοιουτοτρόπως καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ Ῥινάλδος ἦτο ὡραιότερος ὑπὸ τὸ ῥάσον ἢ πρίν, ἡμέραν τινά, καθ' ἣν αὐτὸς τὴν εἶχε στενοχωρήσει περισσότερον τοῦ συνήθους, κατέφυγεν εἰς τὸ μέσον, εἰς ὃ καταφεύγουσι πᾶσαι αἱ θέλουσαι νὰ ἐνδώσωσι, καὶ εἶπεν αὐτῷ: Τί λέγεις, πάτερ Ρινάλδε; Καὶ κάμνουν τὰ τοιαῦτα οἱ καλόγηροι; — Κυρά μου, ἀπήντησεν ὁ καλόγηρος, ὅταν ἐκδυθῶ τὸ ῥάσον τοῦτο, τὸ ὁποῖον καὶ λίαν εὐκόλως δύναμαι νὰ πράττω, θὰ ἴδῃς ὅτι εἶμαι ἀνήρ, ὡς πάντες οἱ ἄλλοι, καὶ οὐχὶ καλόγηρος. — Ἡ γυνὴ προσεποιήθη ὅτι γελᾷ καὶ εἶπε: Δυστυχία μου! ἀλλὰ εἶσαι σύντεκνός μου· πῶς θὰ γείνῃ λοιπόν; Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία, καθὼς ἤκουσα νὰ λέγωσι πολλάκις. Ἂν τοῦτο δὲν ἦτο, θὰ ἔκαμνα βεβαίως πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς. — Εἶσαι ἀνόητη, ἀπήντησεν ὁ Ρινάλδος, ἂν αὐτὸ σὲ κάμνῃ νὰ διστάζῃς. Δὲν λέγω ὅτι δὲν εἶναι ἁμαρτία, ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι εὔσπλαγχνος καὶ συγχωρεῖ πολὺ μεγαλείτερα εἰς τοὺς μετανοοῦντας. Ἀλλὰ εἰπέ μοι· ποῖος εἶναι στενότερος συγγενὴς τοῦ τέκνου σου, ἐγώ, ὅστις τὸ ἐβάπτισα, ἢ ὁ σύζυγός σου ὅστις τὸ ἐγέννησεν; — Ὁ σύζυγός μου, ἀπήντησεν ἡ γυνή. — Ἀξιόλογα! εἶπεν ὁ καλόγηρος· ἀλλ' ὁ σύζυγός σου δὲν κοιμᾶται μετὰ σοῦ; — Κοιμᾶται, ἀπήντησεν ἐκείνη. — Λοιπόν, ἀφοῦ ὁ σύζυγός σου, ὅστις εἶναι ὁ στενότερος συγγενὴς τοῦ τέκνου σου, κοιμᾶται μετὰ σοῦ, πόσῳ μᾶλλον ἐγώ, ὅστις εἶμαι μακρυνότερος. — Ἡ γυνή, ἥτις ἠγνόει τὴν λογικήν, καὶ ὀλίγων εἶχεν ἀνάγκην, εἴτε πεισθεῖσα, εἴτε προσποιηθεῖσα ὅτι ἐπείσθη, εἶπε: Ποῖος δύναται νὰ ἀντιλέξῃ εἰς τοὺς σοφούς σου λόγους; — Εἶτα δέ, μεθ' ὅλην τὴν συντεκνίαν, ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του. Δὲν περιωρίσθησαν δὲ εἰς μίαν καὶ μόνην φοράν.

Κρυπτόμενοι ὄπισθεν τῆς πνευματικῆς συγγενείας, ἣν εἶχον, ἡδυνήθησαν χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ παράσχωσιν ὑπόνοιαν, νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ μακρὸν ἀπολαύοντες ἐν ἀνέσει τῶν τοῦ ἔρωτος ἡδονῶν.

Ἡμέραν τινὰ μεταβὰς ὁ καλόγηρος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀγνησίας, καὶ μίαν μόνην ὑπηρέτριαν εὑρὼν ἐκεῖ, ἀρκούντως ὡραίαν καὶ θελκτικήν, ταύτην ἀπέστειλε μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του εἰς τὸν περιστερῶνα ὅπως διδαχθῇ ὑπ' αὐτοῦ τὴν Κυριακὴν προσευχήν, αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς συντέκνου, ἐχούσης τὸ τέκνον της ἐν τῇ ἀγκάλῃ, εἰσῆλθον ἐν τῷ κοιτῶνι καὶ κλείσαντες ἔνδοθεν διεσκέδαζον ἐπί τινος ἀνακλίντρου, ἐκεῖ ὄντος. Ἐνῷ δὲ ἐν τοιαύτῃ ἦσαν θέσει, ὁ σύζυγος τῆς Ἀγνησίας, ἐπανελθὼν καὶ οὐδένα εὑρὼν εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους, ἐπορεύθη εὐθὺ καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, καλῶν κατ' ὄνομα τὴν σύζυγόν του. Ἀκούσασα τὴν φωνήν του, ἡ Ἀγνησία εἶπεν: Ἐχάθην! Ἰδοὺ ὁ σύζυγός μου! Τώρα θὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀληθῆ αἰτιαν τῆς οἰκειότητός μας. — Ἦτο δὲ ὁ καλόγηρος σχεδὸν γυμνός, μόνον τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσώβρακον φέρων, ὅθεν ἀπήντησεν! Ἂν ἤμην τοὐλάχιστον ἐνδεδυμένος, θὰ εὑρίσκετο μέσον νὰ τὰ διορθώσωμεν· ἀλλά, ἂν τῷ ἀνοίξῃς καὶ μὲ εὕρῃ οὕτω γυμνόν, πῶς θὰ δικαιολογηθῶμεν; — Τότε εἰς τὴν γυναῖκα ἐπῆλθεν αἰφνιδία τις σκέψις, ὅθεν εἶπεν αὐτῷ: Ἐνδύθητι ἀμέσως· ἀφοῦ δὲ ἐνδυθῇς, λάβε εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν ἀναδεκτόν σου καὶ πρόσεχε εἰς ὅ,τι θὰ εἰπῶ, ὅπως οἱ λόγοι σου ἀκολούθως συμφωνήσωσι πρὸς τοὺς ἰδικούς μου, ἄφες με δὲ νὰ τὰ ἐξοικονομήσω ἐγώ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγαθὸς σύζυγος δὲν ἔπαυε κρούων τὴν θύραν, ἀπήντησε: μίαν στιγμὴν καὶ ἔφθασα. Καὶ πορευθεῖσα ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ εἶπεν αὐτῷ! Ἄνδρα μου, ὁ Θεὸς ἔστειλεν ἐγκαίρως τὸν σύντεκνόν μας, διότι ἂν δὲν ἤρχετο θὰ ἐχάναμεν τὸ τέκνον μας. — Ἀκούσας ταῦτα ὁ βλὰξ ἐκεῖνος τὰ ἔχασε καὶ εἶπε! Πῶς; — Ὦ ἄνδρα μου,

εἶπεν ἡ γυνή, τὸ εὗρεν αἰφνιδίως μία λιποθυμία, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανε, δὲν ἤξευρα δὲ οὔτε τί ἔκαμνα, οὔτε τί ἔλεγα. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβῆκεν ὁ σύντεκνός μας, καί, λαβὼν τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, μοῦ εἶπε: Σύντεκνε, τὸ παιδίον ἔχει σκώληκας, οἱ ὁποῖοι σφίγγουσι τὴν καρδίαν του καὶ θὰ τὸ ἐφόνευον ἂν δὲν ἠρχόμην ἐγκαίρως. Μὴ φοβῆσαι ὅμως· ἐγὼ θὰ τοὺς ἐξορκίσω καὶ θὰ ἀποθάνωσιν ὅλοι· πρὶν δὲ ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν θὰ ἴδητε τὸ παιδίον ὑγιέστερον ἢ ἄλλοτέ ποτε. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο χρεία νὰ εἰπῇς καὶ σὺ μεριμνὰς προσευχάς, ἔστειλα τὴν ὑπηρέτριαν νὰ σὲ φωνάξῃ, ἀλλὰ δὲν σὲ εὗρεν, ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ σύντεκνος διέταξε τὸν ὑποτακτικόν του νὰ τὰς εἰπῇ ἀντὶ σοῦ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς οἰκίας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλοι παρόντες εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ἢ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου μόνον, ἐκλείσθημεν ἐδῶ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανείς. Ἀκόμη δὲ κρατεῖ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ δὲν περιμένει ἄλλο ἢ νὰ τελειώσῃ τὰς προσευχάς του καὶ ὁ ὑποτακτικός του, ὅστις πιστεύω ὅτι θὰ τὰς ἐτελείωσε, διότι τὸ παιδίον ἐθεραπεύθη ἤδη ἐντελῶς.

Τοσαύτην λύπην ᾐσθάνθη ἐπὶ τῷ κινδύνῳ τοῦ τέκνου του ὁ *μπουνταλᾶς* ἐκεῖνος, ὥστε δὲν ἐνόησε τὴν ἀπάτην, ἀλλ' εἶπε στενάξας: Θέλω νὰ ἴδω. — Μή, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη! εἶπεν ἡ γυνή, διότι θὰ χαλάσῃς ὅ,τι ἐκάμαμεν. Ἄφησε νὰ ἴδω πρῶτον ἂν ἐμπορῇς νὰ ἔλθῃς, καὶ ἔπειτα σὲ φωνάζω.

Ὁ καλόγηρος, ὅστις εἶχεν ἀκούσει ταῦτα πάντα καὶ εἶχε πλέον ἐν πάσῃ ἀνέσει ἐνδυθῇ, λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον καὶ διευθετήσας πάντα κατὰ τὴν περίστασιν, ἐφώναξεν: Αἴ, σύντεκνε! δὲν εἶναι αὐτοῦ ὁ σύντεκνος; — Ναί, σύντεκνε, εἶπεν ὁ *μπουνταλᾶς*. — Ἔμβα λοιπὸν μέσα, ἐπανέλαβεν ὁ καλόγηρος, — καὶ ὁ *μπουνταλᾶς* εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα. Ὁ καλόγηρος προχωρήσας εἰς προϋπάντησίν του τῷ εἶπε: Λάβε τὸ

τέκνον σου. Ἰδοὺ αὐτό, χάριτι θείᾳ, ὑγιές, ἐνῷ ἐφοβήθην ὅτι δὲν θὰ τὸ εὕρῃ ζῶν τὸ ἑσπέρας, ἐφ' ᾧ καὶ πρέπει νὰ ἀφιερώσῃς ἄγαλμα κήρινον ὅσον εἶναι τὸ ἀνάστημά του εἰς τὸν Ἅγιον Ἀμβρόσιον, διὰ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ὁποίου σοῦ ἀπέδωκα τὸν υἱόν σου. Τὸ παιδίον, ἰδὸν τὸν πατέρα του, ἔτρεξεν, ὡς πράττουσι συνήθως τὰ μικρὰ παιδία, χαῖρον πρὸς αὐτόν, ὅστις λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του κλαίων τὸ κατησπάζετο, ὡσανεὶ ἤθελεν ἀνασύρει αὐτὸ ἐκ τοῦ τάφου, εὐχαριστῶν θερμῶς τὸν σύντεκνόν του ὅτι τὸ ἔσωσεν ἐκ τοιούτου κινδύνου.

Ὁ δὲ ὑποτακτικὸς τοῦ καλογήρου, ὅστις ἐν τούτοις οὐχὶ ἦν Πάτερ ἡμῶν, ἀλλὰ τέσσαρα εἶχε διδάξει εἰς τὴν ὑπηρέτριαν καὶ εἶχε δωρήσει αὐτῇ μικρὸν βαλάντιον ἐκ λευκῆς μετάξης,[82] ὅπερ εἶχε δωρήσει εἰς αὐτὸν καλογραΐά τις, καὶ εἶχε καταχτήσει πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀφοσίωσιν, ἀκούσας τὸν μπουνταλᾶν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, ἀπετύρθη ἀθορύβως εἰς μέρος, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ συμβαίνοντα. Ἰδὼν δὲ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔληξε καλῶς, κατῆλθε καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα εἶπε: Πάτερ Ῥινάλδε, εἶπον καὶ τὰς τέσσαρας προσευχάς, τὰς ὁποίας μὲ διέταξες.— Εὖγε! ἀπήντησεν ὁ καλόγηρος, ἀδελφέ μου· σὺ ἔχεις καλοὺς πνεύμονας. Ἐγώ, ὅτε ἦλθεν ὁ σύντεκνός μου, μόλις εἶχον εἰπῆ δύο. Ἀλλ' ὁ Θεός, χάριν καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου κόπου, μᾶς εἰσήκουσε καὶ τὸ παιδίον ἐθεραπεύθη.

Ὁ μπουνταλᾶς, διατάξας νὰ φέρωσι ἐκ τοῦ καλλίστου τῶν οἴνων του καὶ διάφορα τραγήματα, ἐφίλευσε τὸν σύντεκνόν του καὶ τὸν ὑποτακτικὸν αὐτοῦ, οἵτινες ἄλλως τε καὶ μεγίστην ἀνάγκην τούτων ἠσθάνοντο. Εἶτα, συνοδεύσας αὐτοὺς ἐφ' ἱκανὸν δρόμον, τοὺς ἀπεχαιρέτισε. Διέταξε δὲ ἄνευ ἀναβολῆς ὅπως γείνῃ τὸ κήρινον ἄγαλμα, ὅπερ ἀνήρτησεν ἐνώπιον τῆς εἰκόνος ἑνὸς Ἁγίου Ἀμβροσίου ὅστις, δυστυχῶς δι' αὐτόν, δὲν ἦτο ὁ τῶν Μεδιολάνων.

ΔΙΗΓΗΜΑ Δ'.

Ὁ Τόφανος κλείει νύκτα τινὰ τὴν σύζυγόν του ἔξω τῆς οἰκίας, αὐτὴ δέ, μὴ κατορθώσασα διὰ τῶν ἱκεσιῶν νὰ εἰσέλθῃ, προσποιεῖται ὅτι πίπτει εἴς τι φρέαρ, ἐνῷ ῥίπτει ἐν αὐτῷ ὀγκώδη λίθον. Ὁ Τόφανος ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ τρέχει ἐκεῖ. Τότε αὐτὴ εἰσελθοῦσα κλείει αὐτὸν ἔξω, καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν ὀνειδίζει.

Ὁ βασιλεύς, ἅμα ἰδὼν τὴν Ἐλίζαν σιωπήσασαν, ἄνευ ἀνκβολῆς στραφεὶς πρὸς τὴν Λακουρέτταν ἔνευσεν αὐτῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἥτις καὶ ἀμέσως ἤρξατο λέγουσα: Ὦ ἔρως! πόσω μεγάλη εἶναι ἡ ἰσχύς σου! καὶ πόσαι εἶναι αἱ συμβουλαὶ καὶ αἱ ἐπινοήσεις σου! Ποῖος φιλόσοφος, ποῖος καλλιτέχνης ἤθελέ ποτε δυνηθῇ νὰ ἀπαριθμήσῃ τὰ εὐφυῆ ἐπινοήματα, τὰ ἀγχίνοα μέσα, ἅτινα αἴφνης ὑπαγορεύεις εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὰ ἴχνη σου; Οὐδεμία βεβαίως διδασκαλία δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν σήν, ὡς εὐκόλως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε ἱστορηθέντων, εἰς τὰ ὁποῖα, ὦ φιλέρωτες Κυρίαι, θὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ εὐφυές τι ἐπινόημα ἁπλοϊκῆς γυναικός, ὅπερ μόνον ὁ ἔρως ἠδύνατο νὰ τῇ ὑπαγορεύσῃ.

Ἦτό ποτε ἐν Ἀρέτσῳ πλούσιός τις ὀνόματι Τόφανος. Οὗτος ἔλαβε σύζυγον ὡραιοτάτην, ὀνόματι Γίταν, τὴν ὁποίαν ὅμως, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ καὶ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ἐζηλοτύπει σφόδρα. Τοῦτο ἐννοήσασα ἡ γυνὴ ὠργίσθη λίαν καί, ἀφοῦ πολλάκις ἐζήτησε ματαίως νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῆς ζηλοτυπίας του ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ δι' αὐτοῦ ἐκείνου, ὃ τόσῳ πολὺ ἐφοβεῖτο. Ἐννοήσασα δὲ ὅτι νέος τις, πολὺ καθὼς ἔπρεπε κατὰ τὴν γνώμην της, ὡρέγετο αὐτῆς, κατώρθωσε μετὰ μεγάλης προφυλάξεως νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ.

Ἀφοῦ αἱ διαπραγματεύσεις μεταξύ των ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἐκ τοῦ ὁποίου μόνη ἡ διὰ τῆς πράξεως ἐπισφράγισις λείπει, ἡ γυνὴ ἐσκέφθη διὰ ποίου μέσου ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ καὶ τοῦτο. Γνωρίζουσα δὲ ὅτι ὁ σύζυγός της, πλὴν τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἐλαττωμάτων, ἠρέσκετο καὶ εἰς τὸ πίνειν, ἤρχισε διὰ μυρίων μέσων νὰ τὸν ὠθῇ εἰς τὸ νὰ πίνῃ περισσότερον. Καὶ τόσῳ καλῶς ἐνήργησεν, ὥστε κατώρθωσε νὰ τὸν μεθύῃ εἰς οἵαν δήποτε στιγμὴν ἤθελεν. Ἀφοῦ δὲ καλῶς τὸν ἐμέθυε, τὸν ἔθετεν εἰς τὴν κλίνην ἵνα χωνεύσῃ τὸν οἶνον, αὐτὴ δὲ μετέβαινεν εἰς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της, συχνάκις τὸ τοιοῦτο παιγνίδιον ἐπαναλαμβάνουσα. Τόσην δὲ πεποίθησιν εἶχεν εἰς τοῦ συζύγου της τὴν μέθην, ὥστε οὐ μόνον εἰσήγαγε τὸν ἐραστήν της εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐκείνη μετέβαινεν ἐνίοτε εἰς τὴν ἰδικήν του, ἥτις δὲν ἦτο καὶ πολὺ μακρὰν τῆς ἰδικῆς της, ὅπως διασκεδάζῃ μετ' αὐτοῦ. Ἐνῷ δὲ ἡ ἐρωτευμένη γυνὴ τοιοῦτον διῆγε τὸν βίον, ὁ σύζυγός της ἐπὶ τέλους παρετήρησεν ὅτι δίδουτα πρὸς αὐτὸν νὰ πίνῃ, ἐκείνη δὲν ἔπινεν. Ὡς ἐκ τούτου ὑπωπτεύθη αὐτὸ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ἦτο, ἤτοι ὅτι ἡ γυνή του τὸν ἐμέθυεν ὅπως ἀνέτως ἐκείνη ἀκολούθως διασκεδάζει, ἐνῷ αὐτὸς ἐκοιμᾶτο. Θέλων δὲ νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πόσον ἡ ὑπόνοιά του ἦτο βάσιμος, ἑσπέραν τινὰ ἐπανελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του προσεποιήθη ὅτι ἦτο εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε μεθυσμένος, ἐνῷ ὅλην τὴν ἡμέραν οὐδὲ ρανίδα οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς μεθυστικοῦ ποτοῦ εἶχε πίει. Ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει ἰδοῦσα αὐτὸν ἡ γυνὴ καὶ νομίσασα ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν περισσότερον οἶνον, τὸν ἔθεσεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην, ὅπως κοιμηθῇ. Μεθ' ὅ, ὡς ἐνίοτε ἐσυνείθιζεν, ἐξελθοῦσα τῆς οἰκίας μετέβη εἰς τὴν τοῦ ἐραστοῦ της, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Ὁ Τόφανος, ὡς ἐνόησε τὴν σύζυγόν του ἐξελθοῦσαν, ἠγέρθη καὶ κλείσας ἔνδοθεν τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐκά-

θησεν εἰς τὸ παράθυρον ὅπως ἴδῃ αὐτὴν ἐπιστρέφουσαν καὶ οὕτω τῇ ἀποδείξῃ ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψει τὰς φαύλας αὐτῆς πράξεις, μείνας ἐκεῖ ἄχρις οὗ εἶδεν αὐτὴν ἐπιστρέψασαν Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν τὴν ἄφησε προσπαθοῦσαν διὰ τῆς βίας νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἔνδοθεν κεκλεισμένην θύραν, τῇ εἶπε: Γῦναι, ματαίως κοπιάζεις, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃς πλέον ἐδῶ. Πήγαινε ὀπίσω ἐκεῖ ὅπου ἔμεινες ἕως τώρα καὶ ἔσο βεβαία ὁτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ, ἄχρις οὗ ἐνώπιον τῶν συγγενῶν σου καὶ τῶν γειτόνων σὲ τιμήσω καθὼς σοῦ πρέπει.

Ἡ γυνὴ ἤρξατο ἐξορκίζουσα αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἱκετεύουσα ὅπως τῇ ἀνοίξῃ, διότι, ἔλεγε, δὲν ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ μέρους ὅπερ ἐκεῖνος ὑπέθετεν, ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκίας γείτονός τινος, ὅπου εἶχε μείνει ὀλίγον, διότι αἱ νύκτες ἦσαν μεγάλαι καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, οὐδὲ νὰ μείνῃ μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀγρυπνοῦσα. Ἀλλ' αἱ ἱκεσίαι της οὐδὲν ὠφέλουν αὐτῇ, διότι τὸ θηρίον ἐκεῖνο εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀρέτσου τὸ αἶσχός του, ἐνῷ οὐδεὶς ἐγίνωσκεν αὐτό. Ἡ γυνή, ἰδοῦσα ὅτι διὰ τῶν ἱκεσιῶν οὐδὲν κατώρθου, κατέφυγεν εἰς τὰς ἀπειλάς, λέγουσα: Ἂν δὲν μοῦ ἀνοίξῃς, θὰ σὲ κάμω τὸν δυστυχέστερον τῶν ἀνθρώπων. — Καὶ τί δύνασαι νὰ μοῦ κάμῃς; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Τόφανος. — Ἡ γυνή, ἣν ὁ ἔρως εἶχε καταστήσει ἀγχινουστάτην, ἀπήντησεν: Πρὶν ἢ ὑποφέρω τὸ αἶσχος, τὸ ὁποῖον ἀδίκως θέλεις νὰ μοὶ προσάψῃς, θὰ ριφθῶ εἰς αὐτὸ ἐκεῖ τὸ πηγάδιον· ὅταν δὲ τὴν πρωΐαν μὲ εὕρωσιν εἰς αὐτὸ νεκράν, ὅλοι θὰ πιστεύσωσιν ὅτι σὺ μεθυσμένος μὲ ἔρριψες καὶ οὕτως θὰ ἀναγκασθῇς ἢ νὰ φύγῃς καὶ νὰ χάσῃς καὶ τὴν περιουσίαν σου, ὡς φυγάς, ἢ νὰ μείνῃς καὶ νὰ ἀποκεφαλισθῇς ὡς φονεύς μου, καθὼς καὶ πράγματι εἶσαι.

Ἀλλ' οὐδ' οἱ λόγοι οὗτοι μετέπεισαν τὸν Τόφανον, ἐμμένοντα ἀκλονήτως εἰς τὴν ἀνόητον αὐτοῦ **ἀπόφασιν,**

Ἀπελπισθεῖσα τότε ἡ γυνὴ τῷ εἶπεν: Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριον. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ἰδοὺ ἀφίνω ἐδῶ τὴν ἡλακάτην μου, καὶ φρόντισε νὰ τὴν πάρῃς. — Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, τῆς νυκτὸς οὔσης σκοτεινοτάτης ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἄν συνήντα τινὰ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐξάδισε πρὸς τὸ φρέαρ καὶ λαβοῦσα ὀγκώδη λίθον, ὅστις ἔκειτο παρ' αὐτό, τὸν ἔρριψεν ἐντός, κραυγάσασα: Θεέ μου, συγχώρησόν μοι!

Ὁ Τόφανος, ἀκούσας τὸν κρότον τοῦ πεσόντος λίθου, ἐπίστευσεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἔπεσεν ἐν τῷ φρέατι, ὅθεν λαβὼν ὑδρίαν ὥρμησεν ἔξω τῆς οἰκίας καὶ ὅπως τὴν βοηθήσῃ ἔδραμεν εἰς τὸ φρέαρ. Ἡ γυνή, ἥτις ἐκρύπτετο παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ὡς εἶδεν αὐτὸν ἐξελθόντα, εἰσῆλθεν ἀμέσως καὶ κλείσασα καλῶς τὴν θύραν ἔνδοθεν ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον λέγουσα: Αἴ! ὅταν τὸ πίνῃ τις πρέπει νὰ τὸ νερόνῃ καὶ ὄχι ἔπειτα τὴν νύκτα. Ὁ Τόφανος ταῦτα ἀκούσας ἐνόησεν ὅτι ἐνεπαίχθη, ὅθεν ἐπιστρέψας εἰς τὴν θύραν τῇ ἔλεγε νὰ τῷ ἀνοίξῃ. Αὕτη ὅμως, οὐχὶ πλέον χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὡς πρίν, ἀλλὰ μεγαλοφώνως ἤρξατο λέγουσα: Στὸ διάβολο, μεθύστακα. Δὲν ἐμβαίνεις, ὄχι, ἀπόψε. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ ὑποφέρω πλέον. Πρέπει νὰ σὲ μάθωσιν ὅλοι, τέλος πάντων, ποῖος εἶσαι, καὶ εἰς ποίαν ὥραν ἐπιστρέφεις εἰς τὴν οἰκίαν.—Ὁ Τόφανος ἀφ' ἑτέρου ὀργισθεὶς ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίζῃ κραυγάζων. Ὅθεν οἱ γείτονες, ἀφυπνισθέντες ἐκ τοῦ θορύβου ἠγέρθησαν καὶ ἐξελθόντες εἰς τὰ παράθυρα, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἠρώτων τί ἔτρεχεν. Ἡ γυνὴ κλαίουσα ἀπήντησε: Νά, αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος τὰ κάμνει, ὅστις κάθε βράδυ μοῦ ἔρχεται μεθυσμένος στουπὶ εἰς τὸ σπίτι, ἢ ἀποκοιμιέται εἰς τὸ κρασοπωλειὸ καὶ ἐπιστρέφει εἰς τοιαύτην ὥραν! Ὑπέφερα τόσον καιρόν· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Μὴ δυναμένη δὲ νὰ ὑποφέρω ἄλλο, ἀπεφάσισα νὰ τὸν καταισχύνω ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δι' αὐτὸ τὸν ἔκλεισα ἔξω, μήπως καὶ ἤθελε διορθωθῇ.—

Ὁ Τόφανος ἀφ' ἑτέρου ὠργισμένος διηγεῖτο πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα καὶ τὴν ἐφοβέριζεν. Ἡ δὲ γυνὴ ἔλεγε πρὸς τοὺς γείτονας: Βλέπετε, τί ἄνθρωπος εἶναι; Τί θὰ ἐλέγετε ἂν ἤμην ἐγὼ εἰς τὸν δρόμον καὶ αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν; Μὰ τὸν Θεόν, πιστεύω ὅτι θὰ τῷ ἐδίδετε δίκαιον. Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ καταλάβετε εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι ὁ νοῦς του. Λέγει ὅτι ἔκαμα ὅ,τι νομίζω νὰ ἔκαμεν αὐτός. Ἐνόμισεν ὅτι θὰ μὲ τρομάξῃ ρίψας ἀγνοῶ καὶ ἐγώ τι εἰς τὸ πηγάδιον. Ἄμποτε νὰ ἤθελε πέσει αὐτὸς καὶ νὰ πνιγῇ, καὶ ἔτσι θὰ ἐνέρονε καὶ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον καθὼς φαίνεται ἔπιεν ἄμετρον.

Οἱ γείτονες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἤρχισαν νὰ ἐλέγχωσι τὸν Τόφανον, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν τὸ πταίσιμον, καὶ νὰ τὸν ὑβρίζωσι δι' ὅσα ἔλεγε κατὰ τῆς συζύγου του. Οὕτω δὲ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἡ φήμη τοῦ γεγονότος ἔφθασε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν συγγενῶν τῆς γυναικός, οἵτινες ἔδραμον ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της. Πληροφορηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν γειτόνων περὶ τοῦ συμβάντος, ἥρπασαν τὸν Τόφανον καὶ ἔδωκαν αὐτῷ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, ὥστε τὸν ἄφησαν σχεδὸν ἡμιθανῆ. Εἶτα παραλαβόντες τὴν γυναῖκα καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια, ἀπειλοῦντες ἔτι χείρονα τὸν Τόφανον. Οὗτος ἰδὼν ὅτι κακῶς δι' αὐτὸν κατέληξεν ἡ σκηνὴ καὶ ὅτι ἀρκούντως ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ζυλοτυπίαν του, ἀγαπῶν δὲ ὑπερβαλλόντως καὶ τὴν γυναῖκά του, ἔπεμψε πρεσβευτάς τινας τῶν φίλων του, οἵτινες ἐπὶ τέλους κατώρθωσαν νὰ τὸν συμφιλιώσωσι μετὰ τῆς συζύγου του, ἣν ἔλαβεν ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν, ὑποσχεθεὶς νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἑξῆς ὢν ζηλότυπος, καὶ δοὺς αὐτῇ τὴν ἄδειαν νὰ πράττῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελεν, ἀλλὰ μετὰ μυστικότητος, ὥστε αὐτὸς νὰ μὴ ἐννοήσῃ τίποτε. Οὕτω δὲ ἐπηλήθευσεν ἡ παροιμία ἡ λέγουσα: Τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μονὸ δὲν σώνει, διπλὸ δὲ σώνει καὶ περισσεύει. Ζήτω λοιπὸν ὁ ἔρως, καὶ κάτω ἡ ζηλοτυπία καὶ αἱ συνέπειαί της.

ΔΙΗΓΗΜΑ Ε'.

Ζηλότυπός τις, ὑποχριθεὶς τὸν ἱερέα, ἐξομολογεῖ τὴν σύζυγόν του ἥτις τὸν πείθει ὅτι ἔχει ἐραστὴν ἱερέα, καταχλινόμενον μετ' αὐτῆς τὴν νύκτα. Ἐνῷ ὁ ζηλότυπος παραφυλάττει τοῦτον φρουρῶν παρὰ τὴν θύραν, ἡ γυνὴ διὰ τῆς στέγης εἰσάγει εἰς τὴν οἰκίαν τὸν ἐραστήν της καὶ διανυκτερεύει μετ' αὐτοῦ.

Ἐτελείωσεν ἡ Λαυουρέττα τὸ διήγημά της, καὶ πάντες ἐπήνεσαν τὴν γυναῖκα ὡς ἐπαξίως τιμωρήσασαν τὸν φαῦλον σύζυγόν της. Ὁ δὲ βασιλεύς, ἐπιθυμῶν νὰ χρησιμοποιῇ τὸν καιρόν, πρὸς τὴν Φιαμμέτταν ἐστράφη καὶ ἐπιχαρίτως ἀνέθετο εἰς αὐτὴν τὴν ἐξακολούθησιν, ἥτις καὶ προθύμως ἤρξατο λέγουσα: Εὐγενέστατοι Κυρίαι, ἡ προηγουμένη ἱστορία μοῦ ὑπενθυμίζει ἕτερόν τινα ζηλότυπον, περὶ οὗ προτίθεμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ, φρονοῦσα ὅτι πᾶν ὅ,τι εἰς τούτους πράττουσιν αἱ σύζυγοί των, καὶ ἰδίως ὅταν βλέπωσιν αὐτοὺς ἄνευ λόγου ζηλοτυποῦντας, εἶναι καλῶς πεπραγμένον. Ἂν δὲ οἱ νομοθέται πάντα ὅσα συμβαίνουσιν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν, φρονῶ ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην τιμωρίαν θὰ ἐπέβαλον εἰς τὰς γυναῖκας ἐπὶ τούτῳ, ἢ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς ἕνεκα ἀμύνης τοὺς ἄλλους βλάπτοντας, διότι οἱ ζηλότυποι ἐπιβουλεύονται αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν νεαρῶν γυναικῶν καὶ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐπιδιώκουσιν. Αὗται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα μένουσι κεκλεισμέναι περὶ τῶν τῆς οἰκίας φροντίζουσαι· ἐπιθυμοῦσι δὲ καὶ αὗται τὰς ἑορτὰς νὰ λάβωσι μικράν τινα ἀναψυχήν, μικράν τινα ἀνάπαυσιν, μικρὰν διασκέδασιν, ὡς οἱ γεωργοί, ὡς οἱ τεχνῖται, ὡς οἱ ὑπάλληλοι, ὡς αὐτὸς ὁ Θεός, ὅστις τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἀνεπαύθη ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ὡς διορίζουσιν οἱ ἱεροὶ

καὶ κοσμικοὶ νόμοι, οἵτινες εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς τὸ κοινὸν καλὸν ἀποβλέποντες τὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἀπὸ τῶν ἑορτασίμων διέκρινον. Εἰς τοῦτο ὅμως δὲν συγκατατίθενται οἱ ζηλότυποι, ἀπεναντίας τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καθ' ἃς αἱ ἄλλαι χαίρουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βασανίζουσι περιορίζοντες τὰς δυστυχεῖς συζύγους των, καὶ δυστυχεστέρας οὕτω αὐτὰς καθιστᾶσι. Πότον δὲ τοῦτο τὰς φθείρει, αὐταὶ μόναι γινώσκουσιν αἵτινες τὴν τοιαύτην ζωὴν ἐδοκίμασαν. Συμπεραίνω δὲ λέγουσα ὅτι οἱονδήποτε παιγνίδιον καὶ ἂν παίξῃ γυνή τις εἰς τὸν σύζυγόν της, ζηλότυπον ὄντα ἄνευ λόγου, δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτος, ἀλλὰ μάλιστα ἀξιέπαινος. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἱστορίαν.

Ὑπῆρχέ ποτε ἐν Ἀριμίνῳ ἔμπορός τις καὶ χρήματα ἔχων ἄφθονα καὶ ἰδιοκτησίας μεγάλας. Οὗτος, ἔχων σύζυγον ὡραιοτάτην, ἦτο ὑπὲρ πᾶν μέτρον ζηλότυπος. Οὐδ' εἶχεν ἄλλην αἰτίαν πρὸς τοῦτο, ἢ ὅτι τὴν ἠγάπα θερμῶς καὶ ὡς ὡραιοτάτην τὴν ἐθεώρει. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι, ὡς πᾶσαν κατέβαλλε προσπάθειαν ὅπως ἀρέσῃ εἰς αὐτόν, οὕτω καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, οἵτινες ὡς αὐτὸς τὴν ἠγάπων καὶ εὕρισκον αὐτὴν ὡραίαν. Σκέψεις ἀνδρὸς ἀνοήτου καὶ φαύλου! Οὕτω δὲ ζηλοτυπῶν τὴν ἐφύλασσεν νύκτα καὶ ἡμέραν, τόσῳ αὐστηρῶς, ὅσῳ ἴσως δὲν φυλάσσονται οὐδ' αὐτοὶ οἱ εἰς κεφαλικὴν ποινὴν καταδεδικασμένοι. Ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνή, οὐ μόνον εἰς γάμους ἢ εἰς θεάματα ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ ποτῶς τῆς οἰκίας, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ παράθυρον νὰ προβάλῃ ἐτόλμα, οὔτε ἔξω τῆς οἰκίας ἔστω καὶ ἐκ τῆς ἐλαχίστης θυρίδος νὰ παρατηρήσῃ, ὅθεν καὶ διῆγε βίον ἀθλιώτατον, ὃν βαρέως ἔφερε συναισθανομένη τὴν ἀθωότητά της. Βλέπουσα δὲ ὅτι ἀδίκως ὑπωπτεύετο καὶ ἐβασάνιζεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ἐζήτει μέσον ὅπως εὑρίσκουσά τινα ἐνεργήσῃ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ δικαιολογῆται εἰς τὸ ἑξῆς ἡ

πρὸς αὐτὴν διαγωγὴ τοῦ συζύγου της, ἐπειδὴ δὲ καὶ δὲν ἠδύνατο ἐξερχομένη εἰς τὸ παράθυρον νὰ δώσῃ εἴς τινα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δέχεται τὸν ἔρωτα, ὃν διερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας της ἐδείκνυεν ὅτι αἰσθάνεται πρὸς αὐτήν, γινώσκουσα ὅτι ἐν τῇ παρὰ τῇ ἰδικῇ της οἰκίᾳ κατῴκει νέος τις ὡραῖος καὶ εὔχαρις, ἐσκέφθη, ἂν ὑπῆρχεν μικρά τις ὀπὴ εἰς τὸν διαχωρίζοντα τὴν οἰκίαν της ἀπὸ τῆς ἰδικῆς του τοῖχον, νὰ παρατηρῇ δι' αὐτῆς ἄχρις οὗ βλέπουσα αὐτὸν δυνηθῇ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ ἀφιεροῦσα εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτά της, ἂν ἐκεῖνος ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν δεχθῇ, νὰ ἐξεύρῃ τρόπον ὅπως συνευρισκομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετ' αὐτοῦ διασκεδάζῃ μικρὸν τὴν δυστυχίαν της, ἄχρις οὗ ὁ σύζυγός της ἤθελε θεραπευθῇ ἐκ τῆς ἀνοησίας του. Ὡς ἐκ τούτου, ὅτε ὁ σύζυγος ἀπῆν τῆς οἰκίας, αὕτη παρετήρει καλῶς τὸν τοῖχον, ἄχρις οὗ διέκρινεν ἔν τινι γωνίᾳ μικράν τινα ρωγμήν. Διὰ ταύτης δὲ παρατηροῦσα, καί τοι κακῶς διέκρινεν, ἐνόησεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἔβλεπεν εἴς τινα τῶν κοιτώνων τῆς ἄλλης οἰκίας· εἶπε δὲ καθ' ἑαυτήν: Ἂν οὗτος ἦναι ὁ κοιτὼν τοῦ Φιλίππου, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νέος γείτων της, ἐπέτυχα κατὰ τὸ ἥμισυ. Προσκαλέσασα δέ τινα τῶν ὑπηρετριῶν της, εἰς ἣν εἶχεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὴν νὰ πληροφορηθῇ διὰ μυστικοῦ τρόπου εἰς ποῖον ἀνῆκεν ὁ κοιτὼν ἐκεῖνος. Ἡ ὑπηρέτρια κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ πληροφορηθῇ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κοιτὼν τοῦ Φιλίππου, ἐν ᾧ οὗτος ἐκοιμᾶτο μόνος. Ἡ γυνὴ ἐχάρη τοῦτο μαθοῦσα καὶ ἐξηκολούθησε τὰς διὰ τῆς ρωγμῆς παρατηρήσεις της, ὅτε δὲ ἤκουεν ἐκεῖ ὄντα τὸν Φίλιππον ἔρριπτε μικροὺς χάλικας ἢ ξυλαράκια, ἄχρις οὗ ὁ νέος ἐπλησίασεν ὅπως ἴδῃ τί συνέβαινε. Τότε αὐτὴ τὸν ἔκραξεν ἐλαφρῶς, καὶ αὐτὸς γνωρίσας τὴν φωνήν της τῇ ἀπήντησεν. Ἡ γυνὴ ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ κατέστησεν αὐτῷ γνωστὸν τὸν ἔρωτα καὶ τὰς διαθέσεις της, ἐξ οὗ ὁ νέος καταγοητευθεὶς ἤρχισεν ἐργαζόμενος

ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἄχρις οὗ μεγαλειτέραν κατέστησε τὴν ὀπήν, ὥστε οὐ μόνον ἠδύναντο νὰ βλέπωνται ἀνέτως, ἀλλὰ καὶ νὰ συνομιλῶσι καὶ νὰ σφίγγωσιν ἀλλήλων τὰς χεῖρας, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ λάβῃ τις ὑποψίαν περὶ τούτου. Περισσότερον ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσωσιν, ἕνεκα τῆς αὐστηρᾶς τοῦ ζηλοτύπου συζύγου φρουρήσεως.

Προσεγγιζούσης δὲ τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, ἡ γυνὴ παρεκάλεσε τὸν σύζυγόν της ὅπως τῇ ἐπιτρέψῃ τὴν πρωίαν τῆς ἑορτῆς ἐκείνης νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ κοινωνήσῃ, ὡς πράττουσι πάντες οἱ Χριστιανοί. — Καὶ ποίας ἁμαρτίας ἔχεις σύ, εἶπεν αὐτῇ ὁ ζηλότυπος σύζυγός της, καὶ θέλεις νὰ ἐξομολογηθῇς; — Καὶ πῶς! ἀπήντησεν ἡ γυνή, διότι μὲ κρατεῖς κλεισμένην νομίζεις ὅτι εἶμαι καὶ ἁγία; Ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἁμαρτίας μου, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὰς ἐξομολογηθῶ εἰς σέ, διότι σὺ δὲν εἶσαι πνευματικός.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ζηλότυπος σύζυγος ὑπωπτεύθη καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐξεύρῃ τρόπον ὅπως μάθῃ τὰς ἁμαρτίας τῆς συζύγου του. Ὅθεν ἀπήντησεν ὅτι, ἀφοῦ εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, δὲν ἐνόει νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, καὶ ὡς ἐκ τούτου τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μεταβῇ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν αὐτῆς παρεκκλήσιον λίαν πρωί, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐξομολογηθῇ ἢ εἰς τὸν ἐφημέριόν των, ἢ εἰς ὅντινα πνευματικὸν ἤθελεν οὗτος τῇ ὑποδείξῃ, οὐχὶ δὲ εἰς ἄλλον, καὶ εἶτα νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ γυνὴ ταῦτα ἀκούσασα ὑπωπτεύθη τὰς προθέσεις τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν κἂν περὶ τούτου, ἀπήντησεν αὐτῷ ὅτι θὰ πράξῃ κατὰ τὴν διαταγήν του. Τὴν δὲ ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων λίαν πρωὶ ἐγερθεῖσα ἐπορεύθη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ συζύγου της ὑποδειχθεῖσαν αὐτῇ Ἐκκλησίαν. Ἐπίσης καὶ ὁ ζηλότυπος σύζυγος της ἐπορεύθη εἰς

τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἀφιχθεὶς πρὸ τῆς συζύγου του, ἐνεδύθη, ὡς εἶχε συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ ἐφημερίου, ράσσον καὶ κρύψας τὴν κεφαλήν του ἐν τῇ παπαδικῇ *κουκουλίκα*, ἐκάθησεν ἐν τῷ χορῷ. Ἐν τούτοις καὶ ἡ γυνὴ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐζήτησε τὸν ἐφημέριον, ὅστις ἐλθὼν καὶ ἀκούσας ὅτι ἤθελε νὰ ἐξομολογηθῆ τῇ εἶπεν ὅτι δὲν ηὐκαίρει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ, ἀλλ' ὅτι θὰ ἔπεμπεν αὐτῇ πρὸς τοῦτο ἕνα τῶν συναδέλφων του, καὶ μεταβὰς ἔπεμψε τὸν ζηλότυπον εἰς τὸν κακόν του χρόνον. Οὗτος, καίτοι καλῶς κεκαλυμμένος καὶ τῆς ἡοῦς μὴ καλῶς ἔτι φωτιζούσης τὰ πέριξ, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀπατήσῃ τὴν σύζυγόν του, ἥτις μόλις τὸν εἶδεν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἀμέσως, καί: Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε καθ' ἑαυτήν· ἀπὸ ζηλότυπος ἔγεινε παπᾶς. Ἀλλ' ἂς ἦναι βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃ ὅ,τι ζητεῖ. Προσποιηθεῖσα δὲ ὅτι δὲν ἐγνώρισεν αὐτόν, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του. Οὗτος φρονῶν ὅτι ἦτο λίαν καλῶς μεταμφιεσμένος καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τις, εἶχε θέσει ἐν τῷ στόματί του μικρούς τινας χάλικας, ἵνα καταστήσῃ καὶ τὴν φωνήν του τραυλήν, ὅπως ἦναι βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελε προδοθῆ ὑπ' αὐτῆς. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἐν πλήρει πεποιθήσει ἤρξατο ἐξομολογῶν τὴν γυναῖκα. Αὕτη δὲ πρῶτον εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἦτο ἔγγαμος, εἶτα δὲ ὅτι ἠρᾶτο σφοδρῶς ἱερέως τινός, ὅστις καθ' ἑκάστην νύκτα κατεκλίνετο μετ' αὐτῆς. Οἱ λόγοι οὗτοι κατεσπάραξαν τὴν καρδίαν τοῦ ζηλοτύπου· ἂν δὲ δὲν ἐξηνάγκαζεν αὐτὸν ὁ πόθος τοῦ νὰ μάθῃ περισσότερα ἔτι, θὰ ἐγκατέλειπεν ἀποτόμως τὴν ἐξομολόγησιν καὶ θὰ ἀνεχώρει. Ἀλλὰ κρατήσας ἑαυτοῦ, ἠρώτησε τὴν γυναῖκα: Καὶ πῶς! ὁ σύζυγός σου δὲν κοιμᾶται μετὰ σοῦ; — Ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη. — Καὶ λοιπόν, εἶπεν ὁ ζηλότυπος, πῶς δύναται ὁ ἱερεὺς νὰ διανυκτερεύῃ παρὰ σοί; — Αὐθέντα μου, ἀπήντησεν ἡ γυνή, ἀγνοῶ πῶς τὸ κατορθώνει· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει θύρα ἐν τῇ οἰκίᾳ, δι' ὅσον καλῶς καὶ

ἂν ἦναι κεκλεισμένη, ἤτις νὰ μὴ ἀνοιχθῇ μόλις αὐτὸς τὴν ἐγγίξῃ. Καθὼς δὲ μοὶ εἶπεν ὁ ἴδιος, μόλις φθάσει εἰς τὴν τοῦ κοιτῶνός μου, πρὶν ἢ τὴν ἀνοίξῃ, ἀπαγγέλλει ἐξορκισμόν τινα, ὅστις ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀποκοιμίζῃ βαθέως τὸν συζυγόν μου· ἀφοῦ δ' ἐννοήσῃ ὅτι οὗτος ἀπεκοιμήθη, εἰσέρχεται καὶ κατακλίνεται παρ' ἐμοί, χωρὶς οὐδεμίαν κἄν νύκτα νὰ λείψῃ. — Κυρία, εἶπε τότε ὁ ζηλότυπος, τοῦτο εἶναι κάκιστον καὶ πρέπει νὰ παύσῃς. — Ὦ αὐθέντα μου, ἀπήντησεν ἡ γυνή, δὲν πιστεύω ὅ,ι θὰ τὸ κατορθώσω, διότι τὸν ἀγαπῶ πολύ. — Τότε, εἶπεν ὁ ζηλότυπος, δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. — Λυποῦμαι μεγάλως, εἶπεν ἡ γυνή, ἀλλὰ δὲν ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ εἴπω ψεύματα. Ἂν ἐπίστευον ὅτι δύναμαι νὰ τὸ πράξω, θὰ σᾶς τὸ ἔλεγον. —Κυρία, εἶπεν ὁ ζηλότυπος, τῇ ἀληθείᾳ σὲ λυποῦμαι, διότι βλέπω ὅτι θὰ χάσῃς τὴν ψυχήν σου. Ὅπως δὲ σοῦ ἀποβῶ ὠφέλιμος, θὰ κοπιάσω ὀλίγον διὰ σέ, λέγων ἰδιαιτέρας προσευχὰς ἐπ' ὀνόματί σου, αἵτινες πιστεύω ὅτι θὰ σὲ ὠφελήσωσι. Θὰ στέλλω δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐνίοτε τὸν ὑποτακτικόν μου, πρὸς ὃν θὰ λέγητε ἂν σᾶς ὠφέλησαν ἢ ὄχι, καί, ἂν ἴδωμεν ὅτι σᾶς ὠφέλησαν, ἐξακολουθοῦμεν. — Αὐθέντα μου, εἶπεν ἡ γυνή, μὴ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ πέμψητέ τινα εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι ἂν τὸ μάθῃ ὁ σύζυγός μου, ὅστις εἶναι τόσῳ ζηλότυπος, θὰ πιστεύσῃ ὅτι διὰ κακὸν τὸν στέλλετε, οὐδεὶς δὲ θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν μεταπείσῃ καὶ θὰ μὲ βασανίζῃ πολὺν καιρόν. — Ὄχι, Κυρία, ἀπήντησεν ὁ ζηλότυπος, μὴ ἔχετε τὸν ἐλάχιστον φόβον, διότι θὰ ἐνεργήσω μὲ τρόπον, ὥστε οὐδέποτε θὰ ἀκούσητε παρ' αὐτοῦ περὶ τούτου λέξιν. — Ἂν φρονῇς ὅτι δύνασαι νὰ τὸ πράξῃς, εἶπεν ἡ γυνή, συγκατατίθεμαι καὶ ἐγώ. — Καὶ τελειώσασα τὴν ἐξομολόγησίν της ἠγέρθη καὶ μετέβη ὅπως ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν.

Ὁ ζηλότυπος βαρέως φέρων τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν αὐτῷ

συμφοράν, μετέβη τεταραγμένος ὅπως ἐκδυθῇ τὸ ράσον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν σκεπτόμενος πῶς ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν σύζυγόν του μετὰ τοῦ ἱερέως, ὅπως τιμωρήσῃ αὐτοὺς ὡς ἤξιζον. Ἡ γυνή, ἐπανελθοῦσα ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἀνέγνω ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συζύγου της τὴν βάσανον εἰς ἣν τὸν κατεδίκασεν, καί τοι οὔτος προσεπάθει νὰ προσποιῆται ὅτι οὐδὲν ἤξευρεν. Ἀποφασίσας δὲ τὴν νύκτα νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ τὴν ἐξώθυραν τῆς οἰκίας του, ὅπως ἴδῃ εἰσερχόμενον τὸν ἱερέα, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του: Ἐγὼ ἀπόψε θὰ δειπνήσω καὶ θὰ κοιμηθῶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ὅθεν κλεῖσε καλῶς τὴν ἐξώθυραν καὶ τὴν τῆς κλίμακος καὶ τὴν τοῦ κοιτῶνος, καὶ κατακλίθητι ὅταν θελήσῃς. — Καλὸν κατευόδιον, εἶπεν ἡ γυνή. Καὶ μόλις εὗρεν εὐκαιρίαν, δραμοῦσα εἰς τὴν ὀπήν, ἐποίησε τὸ σύνηθες σημεῖον, ὅπερ ἀκούσας ὁ Φίλιππος ἔδραμε καὶ αὐτός, εἰς ὃν ἡ γυνή, ἀφοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅσα ἔπραξε τὴν πρωΐαν ἐκείνην καὶ ὅσα μετὰ τὸ γεῦμα εἶπεν αὐτῇ ὁ σύζυγός της, εἶπεν: Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας καὶ ὅτι θὰ φυλάξῃ παρὰ τὴν θύραν, ὅθεν προσπάθησε νὰ εἰσέλθῃς ἐδῶ διὰ τῆς στέγης ταύτην τὴν νύκτα, ὅπως διασκεδάσωμεν. Ὁ νέος ταῦτα ἀκούσας ἐχάρη μεγαλως καὶ εἶπε! Τοῦτο, κυρία, ἀποβλέπει εἰς ἐμέ.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ ζηλότυπος ὁπλισθεὶς ἐκρύβη ἔν τινι παρὰ τὴν ἐξώθυραν ἰσογείῳ, ἡ δὲ γυνὴ κλείσασα καλῶς ἔνδοθεν πάσας τὰς θύρας, καὶ ἰδίως τὴν τῆς κλίμακος, ὅπως μὴ ὁ σύζυγός της δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή, ἐποίησε τὸ προσυμφωνηθὲν σημεῖον καὶ ὁ νέος ἀνελθὼν εἰς τὴν στέγην εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ μεγάλης προφυλάξεως καὶ κατακλιθεὶς μετ' αὐτῆς διεσκέδασε καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Περὶ δὲ τὴν πρωΐαν ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἐν τούτοις ὁ ζηλότυπος, τεθλιμμένος, ἄγρυπνος, τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους, διενυκτέρευσεν ὡπλισμένος

παρὰ τὴν θύραν, περιμένων τὸν ἱερέα· ὅτε δὲ εἶδε προσεγγίζουσαν τὴν ἠώ, ἀπεκοιμήθη ἐν τῷ ἰσογείῳ καὶ ἠγέρθη περὶ τὴν ἕκτην, ὅτε ἅπασαι αἱ θύραι τῆς οἰκίας ἦσαν πλέον ἠνεῳγμέναι, καὶ προσποιούμενος ὅτι ἤρχετο ἔξωθεν ἀνέβη καὶ ἠρίστησε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐξελθὼν ἔπεμψε παῖδά τινα, ὡς δῆθεν ὑποτακτικὸν τοῦ πνευματικοῦ, ὅπως ἐρωτήσῃ τὴν σύζυγόν του ἂν ἦλθεν ὁ γνωστὸς αὐτῇ. Ἡ γυνή, ἥτις ἐγνώρισε καλῶς πόθεν ἐστάλη ὁ παῖς, ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦλθε κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ ὅτι ἂν ἐξηκολούθει οὕτω ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν λησμονήσῃ, καί τοι δὲν ἐπεθύμει τοῦτο. Ἀλλά, πρὸς τί νὰ πολυλογῶ; Ὁ ζηλότυπος ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἐξηκολούθησε φρουρῶν παρὰ τὴν θύραν ὅπως συλλάβῃ τὸν ἱερέα, ἐνῷ ἡ σύζυγός του διεσκέδαζε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἐπὶ τέλους ὁ ζηλότυπος, μὴ δυνάμενος νὰ προσποιεῖται πλέον, ἡμέραν τινὰ ἠρώτησεν αὐτὴν ὠργισμένος, τί ἐξομολογήθη εἰς τὸν πνευματικόν. Ἡ γυνὴ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο καλὸν καὶ εὐπρεπὲς νὰ τὴν ἐρωτᾷ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ ἐρωτᾷ. — Ἄ! κακότροπος γυνή, τῇ εἶπεν ὁ ζηλότυπος. Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς ἔμαθα τί εἶπες εἰς τὸν πνευματικόν σου. Τώρα δὲ ἀπαιτῶ νὰ μοῦ εἰπῇς ποῖος εἶναι ὁ ἱερεύς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶσαι τόσῳ πολὺ ἐρωτευμένη, καὶ ὅστις διὰ τῶν μαγγανειῶν του ἔρχεται τὴν νύκτα καὶ κατακλίνεται μετὰ σοῦ. — Ἡ γυνὴ ἀπήντησεν ὅτι εἰς οὐδένα ἱερέα ἦτο ἐρωτευμένη, καὶ ὅτι τοῦτο ἦτο χονδροειδὲς ψεῦδος. — Πῶς! ἐπανέλαβεν ὁ ζηλότυπος, δὲν τὸ ὡμολόγησες ἡ ἰδία εἰς τὸν πνευματικόν σου; — Βεβαίως, δὲν σοῦ τὸ εἶπεν ἐκεῖνος: εἶπεν ἡ γυνή. Ἀλλ' ἀρκεῖ, ἀφοῦ ἦσο παρών. Ναί, τὸ εἶπον εἰς αὐτόν. — Λοιπόν, εἶπεν ὁ ζηλότυπος, εἰπέ μοι ποῖος εἶναι ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος, καὶ ἀμέσως. — Ἡ γυνὴ ἤρξατο νὰ γελᾷ καὶ τῷ εἶπε: Μοῦ ἀρέσει, ὅταν βλέπω ἕνα συνετὸν ἄνδρα νὰ σέρνεται ἀπὸ μίαν ἁπλοϊκὴν γυναῖκα, ὡς σέρνεται ὁ κριὸς ἀπὸ τὰ κέρατα εἰς τὸ μακελλεῖον.

Ἀλλὰ σὺ ἔχασες τὴν σύνεσιν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν σου ὁ κακὸς σπόρος τῆς ζηλοτυπίας, καὶ χωρὶς λόγον· ὅσῳ δὲ εἶσαι ἀνοητότερος καὶ κτηνωδέστερος, τόσῳ ἡ δόξα μου εἶναι μικροτέρα. Πιστεύεις, ἄνδρα μου, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κεφαλῆς μου εἶναι τόσῳ τυφλοί, ὅσῳ εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νοός σου; Ὄχι· μόλις εἶδον ἐγνώρισα τὸν ἱερέα, ὅστις ἦλθε νὰ μὲ ἐξομολογήσῃ, καὶ ὅστις ἦσο σὺ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἠθέλησα νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι ἐζήτεις, καὶ σοῦ τὸ ἔδωκα. Ἂν ἦσο ὅμως συνετός, ὡς νομίζεις, δὲν θὰ κατήρχεσο ὅπως διὰ τοῦ τρόπου ἐκείνου μάθῃς τὰ μυστικὰ τῆς γυναικός σου. Χωρὶς δὲ νὰ λάβῃς ἀνοήτους ὑποψίας, θὰ ἐνόεις ὅτι αὐτὴ σοῦ ἐξωμολογεῖτο τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς ὅμως καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν ν' ἁμαρτήσῃ. Σοῦ εἶπον ὅτι ἠγάπων ἕνα ἱερέα. Καὶ δὲν ἦσο σύ, τὸν ὁποῖον πρὸς μεγάλην μου ἐντροπὴν ἀγαπῶ, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἱερεύς; Σοῦ εἶπον ὅτι οὐδεμία θύρα τῆς οἰκίας μου ἠδύνατο νὰ μένῃ κεκλεισμένη ἐνώπιόν του, ὅταν ἤθελε νὰ κατακλιθῇ μαζῆ μου. Καὶ ποία θύρα τῆς οἰκίας μας σὲ ἐμπόδισε ποτέ, ὅταν ἠθέλησες νὰ ἔλθῃς ὅπου ἐγὼ ἤμην; Σοῦ εἶπον ὅτι ὁ ἱερεὺς διενυκτέρευε μετ' ἐμοῦ. Καὶ πότε σὺ δὲν ἐκοιμήθης ἐν τῇ κλίνῃ μου; Ὅτε δὲ ὁ ὑποτακτικός σου ἦλθε νὰ μὲ ἐρωτήσῃ, σοῦ ἐμήνυσα δι' αὐτοῦ ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ἱερεὺς δὲν ἦλθε, διότι πράγματι σὺ δὲν εἶχες κατακλιθῆ παρ' ἐμοί. Ποῖος ἀνόητε, πλὴν σοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχει τυφλώσει ἡ ζηλοτυπία, δὲν ἤθελεν ἐννοήσει πάντα ταῦτα; Ἀλλὰ σὺ ἔμενες τὴν νύκτα φρουρῶν παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἐγὼ σοὶ ἐπίστευσα, ὅτε μοὶ εἶπες ὅτι μετέβαινες ἀλλαχοῦ ὅπως δειπνήσῃς καὶ κοιμηθῇς. Σύνελθε καὶ γεῖνε πάλιν ἄνθρωπος, ὡς ἦσο, καὶ μὴ θέλῃς νὰ σὲ χλευάζωσιν ὅσοι, ὡς ἐγώ, γινώσκουσι πῶς φέρεσαι. Μὴ μὲ φυλάττῃς τόσον πολύ, διότι σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὅτι, ἂν μοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ σοῦ βάλω τὰ κέρατα, καὶ ἑκατόν, ὄχι

δύο ἐφθαλμοὺς ἄν ἔχῃς, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν μου χωρὶς οὐδὲν σὺ νὰ ἐννοήσῃς.

Ὁ κακὸς καὶ ζηλότυπος ἐκεῖνος ἀνήρ, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι διὰ τῆς πονηρίας του εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τῆς συζύγου του, ταῦτα ἀκούσας κατησχύνθη καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν ἐπείσθη ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ συνετὴ ἦτο καὶ τιμία. Ὅτε δὲ ἀκριβῶς εἶχεν ἀνάγκην τῆς ζηλοτυπίας, ἀπεξεδύθη ταύτην, ὡς εἶχεν ἐνδυθῇ αὐτὴν ὅτε δὲν ἦτο ἀνάγκη. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ συνετὴ ἐκείνη γυνή, ἀφεθεῖσα σχεδὸν ἐλευθέρα εἰς τὰς διασκεδάσεις της, ἔπαυσεν εἰσάγουσα τὸν ἐραστήν της διὰ τῆς στέγης, κατὰ τὸ σύστημα τῶν γαλῶν, εἰσῆγε δὲ αὐτὸν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προφυλάξεως διὰ τῆς θύρας καὶ οὕτως ἐξηκολούθησε ἐπὶ μακρὸν ἀπολαύουσα τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν ἡδονῶν τοῦ ἔρωτος.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΤ'.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔχει ἐν τῇ οἰκίᾳ της τὸν Λεονέττον, ὅτε φθάνει ἐκεῖ ὁ ἐραστής της Λαμπερτούκκιος. Ἐπανελθόντος ὅμως καὶ τοῦ συζύγου της, ὁ Λαμπερτούκκιος ξιφουλκήσας ἐξέρχεται τῆς οἰκίας ἀπειλῶν, ὁ δὲ σύζυγος συνοδεύει εἰς ἀσφαλὲς μέρος τὸν Λεονέττον.

Εἰς πάντας ἤρεσεν ἡ τῆς Φιαμμέττας ἱστορία, καὶ πάντες ὡμολόγησαν ὅτι καλῶς ἔπραξεν ἡ γυνὴ ἐκείνη τιμωρήσασα διὰ τοιούτου τρόπου τὸν βάναυσον σύζυγόν της. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τὸ τέλος διέταξε τὴν Παμπινέαν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἥτις καὶ ἀμέσως ἤρξατο λέγουσα: Πολλοί, ἐπιπολαίως λίαν λαλοῦντες, λέγουσιν ὅτι ὁ ἔρως ἀφαιρεῖ τὰς φρένας τῶν ἐραστῶν

καθιστῶν αὐτοὺς βλάκας. Λίαν ἀνόητος μοὶ φαίνεται ἡ τοιαύτη γνώμη, ὡς ἀριδήλως ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε λεχθέντων καὶ ὡς προτίθεμαι καὶ ἐγὼ ἤδη ν' ἀποδείξω.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, πλουτίᾳ παντὸς ἀγαθοῦ, ἦτό ποτε νεᾶνις εὐγενὴς καὶ ὡραία, σύζυγος γενναίου καὶ ἀγαθοῦ ἱππότου. Καθὼς ὅμως πάντες βαρύνονται τὸ αὐτὸ πάντοτε τρώγοντες φαγητὸν καὶ ἐπιθυμοῦσι τὴν ποικιλίαν, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ αὕτη, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὸν σύζυγόν της, ἠράσθη νέου τινος καλουμένου Λεονέττου, θελκτικωτάτου καὶ φιλόφρονος λίαν, καί τοι μὴ ἀνήκοντος εἰς μεγάλην οἰκογένειαν, Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἠράσθη τῆς γυναικὸς καὶ (καθὼς συμβαίνει ὅταν ἀμφότερα τὰ μέρη θέλωσι) δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀπολαύσωσι τῶν τοῦ ἔρωτός των ἡδονῶν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ αὐτὴ ἦτο ὡραία, ὡς εἶπον, καὶ θελκτικὴ γυνή, ἠράσθη αὐτῆς σφοδρῶς καί τις ἱππότης ὀνόματι Λαμπερτούκκιος, ὃν ὅμως ἐκείνη ἐθεώρει μετ' ἀηδίας καὶ ἀποστροφῆς καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀγαπήσῃ, κατ' οὐδένα λόγον. Ὁ Λαμπερτούκκιος ὅμως δὲν ἀπηλπίσθη ἐκ τῆς ψυχρότητος, ἣν ἀπήντα ὁ ἔρως του, ἀλλ' ἐξηκολούθει στενοχωρῶν αὐτὴν διὰ πρεσβειῶν καὶ παρακλήσεων. Ἐπὶ τέλους δέ, βλέπων ὅτι οὐδὲν διὰ τούτων κατώρθου, κατέφυγεν εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ ἐμήνυσεν αὐτῇ ὅτι, ἂν δὲν συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, θὰ τὴν καταισχύνῃ δημοσίᾳ, ὅπερ καὶ ἄλλως ἠδύνατο εὐκόλως νὰ πράξῃ. ἀνὴρ ὢν ἰσχυρὸς καὶ μεγίστην ἔχων ἐπιρροὴν ἐν τῇ πόλει· Τοῦτο μὴ ἀγνοοῦσα ἡ γυνὴ ἐφοβήθη καὶ συγκατετέθη εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Μετ' οὐ πολύ, ὄντος θέρους, ἡ Ἰσαβέλλα, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ γυνή, μετέβη, κατὰ τὴν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, εἴς τινα ὡραίαν ἔπαυλιν ἣν εἶχεν ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἐπωφεληθεῖσα δὲ ἡμέραν τινὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της, μέλλοντος νὰ διαμείνῃ ἡμέ-

ρας τινὰς παρά τινι τῶν φίλων του, μετεπέμψατο τὸν Λεονέττον, ὅστις πλήρης χαρᾶς ἔδραμεν ἀμέσως εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λαμπερτούκκιος, πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐρωμένης του ἦτο ἀπὼν τῆς οἰκίας, ἱππεύσας μετέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἔπαυλιν χωρὶς νὰ προσκληθῇ καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν. Ἡ ὑπηρέτρια, ἰδοῦσα αὐτόν, ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου ἡ κυρία της ἦτο μετὰ τοῦ Λεονέττου, καὶ προσκαλέσασα αὐτὴν ἰδιαιτέρως τῇ εἶπε: Κυρά, ὁ κὺρ Λαμπερτούκκιος εἶναι μόνος εἰς τὴν θύραν. — Ἡ κυρία ἀκούσασα ταῦτα ἐλυπήθη λίαν, ἀλλὰ φοβουμένη τὸν ἐπισκέπτην παρεκάλεσε τὸν Λεονέττον ὅπως συγκατατεθῇ νὰ κρυβῇ ἐπί τινας στιγμὰς ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης, ἄχρις οὗ ἀποπέμψῃ τὸν Λαμπερτούκκιον. Ὁ Λεονέττος, ὅστις ἐφοβήθη ἐπίσης, ἐκρύβη ἀμέσως, καὶ ἡ κυρία διέταξε τὴν ὑπηρέτριαν νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸν Λαμπερτούκκιον. Ἡ ὑπηρέτρια ἐξετέλεσε παραχρῆμα τὴν διαταγήν, καὶ ὁ ὀχληρὸς ἐραστὴς εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἀφίππευσε, καὶ δέσας τὸν ἵππον αὐτοῦ εἴς τινα σιδηροῦν κρίκον, καθηλωμένον ἐν τῷ τοίχῳ, ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ γυνὴ προσεποιήθη ὅτι ἐχάρη μεγάλως καί, ὑποδεχθεῖσα φαιδρῶς αὐτὸν εἰς τὴν κλίμακα, τὸν ἠρώτα εἰς τί ὤφειλε τὴν ἐπίσκεψίν του. Ὁ ἱππότης ἐναγκαλισθεὶς καὶ ἀσπασθεὶς αὐτὴν εἶπεν: Ἔμαθα, ψυχή μου, ὅτι ὁ σύζυγός σου ἀπουσιάζει καὶ ἦλθον νὰ μείνω ὀλίγας ὥρας μετὰ σοῦ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν εἰσῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὸν θάλαμον, οὗ κλείσαντες τὴν θύραν ἐπεδόθησαν εἰς τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα. Ἐνῷ δὲ οὗτοι διεσκέδαζον, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπανῆλθεν ὁ σύζυγος, ὃν ἰδοῦσα ἡ ὑπηρέτρια ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ εἶπε: Κυρά, ἔρχεται ὁ αὐθέντης! Εἶναι τώρα εἰς τὴν αὐλήν.

Ταῦτα ἀκούσασα ἡ γυνὴ καὶ ἔχουσα δύο ἄνδρας ἐν τῇ οἰκίᾳ, γινώσκουσα δὲ ὅτι ἕνεκα τοῦ ἵππου του δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ καὶ τὸν ἱππότην, ἐνόμισε πρὸς στιγ-

μὴν ὅτι ἐχάθη. Ἀλλ' αἴφνης ἐμπνευσθεῖσα, ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λαμπερτούκκιον: Ἂν πράγματι μὲ ἀγαπᾷς καὶ θέλεις νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τὸν θάνατον, πρᾶξον ὅτι ἂν σοὶ εἴπω... Ξιφούλκησον καὶ ὅλος ὠργισμένος κατέρχου τὴν κλίμακα λέγων: Ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι δὲν θὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας μου. Θὰ τὸν εὕρω ἀλλαχοῦ. Ἂν δὲ ὁ σύζυγός μου θελήσῃ νὰ σὲ κρατήσῃ ἢ σὲ ἐρωτήσῃ, μὴ δώσῃς ἄλλην ἀπάντησιν ἀπὸ αὐτήν, ἱππεύσας δὲ ἀναχώρησον δρομαίως. Ὁ Λαμπερτούκκιος ἀπήντησεν ὅτι προθύμως θὰ τὸ πράξῃ, καὶ λαβὼν ὕφος ἀνδρὸς ὠργισμένου, ὅπερ ἄλλως δὲν ἦτο καὶ δύσκολον διότι ἦτο ὅλως ἐρυθροῦς τὴν ὄψιν καὶ ὡς ἐκ τοῦ κόπου, ὃν εἶχεν ὑποστῇ ἐν τῇ κλίνῃ, καὶ ὡς ἐκ τοῦ πείσματος διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου, κρατῶν δὲ καὶ τὸ ξίφος γυμνόν, ἔπραξεν ὡς εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνή. Ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὅστις εἶχεν ἤδη εἰσέλθει ἐν τῇ αὐλῇ, ἐθαύμασεν ἰδὼν τὸν ἵππον δεδεμένον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν Λαμπερτούκκιον κατερχόμενον κατωργισμένον καὶ γυμνὸν κρατοῦντα τὸ ξίφος, καὶ ἀκούσας τοὺς λόγους του. Σταθεὶς δ' εἶπεν αὐτῷ: Τί συμβαίνει, κύριε; Ἀλλ' ὁ Λαμπερτούκκιος, λύσας τὸν ἵππον του καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος ἀναβὰς ἐπ' αὐτοῦ ἔφυγεν ὡς ἀστραπὴ λέγων: Μὰ τὸν Θεόν, θὰ σὲ εὕρω εἰς ἄλλο μέρος! Ὁ σύζυγος ἀνελθὼν εὗρε τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίμακος τεταραγμένην καὶ τετρομασμένην, ἣν ἠρώτησε: Τί συμβαίνει; Ποῖον φοβερίζει ὁ Λαμπερτούκκιος; Ἡ γυνή, πλησιάσασα εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ὅπως ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ Λεονέττου, ἀπήντησε: Δὲν ἐφοβήθην ποτέ, αὐθέντα μου, ὅσον σήμερον. Ἐδῶ κατέφυγεν εἷς νέος, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, καὶ τὸν ὁποῖον κατεδίωκεν ὁ Λαμπερτούκκιος γυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος. Ὁ νέος, εὑρὼν κατ' εὐτυχίαν τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός μου ἀνοικτήν, εἰσῆλθε καὶ τρέμων ὅλος μοὶ εἶπε: Κυρία, σᾶς ἱκετεύω δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, βοηθήσατέ με νὰ μὴ μὲ φονεύσωσιν

ἐνώπιόν σας. Ἐγὼ ἠγέρθην ἀμέσως καί, ἐνῷ ἤθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω τίς ἦτο καὶ τί εἶχεν, ἤκουσα τὸν Λαμπερτούκκιον ἀνερχόμενον δρομαίως τὴν κλίμακα καὶ κραυγάζοντα: Ποῦ εἶσαι προδότα; Ἐγὼ ἀμέσως ἐστάθην ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἣν ἔκλεισα, καὶ θέλοντα νὰ εἰσέλθῃ τὸν ἐμπόδισα. Αὐτὸς δὲ ἐδείχθη φιλόφρων, διότι ἰδὼν ὅτι δὲν ἠὐχαριστούμην νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ κοιτῶνι ἀνεχώρησε κραυγάζων ὡς εἶδες. — Γύναι, εἶπε τότε ὁ σύζυγος, καλῶς ἔπραξας! Θὰ ἦτο αἶσχος δι' ἡμᾶς, ἂν ὁ νέος ἐκεῖνος ἐφονεύετο ἐν τῇ οἰκίᾳ μας. Ὁ δὲ Λαμπερτούκκιος ἐφέρθη λίαν κακῶς διώξας ἄνθρωπον ἐδῶ καταφυγόντα. Εἶτα ἠρώτησε ποῦ ἦτο ὁ νέος. — Αὐθέντα, εἶπεν ἡ γυνή, ἀγνοῶ ποῦ ἐκρύβη. — Τότε ὁ ἱππότης ἔκραξε: Ποῦ εἶσαι; Ἔξελθε ἄνευ φόβου. Ὁ Λεονέττος, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὰ λεχθέντα, ἐξῆλθε τρέμων, καὶ πράγματι εἶχε φοβηθῇ λίαν. — Ἰδὼν αὐτὸν ὁ ἱππότης τῷ εἶπε: Τί ἔχεις νὰ κάμῃς σὺ μὲ τὸν Λαμπερτούκκιον; — Τίποτε, αὐθέντα μου, ἀπήντησεν ὁ νέος, καὶ διὰ τοῦτο πιστεύω ὅτι ἢ εἶναι παράφρων ἢ μὲ ἐξέλαβεν ἀντὶ ἄλλου, διότι ὡς μὲ εἶδεν, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας ταύτης ἀπόστασιν, ξιφουλκήσας ἀνέκραξε: Προδότα, ἀπόθανε! Ἐγὼ δὲν ἐστάθην νὰ τὸν ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ἔφυγον ὡς ἠδυνήθην ταχύτερον καὶ ἐκρύβην ἐδῶ, ὅπου χάρις εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην κυρίαν, ἐσώθην. — Μὴ φοβῆσαι, εἶπε τότε ὁ ἱππότης, ἐγὼ θὰ σὲ φέρω εἰς τὴν οἰκίαν σου, χωρὶς οὐδὲ θρὶξ τῆς κεφαλῆς σου νὰ πάθῃ τι, εἶτα δὲ φρόντισε νὰ ἐξομαλύνῃς τὴν ὑπόθεσιν. — Καὶ τοῦτο εἰπὼν διέταξε νὰ παραθέσωσι τὸ δεῖπνον, εἶτα δοὺς εἰς τὸν νέον ἵππον ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ νέος, καθὼς εἶχε συμβουλεύσει αὐτὸν ἡ γυνή, εὗρε κρυφίως τὸ ἑσπέρας τὸν Λαμπερτούκκιον καὶ συνενοηθεὶς μετ' αὐτοῦ, ἐχρωμάτισαν τὴν ὑπόθεσιν οὕτω πῶς ὥστε, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἀκολούθως διεδόθησαν, οὐδέ

ποτε ὁ ἱππότης ἔμαθεν ὅτι ἐνεπαίχθη τοιουτοτρόπως ὑπὸ τῆς συζύγου του.

ΔΙΗΓΗΜΑ Ζ'.

Ὁ Λουδοβῖκος ἐξομολογεῖται εἰς τὴν Βεατρίκην τὸν ἔρωτά του· αὐτὴ δὲ ἀποστέλλει τὸν σύζυγόν της Ἔγαρον εἰς τὸν κῆπον, φέροντα τὰ ἱμάτιά της, καὶ κατακλίνεται μετὰ τοῦ Λουδοβίκου, ὅστις εἶτα ἐγερθεὶς μεταβαίνει εἰς τὸν κῆπον καὶ ξυλοκοπεῖ τὸν Ἔγαρον.

Τὸ τῆς Ἰσαβέλλας ἐπινόημα, ὅπερ διηγήθη ἡ Παμπινέα, ἐθαυμάσθη ὑπὸ πάντων τῶν τῆς συνοδείας, ἡ δὲ Φιλομήνη, ἣν ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἐξακολουθήσῃ, εἶπε: Φιλέρωτες κυρίαι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, πιστεύω ὅτι θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα δὰ καὶ ἐγὼ ἓν οὐχὶ ὀλιγώτερον ὡραῖον τούτου.

Ἔζη ποτὲ ἐν Παρισίοις εὐγενής τις Φλωρεντινός, ὅστις δυστυχήσας μετῆρχετο τὸν ἔμπορον, καὶ τόσῳ καλῶς εὐνοήθη ὑπὸ τῆς τύχης, ὥστε κατέστη πλουσιώτατος. Οὗτος εἶχε μονογενῆ υἱὸν ὀνόματι Λουδοβῖκον. Μὴ θέλων δὲ νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν του παρεκκλίνοντα τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ καταγωγῆς καὶ γινόμενον καὶ αὐτὸν ἔμπορον, ἐνήργησεν ὅπως μετ' ἄλλων εὐγενοπαίδων παραληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἔνθα καὶ τοὺς τρόπους εὐγενὴς κατέστη καὶ πολλὰ ἐδιδάχθη. Ἐνῷ δὲ ὁ νέος διετέλει ἔτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ βασιλέως, διασκεδάζων ποτὲ μετ' ἄλλων νέων, συνηντήθησαν μετά τινων ἱπποτῶν ἐπανελθόντων ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου, μεθ' ὧν συνηνώθησαν. Μετὰ διαφόρους δὲ ὁμιλίας, οἷαι εἰς νέους ἁρμόζουσιν, γενομένου λόγου περὶ τῶν ὡραίων γυ-

νικῶν τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, εἰς τῶν ἱπποτῶν ἐκείνων εἶπεν ὅτι πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐπεσκέφθη καὶ πολλὰς ὡραίας γυναῖκας εἶδε, ἀλλ' οὐδεμίαν εἶδεν ὁμοιάζουσαν κατὰ τὴν ὡραιότητα πρὸς τὴν Βεατρίκην σύζυγον τοῦ ἐν Βολωνίᾳ Ἐγάνου Γαλούτση· εἰς τοῦτο δὲ συνεφώνησαν καὶ οἱ σύντροφοί του, οἵτινες εἶχον ἐπισκεφθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν Βολωνίαν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Λουδοβῖκος, οὗτινος ἡ καρδία ἦτο ἀκόμη παρθένος, ἠσθάνθη τόσῳ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἴδῃ, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὴν μόνον ἐσυλλογίζετο νυχθημερόν. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ εἰς Βολωνίαν καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ, ἂν τῷ ἤρεσκεν. Ὅπως δὲ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἄδειαν, εἶπεν αὐτῷ ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ὅπερ καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐπέτυχεν.

Ἀναχωρήσας λοιπὸν ἐκ Παρισίων καὶ μετονομασθεὶς Ἀνικῖνος, ἀφίκετο εἰς Βολωνίαν, ὅπου κατὰ τύχην τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἀφίξεώς του εἶδεν ἔν τινι ἑορτῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ἐφάνη αὐτῷ πολλῷ ὡραιοτέρα, ἢ ὅσον ἐνόμιζεν. Ὅθεν καὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς σφοδρῶς ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ἐκ Βολωνίας, ἂν μὴ πρῶτον ἀπολαύσῃ αὐτῆς. Σκεπτόμενος δὲ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου, καὶ σχέδια ἐπὶ σχεδίων οἰκοδομῶν, ἐπὶ τέλους εἶδεν ὅτι εἷς καὶ μόνος τρόπος ὑπῆρχεν, ἂν δηλαδὴ κατώρθου νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τοὺς οἰκέτας τοῦ συζύγου της, ὅστις εἶχε πολλούς. Πωλήσας λοιπὸν τοὺς ἵππους του καὶ διευθετήσας τὰ τῶν οἰκετῶν του, ὅπως διάγωσι καλῶς, συστήσας δὲ αὐτοῖς νὰ προσποιῶνται ὅτι δὲν τὸν γνωρίζωσι, μετέβη παρὰ τῷ ξενοδόχῳ καί, ἀφοῦ ἐπλήρωσεν αὐτῷ τὸν λογαριασμόν του, τῷ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ ὑπηρέτης παρά τινι τῶν πρώτων τῆς πόλεως, καὶ ὅτι ἂν εὕρῃ τινα καὶ τὸν συνίστα εἰς αὐτὸν θὰ τὸν ὑπεχρέου μεγάλως. Ὁ ξενοδόχος ἀκούσας ταῦτα τῷ εἶπεν: Εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθειαν,

ὑπηρέτης καταλληλότατος διά τινα εὐγενῆ τῆς πόλεώς μας καλούμενον Ἔγανον, ὅστις ἔχει πολλοὺς καὶ πάντας ὡραίους, ὡς εἶσαι σύ. Θά ὁμιλήσω πρὸς αὐτόν. Οὕτω δὲ καὶ ἔπραξε, κατορθώσας κατὰ τὴν πρώτην μετὰ τοῦ Ἐγάνου συνέντευξίν του νὰ τὸν πείσῃ ὅπως παραλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ τὸν Ἀνικῖνον, ὅστις καὶ μεγάλως ηὐχαριστήθη ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης.

Οὕτω δὲ ὁ Ἀνικῖνος ἐγένετο ὑπηρέτης τοῦ Ἐγάνου, ἐνθαρρυνόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἔρωτός του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν καθ' ἑκάστην τότε ἔβλεπε, τόσῳ καλῶς ὑπηρέτει καὶ μετὰ τόσου ζήλου, ὥστε ὁ Ἔγανος τὸν ἠγάπησε λίαν καὶ οὐδὲν ἔπραττεν ἄνευ αὐτοῦ, ἀναθέσας αὐτῷ καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς τε οἰκίας καὶ τῆς περιουσίας του. Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Ἔγανος εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ὁ Ἀνικῖνος εἶχε μείνει ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ Βεατρίκη, ἥτις δὲν εἶχεν ἐννοήσει τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ βλέπουσα αὐτὸν καθ' ἑκάστην εἶχε παρατηρήσει τοὺς καλούς αὐτοῦ τρόπους καὶ τὸν εὐνόει μεγάλως, τὸν προσεκάλεσεν ἵνα παίξῃ μετ' αὐτοῦ ζατρίκιον. Ὁ δὲ Ἀνικῖνος, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν εὐχαριστῇ, ἔπαιζεν οὕτω πως ὥστε πάντοτε ἔχανεν, ἐφ ᾧ καὶ ἡ γυνὴ ἔχαιρε μεγάλως. Αἱ θεραπαινίδες ἀφεῖσαι αὐτοὺς παίζοντας, εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὰς ἐργασίας των. Τότε ὁ Ἀνικῖνος, ἰδὼν ὅτι εἶχε μείνει μόνος μετὰ τῆς κυρίας, ἐξέπεμψε βαθύτατον στεναγμόν. Ἡ γυνὴ ἐξεπλάγη καί, βλέπουσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε: Τί ἔχεις, Ἀνικῖνε; τόσῳ πολὺ λυπεῖσαι διότι σὲ κερδίζω; — Κυρία, ἀπήντησεν οὗτος, ἡ αἰτία δι' ἣν στενάζω εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλειτέρα. — Καὶ ποία εἶναι ἡ αἰτία αὕτη; εἶπεν ἡ γυνή. Ἂν μὲ ἀγαπᾷς, φανέρωσόν μοι αὐτήν. — Ὅτε ὁ Ἀνικῖνος ἤκουσε νὰ τῷ λέγῃ: «ἂν μὲ ἀγαπᾷς,» ἐκείνη ἦν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπα, ἔτι βαθύτερον ἢ πρὶν ἐξέπεμψε στεναγμόν. — Τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐκέντησε τὴν περιέργειαν τῆς γυναικός, ὥστε ἤρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ ὅπως τῇ φανερώσῃ τὴν

αἰτίαν τῶν στεναγμῶν του.— Ὦ κυρία, εἶπεν ὁ Ἀνικῖνος, φοβοῦμαι πολύ, ἂν σᾶς εἴπω, μὴ δυσαρεστηθῆτε, καὶ ἀκολούθως εἰπῆτε αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλον.— Σὲ βεβαιῶ, εἶπεν ἡ γυνή, ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν μοῦ εἰπῆς νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸν καὶ οὐδὲ λέξιν περὶ αὐτοῦ νὰ εἴπω εἰς ἄλλον, ἂν δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃς.— Ἀφοῦ μοὶ ὑπόσχεσθε τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἀνικῖνος, θὰ σᾶς εἴπω. Καὶ σχεδὸν κλαίων τῇ ἐφανέρωσε τίς ἦτο, τί περὶ αὐτῆς ἤκουσεν ἐν Παρισίοις, πῶς ἠράσθη αὐτῆς, καὶ διατί εἰσῆλθεν ὡς ὑπηρέτης παρὰ τῷ συζύγῳ της. Εἶτα ἤρχισε νὰ τὴν ἱκετεύῃ ὅπως λάβῃ οἶκτον δι' αὐτόν, τὸν θερμὸν αὐτοῦ καὶ μύχιον πόθον εὐχαριστοῦσα. Ἂν δὲ δὲν συγκατετίθετο εἰς τοῦτο, νὰ ἐπιτρέψῃ τοὐλάχιστον αὐτῷ νὰ μένῃ εἰς ἣν θέσιν ἦτο καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ.— Ὦ ἔκτακτος εὐαισθησία τῶν βολωνίδων, πόσον εἶσαι ἀξιέπαινος εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις! Οὐδέποτε ἠγάπησας τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμούς, ἀλλὰ πάντοτε ὑπῆρξες εὔκαμπτος εἰς τὰς ἱκεσίας καὶ ἐνδοτικὴ εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπιθυμίας! Ἂν ἠδυνάμην ἐπαξίως νὰ σὲ ἐγκωμιάσω, οὐδέποτε ἤθελον σιγήσει.

Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη κυρία, ἐνῷ ἐλάλει ὁ Ἀνικῖνος, τὸν παρετήρει τρυφερώτατα καὶ παρέχουσα ἀπόλυτον πίστιν εἰς τοὺς λόγους του, ἠσθάνθη καὶ αὐτὴ ἐπίσης τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτος καὶ ἤρξατο στενάζουσα, εἶτα δὲ εἶπεν αὐτῷ: γλυκύτατέ μου Ἀνικῖνε, ἔχε θάρρος! οὔτε δῶρα, οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε τῶν εὐγενῶν ἡ λατρεία, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου, διότι πολλοὶ ἄχρι τοῦδε μὲ ἐλάτρευσαν καὶ μὲ λατρεύουν ἔτι, ἠδυνήθησαν νὰ μὲ συγκινήσωσιν εἰς βαθμόν, ὥστε καὶ ἐγὼ ν' ἀγαπήσω τινὰ ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ σύ, κατὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ διάστημα, καθ' ὃ μὴ ὡμίλησες, κατώρθωσες νὰ μὲ καταπείσῃς, ὥστε πλέον δὲν ἀνήκω εἰς ἐμαυτήν, ἀλλ' εἰς σέ. Φρονῶ δὲ ὅτι ἐπαξίως ἐκέρδησες τὸν ἔρωτά μου, καὶ διὰ τοῦτο σοῦ τὸν προσφέρω δῶρον, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω ὡς ἐπιθυμεῖς, πρὶν

ἡ παρέλθῃ ἡ νὺξ αὕτη. Ὅπως δὲ τοῦτο γείνῃ, ἐλθὲ κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἐγὼ δὲ θὰ ἀφήσω τὴν θύραν ἀνοικτήν. Δὲν ἀγνοεῖς εἰς ποῖον μέρος τῆς κλίνης κοιμοῦμαι. Πλησίασον καί, ἂν μὲ ἰδῇς ὑπνώττουσαν, θῖξόν με ἐλαφρῶς ἄχρις οὗ ἐξυπνήσω, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἀνταμείψω δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπέφερες. Ὅπως δὲ πεισθῇς εἰς τοὺς λόγους μου, λάβε ὡς ἀρραβῶνα ἓν φίλημα. Καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν τὸν ἠσπάσθη, ἐπίσης καὶ ὁ Ἀνικῖνος ἐκείνην. Εἶτα ὁ Ἀνικῖνος μετέβη ὅπως ἐκτελέσῃ ἐργασίας τινάς, περιμένων ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτός.

Ὁ Ἔγανος, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς θήρας, διέταξε νὰ παραθέσωσι τὸ δεῖπνον, εἶτα δέ, κεκοπιακὼς ὤν, κατεκλίθη καὶ ἡ σύζυγός του παρ' αὐτῷ, ἀφήσασα ὡς ὑπεσχέθη ἀνοικτὴν τὴν θύραν. Ὁ δὲ Ἀνικῖνος, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα ἀθορύβως καὶ κλείσας ἔνδοθεν τὴν θύραν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ γυνή, καὶ θεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της, εὗρεν αὐτὴν ἔξυπνον. Αὕτη, ὡς ἤκουσε τὸν Ἀνικῖνον προσελθόντα, ἔλαβε τὴν χεῖρά του δι' ἀμφοτέρων τῶν ἰδικῶν της καὶ τὸν ἐκράτει σφιγκτά. Εἶτα ἤρξατο στρεφομένη ἐν τῇ κλίνῃ, ἄχρις οὗ ἐξύπνησεν ὁ σύζυγός της, πρὸς ὃν ἀμέσως εἶπε: Δεν ἠθέλησα χθὲς τὸ ἑσπέρας νὰ σοὶ εἰπῶ τίποτε, διότι σὲ ἔβλεπα κεκοπιακότα. Ἀλλὰ εἰπέ μοι, νὰ ἔχῃς βοήθειαν τὸν Θεόν, Ἔγανε, ποῖον ἀπὸ τοὺς οἰκέτας ἡμῶν θεωρεῖς ὡς τὸν καλλίτερον καὶ τὸν πιστότερον; καὶ ποῖον ἐξ ὅλων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀγαπᾷς περισσότερον;—Τί εἶναι αὐτά, εἶπεν ὁ Ἔγανος, τὰ ὁποῖα τώρα μὲ ἐρωτᾷς γύναι; Μὴ δὲν τὸ εἶξεύρῃς; Οὔτε εἶχόν ποτε, οὔτε ἔχω ἄλλον μᾶλλον ἐμπιστευμένον, ἢ τὸν ὁποῖον νὰ ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἀνικῖνον. Ἀλλά, διατὶ μὲ ἐρωτᾷς;—Ὁ Ἀνικῖνος, βλέπων ὅτι ἐξύπνησεν ὁ Ἔγανος καὶ ἀκούων νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, νομίσας ὅτι ἡ γυνὴ τὸν ἠπάτησεν, προσεπάθει ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς γυ-

ναικὸς καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' αὕτη τὸν ἐκράτει τόσῳ σφιγκτά, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῇ.—Ἡ δὲ γυνὴ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συζύγου της: Τώρα θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Καὶ ἐγὼ ἐπίστευον ὡς σύ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ μᾶλλον ἀφοσιωμένος εἰς σὲ πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ σήμερον αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ ἐξήγαγε τῆς ἀπάτης, διότι σήμερον, ὅτε σὺ ἐξῆλθες, αὐτὸς ἔμεινεν ἐδῶ, καὶ ὅτε ἐνόμισε τὴν ὥραν κατάλληλον δὲν ἠσχύνθη νὰ ζητήσῃ τὸν ἔρωτά μου. Ἐγὼ δέ, ὅπως σοῦ ἀποδείξω τοῦτο εἰς τρόπον ὥστε οὐδεμία νὰ σοῦ μένῃ πλέον ἀμφιβολία, καὶ ὅπως σὲ κάμω νὰ ἰδῇς καὶ νὰ πεισθῇς, ἐπροσποιήθην ὅτι συγκατένευσα καὶ τῷ εἶπα, ὅτι τὴν νύκτα ταύτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον θὰ καταβῶ εἰς τὸν κῆπόν μας καὶ θὰ τὸν περιμένω παρὰ τὴν ρίζαν τῆς ἐκεῖ πεύκης. Καὶ ἐγὼ βεβαίως δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπάγω· σὺ ὅμως, ἂν θέλῃς νὰ πεισθῇς περὶ τῆς πίστεως τοῦ ὑπηρέτου σου, ἐνδύθητι ἓν τῶν ἱματίων μου καὶ δέσον τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ κεφαλοδέσμου μου, εἶτα οὕτω μετημφιεσμένος πορεύθητι εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ὅπου εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔλθῃ. — Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἔγανος εἶπε: Θέλω νὰ ἰδω. Ἐγερθεὶς δέ, ὡς ἠδυνήθη καλλίτερον ἐν τῷ σκότει ἐνεδύθη ἓν τῶν ἱματίων τῆς συζύγου του καὶ ἔδεσε τὴν κεφαλήν του διὰ τοῦ κεφαλοδέσμου της, καὶ οὕτω μετημφιεσμένος κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον καὶ καθήσας παρὰ τὴν ρίζαν τῆς πεύκης περιέμενε τὸν Ἀνικῖνον.

Ἡ σύζυγός του, μόλις ἤκουσεν αὐτὸν ἐξελθόντα, ἠγέρθη καὶ ἔκλεισεν ἔνδοθεν τὴν θύραν. Ὁ δὲ Ἀνικῖνος, ὅστις εἶχε μεγάλως φοβηθῇ καὶ πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τῆς γυναικός, καταρώμενος καθ' ἑαυτὸν καὶ αὐτὴν καὶ τὸν ἔρωτά του, ἰδὼν ποῦ κατέληξεν ἡ κωμῳδία, ἐχάρη μεγάλως καὶ τῇ συγκαταθέσει τῆς γυναικός, ἥτις εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν κλίνην της, κατεκλίθη καὶ αὐτὸς παρ' αὐτὴν καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ ἐπανειλημμένως ἀπήλαυσε τῶν θελγήτρων ἐκεί-

νης, ἦν τόσον καιρὸν ἐπόθει. Ἡ δὲ γυνή, ἀφοῦ ἐκορέσθη ἡδονῆς, ἰδοῦσα ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀπολύσῃ τὸν Ἀνικῖνον, εἶπεν αὐτῷ: Ψυχοῦλά μου, ἐνδύθητι καὶ λαβὼν μίαν καλὴν ῥάβδον πήγαινε εἰς τὸν κῆπον καὶ προσποιούμενος ὅτι ἠθέλησες νὰ μὲ δοκιμάσῃς ἄρχισε νὰ ὑβρίζῃς τὸν Ἔγανον, ὡς ἂν ἤμην ἐγώ, καὶ μέτρησέ του καμπόσαις εἰς τὴν ράχιν, οὕτω δὲ θὰ διασκεδάσωμεν ἀξιόλογα.

Ὁ Ἀνικῖνος, ἐγερθεὶς καὶ λαβὼν παχυτάτην ῥάβδον, κατέβη εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν πεύκην. Ὡς εἶδε δὲ τὸν Ἔγανον ἐγερθέντα καὶ προχωροῦντα εἰς συνάντησίν του, ἀνέκραξεν: Ἄ! κακότροπον καὶ πονηρὸν γύναιον, ἦλθες λοιπόν! καὶ ἐνόμισες ὅτι ἐγὼ ἤθελον νὰ κάμω αὐτὸ τὸ ἄδικον εἰς τὸν αὐθέντην μου; Κακῶς καὶ ψυχρῶς ἦλθες! Καὶ ὑψώσας τὴν ῥάβδον ἤρχισε νὰ τὸν δέρῃ. — Ὁ Ἔγανος, ταῦτα ἀκούσας καὶ αἰσθανθεὶς τὰς θωπείας τῆς ῥάβδου, ἐδόθη εἰς φυγήν. Ὁ δὲ Ἀνικῖνος ἐξηκολούθει νὰ τὸν διώκῃ λέγων: Σ τὸν διάβολον! κακὸν χρόνον νἄχῃς, φαῦλον γύναιον! Αὔριον θὰ τὸ εἴπω βεβαίως εἰς τὸν Ἔγανον. Οὗτος δὲ ἀφοῦ ἔφαγεν οὐκ ὀλίγας, κατώρθωσε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ἐρωτησάσης δὲ αὐτὸν τῆς συζύγου του, ἂν ὁ Ἀνικῖνος ἐπορεύθη εἰς τὸν κῆπον, τῇ εἶπεν: Εἴθε νὰ μὴν ἤρχετο! Διότι, πιστεύων ὅτι εἶμαι σύ, μοῦ ἔσπασε τὰ κόκκαλα εἰς τὸ ξύλον καὶ μὲ ὕβρισεν ὡς ἂν ἤμην ἡ φαυλοτέρα γυνὴ τοῦ κόσμου. Εἶχον δὲ δίκαιον ἐκπλαγεὶς δι' ὅσα μοὶ εἶπες, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσω ὅτι ἤθελε νὰ μὲ ἀτιμάσῃ. Φαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ σὲ ἔβλεπε θαρρετὴν καὶ οἰκείως πρὸς πάντας προσφερομένην, ἠθέλησε νὰ σὲ δοκιμάσῃ. — Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε τότε ἡ γυνή, ὅτι ἐμὲ μὲν ἐδοκίμασε διὰ λόγων, σὲ δὲ δι' ἔργων, ὥστε ἐγὼ ὑπομένω εὐκολώτερον τοὺς λόγους ἢ σὺ τὰ ἔργα. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ σοῦ εἶναι τόσῳ πολὺ ἀφωσιωμένος, εἶναι δίκαιον νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸν τιμῶμεν. — Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἔγανος,

ὅστις ἐκ τούτου ὁρμώμενος ἐπίστευσεν ὅτι εἶχε τὴν τιμιωτέραν σύζυγον καὶ τὸν πιστότερον ὑπηρέτην τοῦ κόσμου, πολλάκις δὲ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Ἀνικίνου ἐγέλασε τὸ γελοῖον τοῦτο ἐνθυμούμενος. Οἱ δὲ δύο ἐρασταὶ ἐπωφελούμενοι τὴν τυφλὴν ταύτην πίστιν τοῦ συζύγου, πολλάκις ἐν ἀνέσει ἀπήλαυσαν τῶν τοῦ ἔρωτος ἡδονῶν, ἄχρις οὗ ὁ Ἀνικῖνος κορεσθεὶς ἀπῆλθε τῆς Βολωνίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ Η'.

Ζηλοτυπεῖ τις τὴν σύζυγόν του, εἰς ἣν διὰ νήματος δεδεμένου εἰς τὸν δάκτυλόν της τὴν νύκτα ὁ ἐραστὴς της γνωρίζει τὴν ἔλευσίν του. Ὁ σύζυγός της ἐννοεῖ τὸ παιγνίδιον τοῦτο καί, ἐν ᾧ διώκῃ τὸν ἐραστὴν, ἡ σύζυγος τοποθετεῖ ἀντὶ ἑαυτῆς ἐν τῇ κλίνῃ τὴν θεραπερίδα της, ἣν ὁ σύζυγος ξυλοκοπεῖ κόψας αὐτῆς καὶ τὴν κόμην. Οὗτος μεταβαίνει ἀκολούθως παρὰ τοῖς γυναικαδέλφοις του, οἵτινες μεταβάντες σὺν αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ εὑρόντες ὅτι ὅσα εἶπεν αὐτοῖς δὲν ἦσαν ἀληθῆ, τὸν ὑβρίζουσιν.

Πάντες ὡμολόγησαν ὅτι οἰκτρὸν παιγνίδιον ἔπαιξεν ἡ Βεατρίκη εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ μέγαν τρόμον δέον νὰ ἠσθάνθη ὁ Ἀνικῖνος ὅτε, κρατούμενος σφιγκτὰ ὑπὸ τῆς γυναικός, ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν ὅτι ἐζήτησε τὸν ἔρωτά της. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἰδὼν τὴν Φιλομήνην σιγήσασαν, στραφεὶς πρὸς τὴν Νεοφίλην εἶπεν: Ἐξακολούθησον σύ! Αὐτὴ δὲ ἀφοῦ μικρὸν ἐμειδίασε ἤρξατο λέγουσα: Θελκτικαὶ κυρίαι, δύσκολον λίαν ἔργον θὰ ἐπιχειρήσω θέλουσα νὰ σᾶς διασκεδάσω διά τινος ἱστορίας ὡραίας,

ὡς ταύτας ἂς ἄχρι τοῦδε ἠκούσατε. Ἀλλὰ πεπειθυῖα εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ὑπολειφθῶ.

Ἔζη ποτὲ ἐν τῇ ἡμετέρα πόλει πλουσιώτατός τις ἔμπορος ὀνόματι Ἐρρικούτσιος Βερλιγγέρης, ὅστις ἀνοήτως φερόμενος, ὡς καὶ σήμερον ἔτι κάμνουσιν οἱ ἔμποροι, ἠθέλησε νὰ ἐξευγενισθῇ διὰ τῆς συζύγου του, ἐφ' ᾧ καὶ ἐνυμφεύθη εὐγενῆ τινα νεάνδα ὅλως πρὸς αὐτὸν ἀνάρμοστον, ὀνόματι Σισμόνδην. Αὕτη, τοῦ συζύου της συχνάκις ἀπουσιάζοντος ἕνεκα τῶν ἐμπορικῶν του ὑποθέσεων, ἠράσθη νέου τινὸς ὀνόματι Ροβέρτου, ὅστις ἐπὶ μακρὸν τὴν περιεποιεῖτο. Παραδοθεῖσα δὲ πρὸς αὐτόν, τόσον εἶχε τυφλωθῇ ὑπὸ τοῦ πάθους, ὥστε οὐδὲν προφυλακτικὸν μέτρον ἐλάμβανεν ὅπως τὴν σχέσιν της ταύτην κρύψῃ ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ ὄμματα· ὅθεν ὁ Ἐρρικούτσιος, εἴτε ὑπὸ ἄλλων πληροφορηθείς, εἴτε καὶ μόνος παρατηρήσας τὴν εἰς τὰς συνηθείας τῆς συζύγου του ἐπελθοῦσαν μεταβολήν, κατέστη λίαν ζηλότυπος καί, πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἐγκαταλείψας, περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ νὰ φρουρῇ ἀγρύπνως αὐτήν, οὐδέποτε κατακλινόμενος ἂν μὴ ἔβλεπεν αὐτὴν πρῶτον κατακλιθεῖσαν. Ἡ γυνὴ βαρέως ἔφερε τὸν τοιοῦτον περιορισμόν, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συνευρεθῇ μετὰ τοῦ Ροβέρτου. Ἀφοῦ δὲ ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν πῶς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔτι μᾶλλον παροτρυνομένη, εὗρε τὸ ἑπόμενον μέσον: Ἐπειδὴ καὶ ὁ κοιτῶν αὐτῆς ἦτο παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ ὁ σύζυγός της, ὡς εἶχε παρατηρήσει πολλάκις, μετὰ πολύωρον ὑπνίαν ἐπὶ τέλους ἐκοιμᾶτο βαθέως, ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔρχεται ὁ Ροβέρτος κατὰ τὸ μεσονύκτιον, αὐτὴ δὲ κατερχομένη ἀψοφητὶ καὶ ἀφίνουσα τὸν σύζυγόν της ἀμερίμνως κοιμώμενον νὰ διασκεδάζῃ μετ' αὐτοῦ. Ὅπως δὲ τὸν ἀκούῃ ἐρχόμενον, χωρὶς αὐτὸς ν' ἀναγκάζεται νὰ τὴν' εἰδοποιῇ διὰ τρόπου δυναμένου νὰ κάμνῃ θόρυβον καὶ ν ἀκουσθῇ καὶ ὑπ' ἄλλων, ἐμηχανεύθη νὰ κρεμᾷ νῆμα ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν παραθύρου τοῦ κοιτῶνός της, τοῦ

ὁποίου τὴν μίαν ἄκραν νὰ ἀφίνῃ συρομένην ἐν τῇ ὁδῷ καὶ τὴν ἑτέραν φέρουσα διὰ τρόπου ἀδιοράτου νὰ εἰσάγῃ ὑπὸ τὰ καλύμματα τῆς κλίνης καὶ κατακλινομένη νὰ δένῃ αὐτὴν εἰς ἕνα τῶν δακτύλων τοῦ ποδός της. Τὸ σχέδιόν της τοῦτο ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ροβερτον, μηνύσασα αὐτῷ ὅτι ἐρχόμενος τὴν νύκτα νὰ σύρῃ τὸ νῆμα, αὕτη δέ, ἂν ὁ σύζυγός της ἐκοιμᾶτο, θὰ ἄφινεν αὐτὸ ἐλεύθερον νὰ τὸ σύρῃ ἔξω καὶ θὰ μετέβαινε νὰ τῷ ἀνοίξῃ: ἂν δὲ ὁ σύζυγός της ἦτο ἔξυπνος, θὰ τὸ ἐκράτει καὶ θὰ τὸ ἔσυρε πρὸς ἑαυτήν, καὶ οὕτω θὰ τὸν εἰδοποίει ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ. Ὁ τρόπος οὗτος ἤρεσε μεγάλως εἰς τὸν Ροβέρτον, ὅστις πολλάκις ποιούμενος αὐτοῦ χρῆσιν, ἄλλοτε μὲν ἐπετύγχανε καὶ συνευρίσκετο μετ' αὐτῆς καὶ ἄλλοτε ὄχι.

Ἐξακολουθοῦντος δὲ ἐπὶ πολὺ τοῦ παιγνιδίου τούτου, νύκτα τινὰ ὁ Ἐρρικούτσιος, ἀγρυπνῶν ἐκ τῆ κλίνῃ καὶ τῆς συζύγου του κοιμωμένης, ἐξέτεινε κατὰ τύχην τὸν πόδα καὶ εὗρε τὸ νῆμα· ἰδὼν δ' αὐτὸ δεδεμένον εἰς τὸν δάκτυλον τῆς συζύγου του, ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο ὑπέκρυπτε βεβαίως ἀπάτην τινά, ὡς ἀκολούθως ἐπείσθη ἔτι μᾶλλον παρατηρήσας ὅτι τὸ νῆμα ἐκρέματο ἔξω τοῦ παραθύρου. Ὅθεν κόψας αὐτὸ ἐλαφρῶς τὸ ἔδησεν εἰς τὸν ἰδικόν του δάκτυλον καὶ περιέμενεν ὅπως ἴδῃ τί ἔμελλε νὰ συμβῇ. Δὲν παρῆλθε δὲ πολὺς καιρός, καὶ ἰδοὺ ὁ Ροβέρτος ἐλθὼν ἔσυρε τὸ νῆμα, ὅπερ μὴ ὂν καλῶς δεδεμένον ἐλύθη καὶ ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς του· τοῦτο δὲ αὐτὸς ἐνόμισε σημαῖνον ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ, ὅπερ καὶ πράγματι ἔπραξεν. Ὁ Ἐρρικούτσιος ἐγερθεὶς ἀμέσως ὡπλίσθη καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν ὅπως ἴδῃ τίς ἦτο ὁ σύρας τὸ νῆμα καὶ τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν αὐθαδειάν του. Ἦτο δὲ ὁ Ἐρρικούτσιος, καί τοι ἔμπορος, γενναῖος ἀνὴρ καὶ ἐπίφοβος. Ὁ δὲ Ροβέρτος, ἀκούσας αὐτὸν ἀνοίγοντα τὴν θύραν, οὐχὶ ἀψοφητί, ὡς ἔπραττε συνήθως ἡ σύζυγος, ἀλλὰ ὁρμητικῶς, ἐνόησε τίς ἦτο καὶ ἐτράπη

εἰς φυγήν. Ὁ Ἐρρικούτσος ὥρμησε κατόπι του καὶ ἐπὶ μακρὸν τὸν ἐδίωκεν. Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἦτο ἐπίσης ὡπλισμένος, ἐστράφη καὶ ξιφουλκήσας ἐπετέθη κατὰ τοῦ διώκοντος αὐτόν, καὶ οὕτως ἤρξατο πάλη ζωηρὰ μεταξύ των.

Ἡ γυνή, ἀφυπνισθεῖσα ὑπὸ τοῦ κρότου τῆς ἀνοιχθείσης θύρας καὶ εὑροῦσα τὸ νῆμα κεκομμένον, ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ ἀπάτη αὐτῆς ἀνεκαλύφθη· ἀκούσασα δὲ τὸν Ἐρρικούτσιον διώκοντα τὸν Ροβέρτον, ἠγέρθη ἀμέσως καί, προβλέπουσα τί ἔμελλε νὰ συμβῇ, ἐκάλεσε τὴν θεραπαινίδα της, ἥτις ἦτο ἐν γνώσει τῆς ἀπάτης, καὶ διὰ πολλῶν τὴν ἔπεισεν ὅπως ἀντ' αὐτῆς κατακλιθῇ ἐν τῇ κλίνῃ της, παρακαλέσασα αὐτὴν ὅπως ὑπομείνῃ χωρὶς νὰ κραυγάσῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελε κάμει πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός της ἐπανερχόμενος, ἐφ' ᾧ καὶ αὐτὴ θὰ τὴν ἀντήμειβε πλουσιοπαρόχως. Εἶτα, σβέσασα τὸ ἐν τῷ κοιτῶνι φῶς, ἀπεσύρθη εἰς ἕτερον μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου περιέμενε τὸ ἀποβησόμενον.

Ἐν τούτοις, τοῦ Ἐρρικουτσίου καὶ τοῦ Ροβέρτου ἐξακολουθούντων τὴν πάλην, οἱ γείτονες ἀκούσαντες τὸν θόρυβον ἠγέρθησαν καὶ ἀνοίξαντες τὰ παραθυρα ἤρχισαν νὰ τοὺς ὑβρίζωσι. Τότε ὁ Ἐρρικούτσιος, φοβηθεὶς μὴ ἀναγνωρισθῇ, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀντίπαλόν του ἢ νὰ τὸν βλάψῃ ἔστω καὶ μικρόν, ὠργισμένος καὶ κακὰ μελετῶν ἀπεσύρθη καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσελθὼν δ' εἰς τὸν κοιτῶνά του πλήρης ὀργῆς ἤρχισε νὰ λέγῃ: Ποῦ εἶσαι φαῦλον γύναιον; Ἔσβεσες τὸ φῶς ὅπως μὴ σὲ εὕ.ω; Ἀλλὰ τὴν ἔσφαλλες! Καὶ ὁρμήσας εἰς τὴν κλίνην ἤρξατο διά τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν νὰ τύπτῃ τὴν θεραπαινίδα, νομίζων ὅτι ἔτυπτε τὴν σύζυγόν του, καὶ τόσῳ καλῶς τὴν ἐξυλοκόπησεν ὥστε ἐμωλώπισεν αὐτὴν καθ' ἅπαν τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον. Μὴ ἀρκεσθεὶς δ' εἰς ταῦτα, ἔκοψε καὶ τὴν κόμην της, ὑβρίζων αὐτὴν ὡς τὴν φαυλοτέραν γυναῖκα

τῶν τριόδων. Ἡ θεραπαινὶς ὠδύρετο καὶ εὐλόγως, κραυγάζουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν: Ὠοιμέ! εὐσπλαγχνίαν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ὤ! μὴ ἄλλο! Ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦτο τόσῳ ἠλλοιωμένη ἐκ τῶν κλαυθμῶν, ὥστε ὁ Ἐρρικούτσιος, τεταραγμένος ὢν ὡς ἐκ τῆς ὀργῆς, δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν.

Ἀφοῦ δὲ ἐκορέσθη δέρων αὐτὴν καὶ ἔκοψεν ὡς εἶπεν τὴν κόμην της, τῇ εἶπε: Φαῦλον γύναιον! Δὲν θὰ σὲ τιμωρήσω περισσότερον, ἀλλὰ θὰ ὑπάγω εἰς τοὺς ἀδελφούς σου καὶ θὰ εἰπῶ εἰς αὐτοὺς τὰ καλά σου ἔργα, ὅπως ἔλθωσι καὶ σὲ παραλάβωσιν, ἂς κάμωσιν δ' ἔπειτα δι' ἐσὲ ὅ,τι θέλουσι καὶ ὅ,τι ἡ τιμή αὐτῶν τοῖς ὑπαγορεύει, διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ δὲν θὰ μείνῃς πλέον. Καὶ ταῦτα εἰπών, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος καί, κλείσας τὴν θύραν ἔξωθεν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γυναικαδέλφων του. Ἡ Σιμώνδη, ἥτις ἐκ τῆς κρύπτης αὐτῆς ἤκουσε ταῦτα πάντα, μόλις τὸν εἶδεν ἐξελθόντα, ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ ἀνάψασα τὸ φῶς εὗρε τὴν θεραπαινίδα πλήρη μωλώπων καὶ ὀδυρομένην. Ἐπαναγαγοῦσα δ' αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὴν παρηγόρησεν ὡς ἠδυνήθη καλλίτερον καί, θεραπεύσασα αὐτήν, τὴν ἀντήμειψε τόσῳ καλῶς, ὥστε δὲν εἶχε λόγον νὰ παραπονεθῇ. Ἀφοῦ δὲ ἐφρόντισε περὶ τῆς θεραπαινίδος, ἐπανελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της ἔστρωσε τὴν κλίνην καὶ ἐξήλειψε πάντα τὰ ἴχνη τῆς συμβάσης σκηνῆς, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι οὐδεὶς εἶχεν ἔτι κατακλιθῇ ἐν αὐτῇ, εἶτα ἐνεδύθη καὶ ἐκτενίσθη καὶ ἀνάψασα λύχνον ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίμακος καὶ ἔρραπτεν, ὡσεὶ ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας περιέμενεν.

Ὁ Ἐρρικούτσιος, ἐξελθὼν τῆς οἰκίας του, μετέβη εἰς τὴν τῶν γυναικαδέλφων του καὶ ἤρξατο κρούων σφοδρῶς τὴν θύραν, ἄχρις οὗ ἀφυπνισθέντες ἤνοιξαν αὐτῷ. Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἡ μήτηρ της, ἀκούσαντες ὅτι ἦτο ὁ Ἐρρικούτσιος, ἠγέρθησαν ἅπαντες καὶ ἀνάψαντες φῶτα ἦλθον πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτων τί

ἦλθε ζητῶν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ὁ Ἐρρικούτσιος, ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ νήματος, ὃ εὗρε δεδεμένον εἰς τὸν πόδα τῆς συζύγου του, διηγήθη αὐτοῖς καταλεπτῶς πανθ' ὅσα συνέβησαν, δεικνύων καὶ τοὺς βοστρύχους οὓς ἐνόμιζεν ὅτι ἔκοψεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀδελφῆς των, προσθεὶς ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν λάβωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ἂς μεταχειρισθῶσιν αὐτὴν ὡς νομίζουσιν συμφερώτερον πρὸς τὴν τιμήν των, διότι αὐτὸς δὲν ἐνόει νὰ τὴν κρατήσῃ οὐδὲ στιγμὴν πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς γυναικός, ταραχθέντες λίαν ἐπὶ τούτῳ καὶ μὴ ἔχοντες λόγον νὰ δυσπιστῶσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ γαμβροῦ των, διατάξαντες νὰ φέρωσι δᾷδας, ἐξῆλθον μεταβαίνοντες μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του, πεποιθέμενοι αὐστηρῶς νὰ τιμωρήσωσι τὴν ἀδελφήν των. Ἡ μήτηρ των, ἰδοῦσα τοῦτο, τοὺς ἠκολούθησε κλαίουσα καὶ ἐξορκίζουσα ὁτὲ μὲν τὸν ἕνα, ὁτὲ δὲ τὸν ἄλλον, νὰ μὴ πιστεύσωσι τόσῳ εὐκόλως εἰς τοὺς λόγους τοῦ γαμβροῦ των, χωρὶς πρῶτον νὰ ἐξετάσωσι καλῶς καὶ νὰ πληροφορηθῶσιν ἀκριβῶς τί συνέβη, διότι ἔλεγε πιθανὸν ὁ γαμβρός των νὰ ἦτο ὠργισμένος κατ' αὐτῆς δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν καὶ νὰ τὴν κακομετεχειρίσθη, καὶ τώρα ὅπως δικαιολογηθῇ ἐφεῦρε τὸν μῦθον τοῦ ἐρατοῦ, προσθέτουσα ὅτι αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ, διότι ἐγνώριζε καλῶς τὴν θυτέρα της, ὡς ἀναθρέψασα αὐτήν, καὶ τὰ παρόμοια.

Ἐν τούτοις, ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐρρικουτσίου καὶ εἰσελθόντες ἀνέβαινον τὴν κλίμακα, ὅτε ἡ Σισμόνδη ἀκούσασα αὐτοὺς ἀναβαίνοντας ἐφώνησε: Ποῖος εἶναι;— Τώρα θὰ τὸ μάθῃς, ἀπήντησεν αὐτῇ εἷς τῶν ἀδελφῶν της, φαῦλον γύναιον. — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν ἡ Σισμόνδη καὶ ἐγερθεῖσα προέβη εἰς συνάντησιν τῶν ἀδελφῶν της, πρὸς οὓς ἐφώνησεν: Ἀδελφοί μου, καλῶς ἤλθετε! Τί ζητεῖτε ταύτην τὴν ὥραν καὶ οἱ τρεῖς; — Οὗτοι ἰδόντες αὐτὴν καθημένην καὶ ράπτουσαν καὶ οὐδένα μώλωπα ἔχουσαν εἰς τὸ πρό-

σωπόν της δεικνύοντα ὅτι εἶχε δαρῇ, ἐνῷ ὁ Ἐρρικούτσος τοῖς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι τὴν εἶχε μαλακώσει εἰς τὸ ξύλον, ἐξεπλάγησαν καὶ ἐκράτησαν τῆς ὀργῆς των, ἐρωτήσαντες μόνον αὐτὴν τί συνέβη καὶ πῶς ἐξηγοῦνται ὅσα εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἐρρικούτσιος, καὶ ἀπειλοῦντες ὅτι θὰ τὴν ἐξαναγκάσωσι καὶ ἄκουσαν νὰ μαρτυρήσῃ αὐτοῖς πᾶταν τὴν ἀλήθειαν.— Ἀγνοῶ τί νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀπήντησεν αὐτοῖς ἡ γυνή καὶ διὰ τί παραπονεῖται κατ' ἐμοῦ ὁ Ἐρρικούτσιος. Οὗτος τὴν παρετήρει ὡς ἠλίθιος, ἐνθυμούμενος ὅτι εἶχε σχίσει τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν ὀνύχων του καὶ τὴν εἶχε καταμωλωπίσει διὰ τῶν γρόνθων του, καὶ ἐν τούτοις βλέπων αὐτὴν ἥσυχον καὶ ὑγιᾶ, ὡς ἂν μηδὲν εἶχε συμβῆ. Ἐν ὀλίγοις, οἱ ἀδελφοί της τῇ εἶπον πᾶν ὅ,τι εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἐρρικούτσιος καὶ περὶ τοῦ νήματος καὶ περὶ τοῦ ξύλου. Ἡ Σισμόνδη ταῦτα ἀκούσασα, ἐτράφη ἀμέσως πρὸς τὸν Ἐρρικούτσιον καὶ τῷ εἶπεν : Ὤοιμέ! ἄνδρα μου, τί ἀκούω ; Διατί ζητεῖς νὰ μὲ συστήσῃς ὡς φαύλην γυναῖκα, καὶ τὸ αὐτὸς οὕτω καταισχυνόμενος, ἐνῷ οὔτε ἐγὼ εἶμαι τοιαύτη, οὔτε σὺ εἶσαι τόσῳ κακὸς καὶ σκληρός, ὡς θέλεις νὰ φανῇς ; Πότε ἦλθες ταύτην τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν ; Πότε κατεκλίθης μετ' ἐμοῦ ; Πότε μὲ ἔδειρες ; Ἐγὼ βεβαίως οὐδὲν τούτων ἐνθυμοῦμαι.—Εἰς ταῦτα ὁ Ἐρρικούτσιος ἀπήντησε Πῶς! φαῦλον γύναιον, δὲν κατεκλίθημεν τὸ ἑσπέρας ὁμοῦ ; Δὲν ἐπέστρεψα, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν κατεδίωξα τὸν ἐραστήν σου ; Δὲν σὲ ἔδειρα ; Δὲν σοῦ ἔκοψα τὴν κόμην ;— Ὄχι, εἶπεν ἡ γυνή, δὲν ἐκοιμήθης ἐδῶ τὴν νύκτα ταύτην. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν ταῦτα, εἰς ἃ ἄλλην ἀπόδειξιν δὲν δύναμαι νὰ δώσω ἢ τοὺς λόγους μου, καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ ἄλλα· λέγεις ὅτι μὲ ἔδειρες καὶ ὅτι μοῦ ἔκοψες τὰ μαλλία. Οὐδέποτε μὲ ἔδειρες. Κυττάξετέ με δὲ καλῶς, καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶναι ἐδῶ, καὶ εἰπῆτε ἂν ἔχω οὐδὲ ἓν κἂν σημεῖον εἰς τὸ πρόσωπον, ἐξ οὗ ν' ἀποδεικνύεται ὅτι μὲ ἔδειρεν. Οὐδέποτε δὲ θὰ σὲ ἐσυμβούλευα

νὰ λάβῃς τόσον θάρρος ὥστε νὰ ὑψώσῃς τὴν χεῖρα κατ' ἐμοῦ, διότι διὰ τῶν ὀνύχων μου θὰ σοῦ ἐξώρυττον τοὺς ὀφθαλμούς. Οὐδ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι μοῦ ἔκοψες τὴν κόμην. Ἴσως τὸ ἔκαμες χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ἐννοήσω· ἂς ἴδωμεν λοιπόν, ἂν ἦναι ἀληθές. Ἂς ἴδωμεν, ἂν ἡ κόμη μου ἦναι κεκομμένη. Καὶ ἀφαιρέσασα τὸν κεφαλόδεσμον ἄφησε τὴν κόμην αὐτῆς νὰ πέσῃ λυτὴ καὶ ἀκεραία ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ταῦτα ἰδόντες οἵτε ἀδελφοὶ αὐτῆς καὶ ἡ μήτηρ ἐστράφησαν πρὸς τὸν γαμβρὸν αὐτῶν καὶ τῷ εἶπον: Τί σημαίνουσιν ταῦτα, Ἐρρικούτσιε; Ποῦ εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς εἶπες ὅτι ἔπραξες; Πῶς θὰ τὰ ἀποδείξῃς τώρα; Ὁ Ἐρρικούτσιος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο, ἤθελε δὲ νὰ εἴπῃ κἄτι, ἀλλὰ βλέπων ὅτι τὰ πράγματα ἐμαρτύρουν κατ' αὐτοῦ δὲν ἐτόλμα. Τότε ἡ Σισμόνδη, στραφεῖσα πρὸς τοὺς ἀδελφούς της, εἶπεν: Ἀδελφοί μου, βλέπω ὅτι μὲ ἀναγκάζει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅ,τι δὲν ἤθελον νὰ σᾶς εἰπῶ ποτέ, δῆλά δη τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰς στενοχωρίας εἰς τὰς ὁποίας μὲ ἔχει κατα δικασμένην νὰ ζῶ. Ἀκούσατε λοιπὸν τί συμβαίνει. Αὐτὸς ὁ κύριος, μετὰ τοῦ ὁποίου διὰ τὴν κακήν μου τύχην μὲ ἐνυμφεύσετε, ὅστις ὀνομάζεται ἔμπορος, καὶ ὅστις θέλει νὰ νομίζεται, ὡς ἔπρεπε νὰ ἦναι, ἐγκρατέστερος, εὐσεβέστερος καὶ τιμιώτερος κόρης, εἶναι τώρα ἀρκετὸς καιρὸς ἀφ' οὗ διέρχεται τὰς νύκτας ἐν τοῖς οἰνοπωλείοις μεθύων, ὁτὲ μὲν μετά ταύτης, ὁτὲ δὲ μετ' ἐκείνης τῶν φαύλων γυναικῶν συνδιαιτώμενος. Ἐγὼ δὲ τὸν περιμένω ἄχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ πολλάκις ἄχρι τῆς πρωίας, ὡς καὶ τώρα μὲ εὑρήκατε περιμένουσαν. Εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι, μεθυσθεὶς κατὰ τὸ σύνηθες, κατεκλίθη, Κύριος οἶδε, μετὰ ποίας τῶν ὁδῶν γυναικός, εἰς τὸν δάκτυλον τῆς ὁποίας ἐξυπνήσας εὗρε δεμένον τὸ νῆμα καὶ ἔπραξεν ὅλα τὰ ἀνδραγαθήματα, ὅσα σᾶς διηγήθη. Τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἐπανελθὼν ἔδειρε καὶ αὐτῆς ἔκοψε τὴν κόμην. Μεθυσμένος δὲ ὢν ἔτι ἐπίστευσεν, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι καὶ ἀκόμη πιστεύει, ὅτι

εἰς ἐμὲ ἔπραξε ταῦτα πάντα. Καὶ ἂν τὸν παρατηρήσετε καλῶς εἰς τὸ πρόσωπον θὰ πεισθῆτε ὅτι ἡ μέθη του διαρκεῖ ἔτι. Ὡς ἐκ τούτου, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν εἶπε περὶ ἐμοῦ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσητε εἰς κακὴν θέλησιν, ἀλλ' εἰς τὴν μέθην του· ἀφοῦ δὲ ἐγὼ τὸν συγχωρῶ, συγχωρήσατέ τον καὶ σεῖς.—Ταῦτα ἀκούσασα ἡ μήτηρ της ἤρξατο θορυβοῦσα καὶ λέγουσα: Μὰ τὸν Θεόν, κόρη μου, αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ. Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουν ὡς ρυπαρὸν σκύλον, τὸν ἀγνώμονα, διότι δὲν ἦτο ἄξιος νὰ ἔχῃ σύζυγον ὡς σέ. Αὐτὰ θὰ ἦσαν ὑποφερτά, ἂν ἤθελε σὲ πάρῃ ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Κακοχρονονάχῃ τὸ γαϊδοῦρι! Δὲν πρέπει νὰ μείνῃς ν' ἀκούῃς τὰ βρωμόλογα ἑνὸς βραμπεμπόρου, χονδρογαϊδάρου, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὰ χωριά, μέσα ἀπὸ τοὺς χοίρους, μὲ τὸ βρακὶ εἰς τὸν κῶλον, καὶ ἀφ ὗ κάμουν τρεῖς παράδες θέλουν συζύγους τὰς κόρας τῶν εὐγενῶν τὰς καλοαναθραμμένας, καὶ κατασκευάζουν οἰκόσημα καὶ λέγουν: Κατάγομαι ἀπὸ τὴν δεῖνα οἰκογένειαν καὶ οἱ πρόγονοί μου ἔκαμαν αὐτὰ καὶ αὐτά. Ἂν οἱ υἱοί μου μὲ ἤκουον θὰ τὰ ἐκατάφερναν νὰ σὲ ὑπανδρεύσωσιν μὲ τὸν κόμητα Γουΐδον, καὶ δι' ἓν κομάτι ψωμί, ἀλλ' αὐτοὶ ἠθέλησαν νὰ σὲ δώσουν εἰς αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ ἦσαι ἡ καλλιτέρα καὶ ἡ τιμιωτέρα κόρη τῆς Φλωρεντίας, δὲν ἐντράπη νὰ ἔλθῃ τὰ μεσάνυκτα νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι εἶσαι πόρνη, ὡσὰν νὰ μὴ σὲ ἐγνωρίζαμεν. Ἀλλά, μὰ τὸν Θεόν, ἂν μὲ ἤκουον θὰ τοῦ ἔδιδαν ἓν μάθημα, τὸ ὁποῖον νὰ ἐνθυμεῖται ἕως νὰ ἀποθάνῃ. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τοὺς υἱούς της εἶπε: Τέκνα μου, καλὰ σᾶς τὸ ἔλεγα ὅτι λέγει ψεύματα. Ἠκούσετε πῶς ὁ γαμβρός σας μεταχειρίζεται τὴν ἀδελφήν σας; αὐτὸς ὁ σκατοέμπορος! Ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας, καὶ νὰ εἰπῇ ὅσα εἶπε δι' αὐτὴν καὶ νὰ κάμῃ ὅσα ἔκαμε, δὲν θὰ ἐπεριοριζόμουν εἰς λόγους, ἀλλὰ θὰ τὸν ἔστελλα εἰς τὸν διάβολον. Α! ὄχι· ἂν ἤμουν ἄνδρας, δὲν θὰ ἐπερίμενα νὰ τὸν **σκοτώσῃ**

ἄλλος. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω. ἀφοῦ εἶμαι γυναῖκα; . . . Ὁ Θεὸς νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν μασκαρᾶ, τὸν μεθύστακα, τὸν ἀδιάντροπον.

Οἱ νέοι, ταῦτα ἀκούσαντες, ἠρεθίσθησαν καὶ στραφέντες πρὸς τὸν Ἐρρικούτσιον τὸν ἐξύβρισαν ὡς τὸν ἔσχατον τῶν ἀνθρώπων. Εἶτα εἶπον αὐτῷ: Σὲ συγχωροῦμεν τώρα ὡς μεθυσμένον, πρόσεξε ὅμως εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ μάθωμεν τίποτε τοιοῦτο, διότι τότε θὰ μᾶς πληρώτῃς καὶ διὰ τὴν φορὰν ταύτην. Καὶ ταῦτα εἰπόντες ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἐρρικούτσιος ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος, ἀγνοῶν ἂν ὅσα ἔπραξε τὰ ἔπραξε πράγματι ἢ ὠνειρεύθη, ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ λέξιν εἶπε πλέον περὶ τούτων καὶ ἄφησε τὴν σύζυγόν του ἥσυχον. Αὕτη δέ, διὰ τῆς εὐφυΐας της, οὐ μόνον τὸν παρόντα κίνδυνον διέφυγεν, ἀλλὰ κατώρθου καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ν' ἀπολαύῃ πάσης ἡδονῆς ἀφόβως.

ΔΙΗΓΗΜΑ Θ'.

Λυδία ἡ σύζυγος τοῦ Νικοστράτου ἐρᾶται τοῦ Πύρρου, ὅστις ὅπως πεισθῇ περὶ τοῦ ἔρωτός της ζητεῖ παρ' αὐτῆς τρία τινά, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐκτελεῖ. Πλὴν δὲ τούτων, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Νικοστράτου διασχεδάζει μετ' αὐτοῦ, πείθουσα τὸν Νικόστρατον ὅτι ὅσα εἶδεν ἦσαν ὀφθαλμαπάτη.

Μεγάλως ἤρεσεν ἡ ἱστορία τῆς Νεηφίλης, ἀκράτητον γέλωτα προξενήσασα εἰς τὰς Κυρίας καὶ θέμα δοῦσα ἀφθόνων σχολίων, καί τοι πολλάκις ὁ βασιλεὺς ἐπειράθη νὰ ἐπιβάλῃ αὐταῖς σιωπήν, διατάσσων τὸν Πάμφιλον νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὅστις ἐπὶ τέλους, σιωπῆς γενομένης, ἤρξατο λέγων: Δὲν πιστεύω, σεβασταί μοι Κυρίαι, νὰ ὑπάρχῃ τι, δι' ὅσον καὶ ἂν ἦναι δυσχερὲς καὶ δυσεπίτευκτον, ὅπερ

νὰ μὴ τολμᾷ νὰ πράξῃ ὁ σφοδρῶς ἐρώμενος. Τοῦτο δέ, καί τοι ἐν πολλοῖς τῶν ἡμετέρων ἱστοριῶν κατεδείχθη, προτίθεμαι ν' ἀποδείξω αὖθις διὰ τῆς ἱστορίας, ἣν τώρα θὰ σᾶς διηγηθῶ. Ἐν αὐτῇ θὰ ἀκούσητε περί τινος γυναικός, ἣν εἶχεν εὐνοήσει μᾶλλον ἡ τύχη, ἢ ἡ σύνεσις, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸν σκοπόν της. Ὅθεν καὶ εἰς οὐδεμίαν θὰ ἐσυμβούλευον ν' ἀκολουθήσῃ τῆς γυναικὸς ταύτης τὰ ἴχνη, διότι ἡ τύχη δὲν εἶναι πάντοτε διατεθειμένη νὰ βοηθῇ τὰς τοιαύτας ἀσυνεσίας, οὐδὲ πάντες οἱ ἄνδρες ἀποτυφλοῦνται τόσῳ εὐκόλως.

Ἐν Ἄργει, ἀρχαίᾳ πόλει τῆς Ἑλλάδος, διασημοτέρᾳ διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς βασιλεῖς ἢ διὰ τὸ μέγεθός της, ἔζη ποτὲ εὐπατρίδης τις ὀνόματι Νικόστρατος, ὅστις προβεβηκὼς ἤδη τὴν ἡλικίαν ἐνυμφεύθη λαβὼν σύζυγον ἐκ σημαντικῆς οἰκογενείας, ὡρίαν ὅσῳ καὶ τολμηράν, ὀνόματι Λυδίαν. Πλούσιος λίαν ὢν ὁ Νικόστρατος εἶχεν, ὡς πάντες οἱ πλούσιοι καὶ οἱ εὐγενεῖς, πλείστους ὅσους οἰκέτας, θηρευτικοὺς κύνας καὶ πτηνά, μεγάλως ἀρεσκόμενος εἰς τὴν θήραν. Εἶχε δέ, μεταξὺ τῶν ἄλλων οἰκετῶν του, καί τινα νέον κομψότατον καὶ ὡριότατον καὶ εἰς πάντα ἐπιδεξιώτατον, καλούμενον Πύρρον, ὃν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἠγάπα καὶ ἐνεπιστεύετο. Τοῦ νέου τούτου ἠράσθη σφοδρῶς ἡ Λυδία, νυχθημερὸν αὐτὸν συλλογιζομένη καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου φλεγομένη τῆς ἀπολαύσεώς του. Ὁ Πύρρος ὅμως, εἴτε μὴ ἐννοήσας τὸν ἔρωτά της, εἴτε ἀποφεύγων σκοπίμως αὐτόν, ἠδιαφόρει. Τοῦτο ἐλύπει μεγάλως τὴν Λυδίαν, ἥτις θέλουσα ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ τὸν σαγηνεύσῃ προσεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ μίαν τῶν θεραπαινίδων της, ὀνόματι Λοῦσκαν, πρὸς ἣν εἶχεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, καὶ τῇ εἶπε: Λοῦσκα, ἔλαβες πολλὰς παρ' ἐμοῦ εὐεργεσίας, ὡς ἐκ τούτου ὀφείλεις νὰ μὲ ὑπακούῃς πιστῶς. Πρόσεξε δὲ καλῶς, διότι θὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ τώρα τι, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος πρέπει νὰ μάθῃ, εἰμὴ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ σοὶ ὑποδείξω.

Καθὼς βλέπεις, Λοῦσκά μου, ἐγὼ εἶμαι ἔτι νέα καὶ δροσερά, ἔχω δὲ πανθ' ὅσα γυνὴ δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἀλλὰ μοὶ λείπει ἓν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ μόνον δύναμαι νὰ παραπονεθῶ. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ συζύγου μου, λίαν προβεβηκυῖα, συγκρινομένη πρὸς τὴν ἰδικήν μου. Ὡς ἐκ τούτου καὶ στεροῦμαι ἀκριβῶς τοῦ πράγματος, ὅπερ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀρέσει εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ τοῦτο μεγάλως μὲ λυπεῖ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι, ἀπεφάσισα πρότινος, ἂν ἡ τύχη ὑπῆρξεν ἐχθρά μου δοῦσά μοι σύζυγον γέροντα, νὰ μὴ ἦμαι καὶ ἐγὼ αὐτὴ ἐχθρὰ ἐμαυτῆς, παραμελοῦσα τοὺς τρόπους δι' ὧν δύναμαι καὶ τὴν εὐχαρίστησίν μου νὰ ἐκπληρώσω καὶ τὴν ὑγείαν μου νὰ περιποιηθῶ. Ὅπως λοιπὸν ἀναπληρώσω τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀπεφάσισα νὰ προστρέξω εἰς τὸν Πύρρον, διότι κρίνω αὐτὸν παντὸς ἄλλου πρὸς τοῦτο ἱκανώτερον. Τόσῳ δὲ σφοδρὸν ἔρωτα συνέλαβα πρὸς αὐτόν, ὥστε δὲν αἰσθάνομαι ὅτι ζῶ ἢ μόνον ὅταν τὸν βλέπω ἢ τὸν συλλογίζωμαι. Ἂν δὲ δὲν ἀποκαύσω αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, κινδυνεύω ν' ἀποθάνω. Ὅθεν, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ ζήσω, ἐνέργητε ὡς κάλλιον δυνηθῇς ὅπως μάθῃ τὸν ἔρωτά μου, καὶ παρακάλεσε αὐτὸν θερμότατα ἐκ μέρους μου ὅπως συγκατατεθῇ νὰ ἔλθῃ παρ' ἐμοί, ὅταν τὸν προσκαλέσῃς. Ἡ θεραπαινὶς ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ προθύμως ταῦτα καὶ ἀπῆλθεν. Ὅτε δὲ ἐφάνη αὐτῇ κατάλληλος καὶ ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος, προσκαλέσασα κατὰ μέρος τὸν Πύρρον, ὡς ἠδυνήθη κάλλιον ἡρμήνευσεν αὐτῷ τὰ τῆς κυρίας της διανοήματα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πύρρος ἐξεπλάγη λίαν, ὡς οὐδέποτε φαντασθεὶς τοιοῦτό τι, καὶ νομίσας ὅτι ἡ Κυρία διὰ τούτου ἠθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἀπήντησεν ἀποτόμως: Λοῦσκα, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους σου καὶ ὅτι τὴν παραγγελίαν ταύτην ἔλαβες παρ' αὐτῆς τῆς Κυρίας μας, ὡς ἐκ τούτου πρόσεχε καλῶς εἰς ὅ,τι λέγεις. Καὶ ἂν πάλιν λέγεις σὺ τὴν ἀλήθειαν, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι καὶ ἡ Κυρία εἶναι

εἰλικρινὴς τοιαῦτα μηνύουσα· Ἀλλά, καὶ ἂν αὕτη ἦναι εἰλικρινής, ὁ κύριός μου μὲ τιμᾷ ὅσον δὲν ἀξίζω, ὥστε οὐδέποτε ἐνόσῳ ζῶ θὰ κάμω πρὸς αὐτὸν τοιαύτην προσβολήν. Ὡς ἐκ τούτου, πρόσεξε εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ μοῦ κάμῃς τοιαύτας ὁμιλίας. Ἡ Λοῦσκα, μὴ πτοηθεῖσα ἐκ τῆς αὐστηρότητος τοῦ ὕφους του, εἶπεν αὐτῷ: Πύρρε, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν μὲ διατάξῃ ἡ Κυρία μου νὰ σοῦ εἰπῶ, θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ὅταν μὲ διατάξῃ, ἀδιάφορον δὲ δι' ἐμὲ ἂν θὰ εὐχαριστηθῇς ἢ ἂν θὰ λυπηθῇς: Ἀλλ' εἶσαι ζῶον. Καί, τεταραγμένη ὡς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πύρρου, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Κυρίαν της. Αὕτη, ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Πύρρου, ἐλυπήθη μέχρι θανάτου. Μετά τινας δὲ ἡμέρας ὡμίλησεν αὖθις περὶ τούτου εἰς τὴν θεραπαινίδα ὡς ἑξῆς: Λοῦσκα, εἰξεύρεις κάλλιστα ὅτι δι' ἑνὸς κτυπήματος δὲν κόπτεται τὸ δένδρον, ὅθεν νομίζω ὅτι θὰ κάμῃς καλὰ νὰ δοκιμάσῃς πάλιν ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τὸ κακόν μου θέλει νὰ μένῃ πιστός, καὶ ἐπιτυγχάνουσα κατάλληλον εὐκαιρίαν κάμε γνωστὸν πρὸς αὐτὸν ὅλον τὸν ἔρωτά μου, καὶ κατάβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὸν πείσῃς νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς πόθους μου, διότι ἂν τοῦτο δὲν γείνῃ θὰ ἀποθάνω ἀφεύκτως, ἐνῷ ἐκεῖνος θὰ νομίζῃ ὅτι τὸν περιπαίζομεν, καὶ ἀντὶ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν, θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ διὰ μίσους.

Ἡ θεραπαινίς, ἀφοῦ ὡς ἠδυνήθη παρηγόρησε τὴν κυρίαν της, ἡμέραν τινά, καθ' ἣν εἶδε τὸν Πύρρον φαιδρὸν καὶ εἰς καλὴν διάθεσιν, δραξαμένη τῆς εὐκαιρίας, τῷ εἶπε: Πύρρε, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σοῦ ἐφανέρωσα ὁποίαν ἐρωτικὴν φλόγα αἰσθάνεται διὰ σὲ ἡ κυρία μας καὶ τώρα ἔρχομαι νὰ σὲ βεβαιώσω πάλιν περὶ τούτου, μάθε δὲ ὅτι, ἂν ἐξακολουθῇς φερόμενος καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τόσῳ σκληρῶς πρὸς αὐτήν, ὡς ἐφέρθης ἕως σήμερον, θὰ ἀποθάνῃ ἀφεύκτως, ὅθεν σὲ ἱκετεύω ἀποφάσισε νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν ἐπιθυμίαν της. Ἂν ἐξακολουθῇς δὲ νὰ ἦσαι ἐπίσης σκληρός, ἀντὶ φρονίμου, ὡς σὲ ἐνόμιζον ἄχρι τοῦδε, θὰ

σὲ νομίζω ἀνόητον. Ἐννοεῖς ποία δόξα εἶναι διὰ σὲ νὰ λατρεύεσαι ὑπὸ τοιαύτης γυναικός, τόσῳ ὡραίας καὶ τόσῳ εὐγενοῦς; Ἐννοεῖς πόσον πρέπει νὰ εὐχαριστῇς τὴν τύχην, ἥτις σοῦ παρέχει τοιαύτην εὐκαιρίαν, ὥστε καὶ τὰς ἐπιθυμίας σου νὰ ἐκπληρώσῃς καὶ τὰς ἀνάγκας σου νὰ θεραπεύσῃς; Ποῖος ἐκ τῶν ὁμοίων σου θὰ ἦναι εὐτυχέστερός σου, ἂν ἦσαι φρόνιμος; Ποῖος ἄλλος θὰ ἔχῃ τὰ ὅπλα, τοὺς ἵππους, τὰ φορέματα, τὰ χρήματα, τὰ δποῖα θὰ ἔχῃς σύ, ἂν ἀνταποκριθῇς εἰς τὸν ἔρωτά της; Ἄκουσε λοιπὸν τὴν συμβουλήν μου καὶ βάλε γνῶσιν. Μὴ λησμονῇς ὅτι μίαν μόνον φορὰν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του χαμογελᾷ ἡ τύχη εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας ἔχουσα πλήρεις. Ἂν δὲ τότε ἦναι τόσῳ ἀνόητος ὥστε νὰ τὴν ἀποδιώξῃ, καθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ ἑξῆς καὶ οὐχὶ κατ' ἐκείνης πρέπει νὰ παραπονῆται, πτωχὸς ὢν καὶ δυστυχής. Πλὴν τούτου, ὁ ὑπηρέτης δὲν χρεωστεῖ εἰς τὸν κύριόν του τὴν πίστιν ἐκείνην καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ὁποίαν χρεωστεῖ εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του. Ἀπεναντίας οἱ ὑπηρέται πρέπει, εἰς ὅ,τι δύνανται, νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς κυρίους των, ὡς οὗτοι μεταχειρίζονται αὐτούς. Καὶ φρονεῖς ὅτι ἂν εἶχες ὡραίαν σύζυγον ἢ μητέρα ἢ ἀδελφήν, ἡ ὁποία νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Νικόστρατον, θὰ ἐφέρετο αὐτὸς πρὸς ἐκείνην, ὡς σὺ φέρεσαι τώρα πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ θὰ ἐμποδίζετο ὑπὸ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης του ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ καὶ διὰ τῆς βίας ἔτι; Ἂς ἀνταποδίδωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτοὺς τὰ ἴσα, μεταχειριζόμενοι αὐτοὺς ὡς ἐκεῖνοι μεταχειρίζονται ἡμᾶς. Ἀπόλαυσε τὴν τύχην, καὶ μὴ τὴν διώκῃς. Ὑποδέχθητι αὐτὴν ἐρχομένην, διότι ἂν δὲν τὸ πράξῃς, ἂς ἀφήσωμεν τὸν θάνατον τῆς κυρίας, ὅστις θὰ ἦναι ἡ ἄφευκτος συνέπεια τῆς ἀρνήσεώς σου, καὶ σὺ ἡμέραν τινὰ θὰ μετανοήσῃς καὶ θὰ λυπηθῇς ἄχρι θανάτου.

Ὁ Πύρρος, ὅστις πολλάκις εἶχε σκεφθῇ τοὺς λόγους

τῆς Λούσκας, εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει, ἂν αὕτη τῷ ἐπανελάμβανεν τοὺς πρώτους λόγους, νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς Κυρίας, ἂν ἐπείθετο ὅτι ἦτο ἀληθὴς ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρως της, ὡς ἐκ τούτου δ' ἀπήντησε: Ναί, Λοῦσκα· ὅσα μοὶ λέγεις εἶναι ἀληθῆ, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι καὶ ὁ κύριός μας εἶναι λίαν συνετὸς καὶ εὐφυής. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μοὶ ἔχει ἀνατεθειμένας ἁπάσας αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις, φοβοῦμαι πολὺ μὴ ἡ Λυδία τῇ συμβουλῇ αὐτοῦ πράττει ταῦτα ὅπως μὲ δοκιμάσῃ. Ἂν θελῃ λοιπὸν νὰ μὲ πείσῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας της, πρέπει νὰ πράξῃ τρία τινά, τὰ ὁποῖα θὰ τῇ ζητήσω, τότε δὲ καὶ ἐγὼ θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι μὲ διατάξει. Θέλω λοιπὸν πρῶτον, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Νικοστράτου, νὰ φονεύσῃ τὸν κάλλιστον αὐτοῦ ἵέρακα. Δεύτερον, νὰ μοῦ στείλῃ ὀλίγας τρίχας ἀποσπασθείσας ἐκ τῆς γενειάδος αὐτοῦ. Καὶ τρίτον, νὰ μοῦ στείλῃ τὸν κάλλιστον τῶν ὀδόντων του.

Ταῦτα εἰς μὲν τὴν Λοῦσκαν ἐφάνηταν δύσκολα, εἰς δὲ τὴν Κυρίαν δυσκολώτατα. Ἀλλ' ὁ ἔρως, ὅστις εἶναι ὁ κάλλιστος τῶν συμβούλων, τὴν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὸ νὰ τὰ πράξῃ, ὅθεν ἔπεμψε τὴν Λοῦσκαν νὰ τῷ εἰπῇ ὅτι, οὐχὶ μόνον θὰ ἔπραττεν ὅσα ἐζήτησεν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐνόμιζε τὸν Νικόστρατον φρόνιμον καὶ εὐφυᾶ θὰ κατεκλίνετο μετ' αὐτοῦ ἐνώπιόν του καὶ θὰ τὸν ἔπειθεν ὅτι δὲν ἦσαν ἀληθῆ ὅσα θὰ ἔβλεπε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πύρρος ηὐχαριστήθη καὶ περιέμενε νὰ ἴδῃ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ἡ Κυρία.

Μετά τινας ἡμέρας, ὁ Νικόστρατος, ὡς εἶχε συνήθειαν, ἔδιδε μέγα γεῦμα, εἰς ὃ εἶχε προσκεκλημένους πολλοὺς τῶν πρώτων τῆς πόλεως. Τὴν περίστασιν ταύτην ἐδράξατο ἡ γυνή, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν πρώτην τῶν αἰτήσεων τοῦ Πύρρου. Ὅθεν μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, πολυτελεστάτην μεταξωτὴν ἐσθῆτα φέρουσα, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνός της καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἦσαν

οἱ προσκεκλημένοι, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Πύρρου καὶ τῶν ἄλλων, ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο δεδεμένος ὁ τόσῳ προσφιλὴς τῷ Νικοστράτῳ ἱέραξ καὶ λύσασα αὐτόν, ὡς ἂν εἰ ἤθελε νὰ τὸν θωπεύσῃ, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς λωρίδος, δι' ἧς ἦτο δεδεμένος, καὶ κτυπήσασα αὐτὸν εἰς τὸν τοῖχον τὸν ἐφόνευσε. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Νικόστρατος ἐκραύγασεν: Ὤοιμέ! γύναι, τί ἔπραξες; Ἀλλ' αὕτη, μὴ ἀπαντήσατα πρὸς αὐτόν, ἐστράφη πρὸς τοὺς παρευρισκομένους καὶ εἶπε: Κύριοι, δὲν θὰ ἤμην βεβαίως ἱκανὴ νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ ἐνοχλοῦντός με βασιλέως, ἂν δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκδικηθῶ καθ' ἑνὸς ἱέρακος. Δέον νὰ γνωρίζετε ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐπὶ μακρὸν μὲ ἐστέρει τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου μου καὶ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ τὸν βλέπω, διότι ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ἠοῦς ὁ Νικόστρατος ἵππευε καὶ λαμβάνων τὸν ἱέρακά του ἐξήρχετο εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἠρέσκετο νὰ τὸν βλέπῃ θηρεύοντα, ἐγὼ δὲ ἔμενον μόνη καὶ τεθλιμμένη ἐν τῇ κλίνῃ. Ὅθεν καὶ πολλάκις ἠθέλησα νὰ ἐκδικηθῶ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐπερίμενα νὰ τὸ πράξω ἐνώπιον ἀνδρῶν, οἵτινες νὰ ἦναι δίκαιοι κριταὶ τῶν παραπόνων μου, ὡς ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦσθε σεῖς. Οἱ προσκεκλημένοι, ἀκούσαντες αὐτῆς καὶ νομίζοντες ὅτι ἡ πρὸς τὸν Νικόστρατον ἀγάπη της εἶχε πράγματι ὡς ἔλεγεν, ἤρξαντο νὰ γελῶσι καὶ στραφέντες πρὸς τὸν Νικόστρατον, ὅστις ἦτο λίαν ὠργισμένος τῷ εἶπον: Ἀτιόλογα ἔπραξεν ἡ κυρία τιμωρήσασα τὸ κατ' αὐτῆς ἀδίκημα διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἱέρακος. Ἐνῷ δὲ ἡ γυνὴ εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸν κοιτῶνά της, αὐτοὶ ἐξηκολούθησαν ἀστεϊζόμενοι καὶ χαριτολογοῦντες ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ἄχρις οὗ ἐπὶ τέλους εἰς γέλωτα μετέβαλον τὴν ὀργὴν τοῦ Νικοστράτου. Ὁ Πύρρος ταῦτα ἰδὼν εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καλὴ ἀρχή! Ἂν ἡ γυνὴ ἐξακολουθήσῃ οὕτω, πιστεύω ὅτι ὁ ἔρως μου θὰ ἦναι εὐτυχέστατος!

Μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ ἱέρακος, ἡ

Λυδία, οὖσα ἐν τῷ κοιτῶνί της μετὰ τοῦ Νικοστράτου, ἤρχισε νὰ παίζῃ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν θωπεύῃ, Οὗτος δὲ ἀστειϊζόμενος τὴν ἔσυρεν ἐλαφρῶς ἀπὸ τῆς κόμης. Τότε αὕτη νομίσασα ὅτι εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ πραγματώσῃ καὶ τὴν δευτέραν αἴτησιν τοῦ Πύρρου, ἐδράξατο τριχῶν τινων τοῦ πώγωνός του καὶ γελῶσα ἔσυρεν αὐτὰς μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε τὰς ἀπέσπασε. Δυσαρεστηθέντος δὲ τοῦ Νικοστράτου ἐπὶ τούτῳ, τῷ εἶπεν: Αἴ! τί ἔπαθες πάλιν καὶ χαλᾷς τὰ μοῦτρά σου; Διότι σοῦ ἐτράβηξα πέντε-ἓξ τρίχας ἀπὸ τὸ γένειον; Ὅταν μοῦ ἔσυρες πρὸ ὀλίγου τὰ μαλλιά, ἐγώ, τί! δὲν ἐπόνεσα; Καὶ ἀπὸ λόγου εἰς λόγον, καὶ ἀπὸ θωπείας εἰς θωπείαν, τὸ πρᾶγμα ἐλησμονήθη καὶ ἡ γυνὴ ἐφύλαξε τὰς ἀποσπασθείσας τρίχας, ἃς αὐθημερὸν ἔπεμψεν εἰς τὸν προσφιλῆ ἐραστήν της.

Καὶ οὕτως ἐξεπληρώθησαν αἱ δύο πρῶται τῶν αἰτήσεων τοῦ Πύρρου· ἀλλ' ἔμενεν ἡ τρίτη, καὶ ταύτην ἡ γυνὴ ἐθεώρει δυσκολωτέραν. Ὡς εὐφυὴς ὅμως, καὶ εὐφυεστέρα ἔτι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καθισταμένη, ἐσκέφθη πῶς ἠδύνατο καὶ ταύτην νὰ ἐκπληρώσῃ. Ἰδοὺ δὲ τί ἐμηχανεύθη: Ἦσαν παρὰ τῷ Νικοστράτῳ δύο παῖδες, οὓς οἱ γονεῖς αὐτῶν εἶχον πέμψει πρὸς αὐτὸν ὅπως ἐν τῇ οἰκίᾳ του συνειθίσωσιν εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ ἀναδειχθῶσι. Τούτων, ὅταν ὁ Νικόστρατος ἔτρωγεν, ὁ εἷς ἔκοπτε τὰ φαγητὰ καὶ τὸν ἄρτον, καὶ ὁ ἕτερος οἰνοχόει. —Αὐτοὺς προσκαλέσασα ἡ Λυδία ἐδίδαξεν ὅπως, ὑπηρετοῦντες τὸν Νικόστρατον, στρέφωσι τὴν κεφαλήν, ὅσῳ ἠδύναντο πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, χωρὶς ὅμως νὰ εἴπωσι εἰς ἄλλον τί περὶ τούτου, διότι τοῦτο ἀπήτει ἡ καλὴ ἀνατροφή. Οἱ παῖδες, πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους της, ἤρχισαν νὰ φέρωνται ὡς ἐδιδάχθησαν. Μετά τινας ἡμέρας, ἡ Λυδία εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της: Παρετήρησες τί πράττουσιν αὐτὰ τὰ παιδία, ὅταν σὲ ὑπηρετῶσι; —Ναί, ἀπήντησεν ὁ Νικόστρατος, καὶ μάλιστα ἐσκόπευον νὰ

τὰ ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν.—Εἶναι περιττόν, εἶπεν ἡ γυνή, διότι δύναμαι νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ ἐγώ. Δὲν σοῦ εἶπον τίποτε ἄχρι τοῦδε διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστήσω. Τώρα ὅμως, ὅτε βλέπω ὅτι καὶ ἄλλοι τὸ ἐνόησαν, δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὸ ἀποκρύψω. Τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ στόμα σου βρωμᾷ ἐλεεινά, ἀγνοῶ τίνος ἕνεκα, καὶ τοῦτο ἀπό τινος μόνον καιροῦ, διότι πρὶν δὲν συνέβαινεν. Ἐννοεῖς δὲ πόσον τοῦτο εἶναι συχαμερόν, καὶ μάλιστα διὰ σὲ ὅστις συνναναστρέφεσαι καθ' ἑκάστην μετὰ εὐγενῶν· ὡς ἐκ τούτου θὰ πράξῃς καλῶς νὰ τὸ θεραπεύσῃς. — Καὶ τί θέλεις νὰ ἦναι; εἶπεν ὁ Νικόστρατος. Μὴ ἔχω κανένα ὀδόντα χαλασμένον;—Ἴσως, εἶπεν ἡ Λυδία. Ἄφες με νὰ παρατηρήσω. Καὶ σύρασα αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον, τὸν ἔκαμε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, καὶ ἀφοῦ παρετήρησε προσεκτικῶς ἐν αὐτῷ τῷ εἶπεν: Ὦ Νικόστρατε, πῶς τὸ ὑποφέρεις τόσον καιρόν; Ἔχεις ἕνα ἐδῶ νά, ὅστις καθὼς φαίνεται εἶναι ὅλως σεσηπώς. Ἂν δὲ δὲν τὸν ἐκβάλῃς θὰ σοῦ χαλάσῃ βεβαίως καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅθεν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν ἐκβάλῃς τὸ ταχύτερον. — Ἀφοῦ τὸ στοχάζεσαι διὰ καλόν, εἶπεν ὁ Νικόστρατος, τὸν ἐκβάλλω ἀμέσως. Εἰπὲ νὰ φωνάξωσιν ἕνα ὀδοντοϊατρόν.—Δὲν βαρύνεσαι, εἶπεν ἡ Λυδία· καὶ εἶναι ἀνάγκη διὰ τοιοῦτο μικρὸν πρᾶγμα νὰ φωνάξωμεν ὀδοντοϊατρόν; Καθὼς εἶναι, δύναμαι νὰ τὸν ἐκβάλω ἐγὼ εἰς μίαν στιγμήν. Ἄλλως τε, αὐτοὶ οἱ ὀδοντοϊατροὶ εἶναι τόσον σκληροὶ καὶ ἀπαθεῖς εἰς τὰς τοιαύτας ἐγχειρήσεις, ὥστε δὲν ὑποφέρω κατ' οὐδένα λόγον νὰ σὲ ἰδῶ εἰς τὰ χέρια των. Ἄφες με λοιπὸν νὰ τὸν ἐκβάλω ἐγώ, διότι ἂν ἰδῶ ὅτι πονεῖς πολὺ σὲ ἀφίνω ἀμέσως, ὅπερ ὁ ὀδοντοϊατρὸς δὲν θα πράξῃ. Διατάξασα δὲ νὰ τῇ φέρωσιν ἓν κατάλληλον πρὸς τοῦτο ἐργαλεῖον, ἐξέβαλε τῆς αἰθούσης πάντας, πλὴν τῆς Λούσκας. Εἶτα, κλείσασα ἔνδοθεν καλῶς τὴν θύραν, ἐξήπλωσε τὸν Νικόστρατον ἐπὶ τῆς τραπέζης καί, προσαρμόσασα τὸ ἐργαλεῖον εἰς ἕνα τῶν καλλίστων αὐτοῦ ὀδόντων, μεθ' ὅλας τὰς

φωνάς του, κρατούσης αὐτὸν καλῶς τῆς Λούσκας, σύρασα κρατερῶς τὸν ἀπέσπασε, ταχυδακτυλουργικῶς δὲ ἀνταλλάξασα αὐτὸν διά τινος σεσηπότος, ὃν προηγουμένως εἶχε προμηθευθῆ, ἔδειξε τοῦτον πρὸς τὸν Νικόστρατον ἡμιθανῆ ὄντα ἐκ τοῦ πόνου, εἰποῦσα: Ἰδέ, τί εἶχες εἰς τὸ στόμα· δι' αὐτὸ εἶχε τόσην ἀποφοράν. Ὁ Νικόστρατος, καίτοι εἶχεν ὑποφέρει μέγαν πόνον, ἰδὼν τὸν ὀδόντα ἐκεῖνον ἐξαχθέντα, ἐνόμιζεν ὅτι ἰατρεύθη καί, ἀφοῦ διὰ πολλῶν μέσων ἀνεκούφισε τοὺς πόνους του, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος. Τότε ἡ Λυδία, λαβοῦσα τὸν ὑγιᾶ ὀδόντα, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐραστήν της, ὅστις πεισθεὶς πλέον περὶ τοῦ ἔρωτός της τῇ ἐμήνυσεν ὅτι εἶναι πρόθυμος εἰς πᾶσαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν.

Ἡ Λυδία, ἐπιθυμοῦσα νὰ βεβαιώσῃ αὐτὸν ἔτι μᾶλλον περὶ τοῦ ἔρωτός της, ἀνυπομονοῦσα μεγάλως ὅπως ἀπολαύσῃ αὐτοῦ καὶ θέλουσα νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἡμέραν τινὰ προσεποιήθη τὴν ἀσθενῆ· ὅτε δὲ μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Νικόστρατος τὴν ἐπεσκέφθη εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἰδοῦσα ὅτι μόνον ὁ Πύρρος τὸν συνώδευε, παρεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως τὴν βοηθήσωσι νὰ καταβῇ εἰς τὸν κῆπον, ἵνα ἀναπνεύσῃ καθαρώτερον ἀέρα. Ὁ Νικόστρατος ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὴν λάβῃ ἐκ τοῦ ἑνὸς τῶν βραχιόνων, προσκαλέσας καὶ τὸν Πύρρον νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου, καὶ οὕτω στηρίζοντες αὐτὴν τὴν ἔφερον ἠρέμα εἰς τὸν ἐν τῷ κήπῳ λειμῶνα, ὅπου ἐκάθησε παρὰ τὴν ρίζαν ὡραίας τινὸς ἀπιδέας. Μετ' οὐ πολὺ δέ, ἔχουσα προηγουμένως διδάξει τὸν Πύρρον τὸ μέρος ὅπερ ὤφειλε νὰ παίξῃ, τῷ εἶπε: Πύρρε, αἰσθάνομαι μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ φάγω ἀπίδια. Ἀνάβα λοιπὸν καὶ ρίψε μου ὀλίγα. — Ὁ Πύρρος ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὴν ἀπιδέαν καὶ ἤρχισε νὰ ρίπτῃ πρὸς αὐτὴν τὰ ἀπίδια· ἀλλὰ ῥίπτων ἔλεγεν: Αἴ! κύριε· τί κάμνετε; Καὶ σεῖς, Κυρία, δὲν ἐντρέπεσθε νὰ τὸ ὑποφέρετε ἐνώπιόν μου; Νομίζετε ὅτι εἶμαι τυφλός; Σεῖς πρὸ ὀλίγου εἴσθε τόσῳ ἀσθενής· πῶς ἀμέσως ἰα-

τρεύθητε καὶ κάμνετε τοιαῦτα πράγματα; Ἂν ἠθέλετε νὰ διασκεδάσετε, ἔχετε τόσα ὡραῖα δωμάτια· διατί λοιπὸν δὲν πηγαίνετε ἐκεῖ; τοῦτο θὰ ἦτο ἐντιμώτερον καὶ οὐχὶ νὰ κάμνετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐνώπιόν μου...— Ἡ γυνή, στραφεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της, εἶπεν αὐτῷ. Τί λέγει ὁ Πύρρος; Παραλαλεῖ; — Ὄχι, Κυρία, δὲν παραλαλῶ, εἶπεν ὁ Πύρρος· τί! νομίζετε ὅτι δὲν βλέπω; — Ὁ Νικόστρατος ἐξεπλήσσετο λίαν καὶ εἶπε: Πύρρε, τῇ ἀληθείᾳ νομίζω ὅτι ὀνειρεύεσαι. — Αὐθέντα μου, ἀπήντησεν οὗτος, δὲν ὀνειρεύομαι, καθὼς καὶ σεῖς δὲν ὀνειρεύεσθε, ἀπεναντίας κινεῖσθε τόσῳ καλῶς, ὥστε ἂν αὐτὴ ἡ ἀπιδέα ἐκινεῖτο οὕτως οὐδ' ἓν ἀπίδιον θὰ ἔμενεν ἐπ' αὐτῆς. — Τί συμβαίνει λοιπόν; εἶπεν ἡ γυνή. Εἶναι δυνατὸν νὰ βλέπῃ ὅ,τι λέγει; Μὰ τὸν Θεόν, ἂν ἤμην ὑγιής, ὡς ἤμην πρίν, θὰ ἀνέβαινον νὰ ἰδῶ τί περίεργα πράγματα εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς λέγει ὅτι βλέπει. Ἐν τούτοις, ὁ Πύρρος μένων ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐξηκολούθει λέγων τὰ αὐτά. Τότε ὁ Νικόστρατος τῷ εἶπε: Κατάβα· ἀφοῦ δὲ κατέβη, τὸν ἠρώτησε: Τί μᾶς ἔλεγες ὅτι ἔβλεπες; — Πιστεύω, εἶπεν ὁ Πύρρος ὅτι μὲ ἐκλαμβάνετε ὡς ὅλως διόλου βλάκα, ἢ ἀποκοιμισμένον. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Σᾶς εἶδον καβάλλα εἰς τὴν σύζυγόν σας νὰ κάμνετε τὸ γνωστὸν ἔργον. Καταβαίνων δέ, σᾶς εἶδον νὰ ἐγερθῆτε καὶ νὰ καθήσετε εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶσθε τώρα. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Νικόστρατος, εἰς τοῦτο τοὐλάχιστον εἶσαι βλάξ, διότι οὐδὲ κἂν ἐκινήθημεν ἀπὸ τῆς θέσεώς μας ἐφ' ὅσον ἦσο ἐπὶ τοῦ δένδρου. — Καὶ διατί νὰ συζητῶμεν; εἶπεν ὁ Πύρρος. Ἐγὼ σᾶς εἶδον, καὶ ἂν σᾶς εἶδον σᾶς εἶδον ἐπάνω εἰς πρᾶγμα ἰδικόν σας. — Ὁ Νικόστρατος ταῦτα ἀκούων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξεπλήσσετο. Ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε: θέλω νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ ἂν ἡ ἀπιδέα αὕτη εἶναι μαγευμένη καὶ ἂν ἀναβαίνων τις ἐπ' αὐτῆς βλέπῃ πράγματι τὰ περίφημα πράγματα, τὰ ὁποῖα λέγει ὁ Πύρρος. Καὶ ταῦτα εἰπών, ἀνέβη. Τότε ἥ τε γυνὴ καὶ ὁ

Πύρρος ἤρχισαν ἀμέσως τὸ παιγνίδιον. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Νικόστρατος ἤρξατο κραυγάζων: Ἄ! πανοῦργον γύναιον, τί πράττεις; Καὶ σὺ Πύρρε, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον τόσην ἐμπιστοσύνην! Καὶ λέγων ταῦτα ἤρξατο νὰ καταβαίνῃ τοῦ δένδρου. Ἡ γυνὴ καὶ ὁ Πύρρος τῷ ἔλεγον: Ἡμεῖς καθήμεθα. Ἰδόντες δὲ ὅτι κατέβαινε, ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των. Ὁ Νικόστρατος καταβὰς ἤρχισε νὰ τοὺς ὑβρίζῃ. Τότε ὁ Πύρρος εἶπεν αὐτῷ: Αὐθέντα μου, τώρα βλέπω ὅτι προηγουμένως, ὅτε ἤμην ἐπὶ τοῦ δένδρου, εἴχετε δίκαιον λέγοντές μοι ὅτι ἔβλεπον τὰ ἀνύπαρκτα, ἀφοῦ καὶ σεῖς τώρα λέγετε ὅτι ἐβλέπετε ὅ,τι οὐδέποτε ἔγεινεν. Ὅτι δὲ σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν, δύνασθε νὰ πεισθῆτε, σκεπτόμενος ὅτι, ἂν ἡ σύζυγός σας, ἥτις ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα εἶναι συνετὴ καὶ τιμία, ἤθελε νὰ κάμῃ τοιαύτην ὕβριν, δὲν θὰ τὸ ἔπραττε βεβαίως ἐνώπιόν σας. Περὶ ἐμοῦ δὲ σᾶς λέγω ὅτι θὰ ἐπροτίμων μᾶλλον νὰ κατασπαραχθῶ, ἢ νὰ σκεφθῶ κἂν ὅπως ἐνώπιόν σας σᾶς ἐξυβρίσω τοιουτοτρόπως. Ἀναμφιβόλως τῆς τοιαύτης ὀφθαλμαπάτης αἰτία εἶναι ἡ ἀπιδέα, διότι, καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος μοῦ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐπαίζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον ἐδῶ μετὰ τῆς συζύγου σας, δὲν θὰ μὲ μετέπειθε, ἂν δὲν σᾶς ἤκουον λέγοντα ὅτι μὲ ἐβλέπετε κάμνοντα ὅ,τι οὐδὲ κἂν ἐφαντάσθην ποτέ.—Μετὰ ταῦτα, ἡ γυνή, ἥτις ἐφαίνετο τεταραγμένη, ἐγερθεῖσα εἶπε: Στὸ διάβολο, ἂν μὲ νομίζῃς τόσῳ ἀσύνετον, ὥστε, ἂν ἤθελον νὰ κάμω αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια, τὰ ὁποῖα λέγεις ὅτι ἔβλεπες, νὰ ἔλθω ἐνώπιόν σου. Ἔσο βέβαιος ὅτι, ἂν τοιαύτη ἐπιθυμία μοῦ ἤρχετο, δὲν θὰ ἠρχόμην ἐδῶ. Ἔχομεν ἀρκετὰ δωμάτια, ὥστε ἠδυνάμην νὰ ἐκπληρώσω εἰς αὐτὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, χωρὶς ποτὲ σὺ νὰ ἐννοήτῃς τίποτε.—Ὁ Νικόστρατος, ὅστις ἐνόμιζεν ἀληθέστατα ὅσα καὶ οἱ δύο ἐκεῖνοι ἔλεγον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι θὰ εἶχον τόσην τόλμην ὥστε τοιαῦτα νὰ πράξωσιν ἐνώπιόν του, ἄφησε τοὺς ἐλέγχους καὶ ἤρχισε

νὰ θαυμάζῃ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὀφθαλμαπάτῃ. Ἀλλ' ἡ γυνή, ἥτις ἐφαίνετο ὠργισμένη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ἣν εἶχεν ἐκφράσει περὶ αὐτῆς ὁ Νικόστρατος, εἶπε: Μὰ τὸν Θεόν, αὐτὴ ἡ ἀπιδέα δὲν θὰ καταισχύνῃ εἰς τὸ ἑξῆς οὔτε ἐμέ, οὔτε ἄλλην τινὰ γυναῖκα, ἂν ἡ θέλησίς μου δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ. Ὄθεν, Πύρρε, τρέξε καὶ φέρε πέλεκυν καὶ ἐκδικήθητι ἀμφοτέρους ἡμᾶς, κόπτων τὸ κατηραμένον τοῦτο δένδρον, καί το: θὰ ἦτο ἴσως καλλίτερον ἂν δι' αὐτοῦ ἐκτύπας κατὰ κεφαλῆς τὸν Νικόστρατον, ὅστις χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἤχθη εἰς συμπεράσματα ἀποδεικνύοντα νοῦν ἐσκοτισμένον καὶ ἀδρανῆ, διότι οὐδέποτε, ἂν εἶχε τὸν νοῦν ὑγιᾶ, ἤθελε πιστεύσει ὅτι ἠδύναντο νὰ ἦναι πραγματικὰ ὅσα ἔβλεπεν.— Ὁ Πύρρος δραμὼν ἔφερε τὸν πέλεκυν καὶ ἔκοψε τὸ δένδρον. Ἡ δὲ γυνή, ὡς εἶδεν αὐτὸ χαμαὶ κείμενον, εἶπε πρὸς τὸν Νικόστρατον: Βλέπουσα χαμαὶ τὸν ἐχθρὸν τῆς τιμῆς μου, αἰσθάνομαι τὸν θυμόν μου καταπραϋνθέντα. Καὶ μετ' ἀγαθότητος ἐσυγχώρησε τὸν σύζυγόν της, ὅστις τεταραγμένος ἐξητεῖτο παρ' αὐτῆς συγγνώμην, συνιστῶσα αὐτῷ ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς μὴ πιστεύῃ τοιαῦτα δι' ἐκείνην, ἥτις ὑπὲρ τὴν ζωήν της αὐτὴν τὸν ἠγάπα. Οὕτως ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἐμπαιζόμενος ὑπ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου εἰς τὸ ἑξῆς ἡ Λυδία καὶ ὁ Πύρρος ἀπήλαυσαν πολλάκις ἐν ἀνέσει τῶν ἐρωτικῶν ἡδονῶν, ἃς εἴθε ὁ Θεὸς νὰ παρέχῃ καὶ εἰς ἡμᾶς.

ΔΙΗΓΗΜΑ Ι'.

Δύο Σιενναῖοι ἀγαπῶσι τὴν σύντεκνον τοῦ ἑνὸς αὐτῶν. Ὁ σύντεκνος ἀποθνήσκει. Ἐπανέρχεται δέ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, εἰς τὸν φίλον του, εἰς ὃν διηγεῖται πῶς διάγουσιν οἱ νεκροί.

Ἀπέμενεν μόνον ὁ βασιλεύς, ὅστις ἅμα ἰδὼν τὰς κυρίας παρηγορηθείσας ὀλίγον ἐκ τῆς λύπης, ἣν ἠσθάνθησαν διότι ἐκόπη ἡ εἰς οὐδὲν πταίσασα ἀπιδέκ, ἤρξατο λέγων: Εἶναι δικαιότατον ἕκαστος βασιλεὺς νὰ τηρῇ πρῶτος αὐτὸς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους κάμνει. Ἂν δὲ δὲν πράττει τοῦτο, οὐχὶ βασιλεύς, ἀλλὰ δοῦλος εἶναι ἄξιος τιμωρίας. Δυστυχῶς εἰς τὸ ἁμάρτημα τοῦτο ἀναγκάζομαι νὰ ὑποπέσω ἐγώ, ὅστις εἶμαι ὁ βασιλεύς σας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐγὼ ἔκαμα χθὲς τὸν νόμον περὶ τοῦ θέματος τῶν σημερινῶν ὁμιλιῶν μας, προτιθέμενος νὰ μὴ κάμω χρῆσιν σήμερον τοῦ προνομίου μου, ἀλλὰ μεθ' ὑμῶν νὰ ὑποκύψω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν νόμον καὶ νὰ διηγηθῶ πράγματα σύμφωνα πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σεῖς ἐδιηγήθητε. Δυστυχῶς ὅμως, οὐ μόνον ὅσα ἐσκέφθην νὰ διηγηθῶ ἄλλοι προλαβόντες με τὰ διηγήθησαν, ἀλλὰ καὶ τόσα ἄλλα εἶπον ἐπὶ τοῦ προηγουμένου ὡραιότερα, ὥστε δι' ὅσον καὶ ἂν βασανίζω τὸν νοῦν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ τι δυνάμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς ὅσα ἠκούσατε. Ὅθεν, μέλλων ν' ἁμαρτήσω κατὰ τοῦ νόμου, ὃν ἐγὼ αὐτὸς ἐθέσπισα, καὶ ἄξιος ὢν τιμωρίας, διαδηλῶ ἀπὸ τοῦδε ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποβληθῶ εἰς οἱανδήποτε ποινὴν μὲ καταδικάσητε, καὶ ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ προμίου μου. Ὠθούμενος δὲ ὑπὸ τῆς ἱστορίας τοῦ συντέκνου καὶ τῆς συντέκνου, ἣν ἐδιηγήθη ἡμῖν ἡ Ἐλίζα, καὶ τῆς βλακίας τῶν Σιενναίων, προσφιλέσταταί μοι Κυρίαι,

ἀφίνω κατὰ μέρος τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν ἀνοήτων συζύγων, τοὺς ὑπὸ τῶν εὐφυῶν συζύγων των γενομένους, καὶ ἑτοιμάζομαι νὰ σᾶς διηγηθῶ μικράν τινα ἱστορίαν, ἥτις καίτοι πολλὰ τὰ ἀπίθανα περιέχουσα εἶναι οὐχ ἧσσον εὐάρεστος εἰς τοὺς ἀκούοντας.

Ἦσάν ποτε ἐν Σιέννῃ δύο νέοι, ἀμφότεροι εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ ἀνήκοντες, ὧν ὁ εἷς ἐκαλεῖτο Τιγκούτσιος Μίνης καὶ ὁ ἄλλος Μεούτσιος Τούρας, ἀμφότεροι οἰκοῦντες παρὰ τῇ Ἁλατίᾳ Πύλῃ, καὶ πάντοτε σχεδὸν ὁμοῦ βιοῦντες, ἀποφεύγοντες δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν τῶν ἄλλων ὁμιλίαν, ἐξ οὗ καὶ πάντες ἔκριναν ὅτι ἠγάπων λίαν ἀλλήλους. Μεταβαίνοντες δὲ συχνάκις, ὡς εἶναι συνήθεια, εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς διδαχάς, ἤκουον πολλάκις νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς δόξης ἢ τῆς ἠθλιότητος, ὧν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἐτύγχανον αἱ τῶν ἀποθνησκόντων ψυχαί, ἀναλόγως τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔργων των. Ἐπιθυμοῦντες νὰ πληροφορηθῶσιν ἀκριβῶς περὶ τούτων πάντων καὶ μὴ δυνάμενοι, ὑπεσχέθησαν ἀμοιβαίως ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, ὅπως ὁ ἀποθανὼν πρῶτος τῶν δύο ἐπανέλθῃ, εἰ δυνατόν, καὶ πληροφορήσῃ τὸν ἐπιζῶντα περὶ παντὸς ὅ,τι συμβαίνει ἐκεῖ κάτω. Ὡρκίσθησαν δὲ ἀμφότεροι ὅτι θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, καὶ ἐξηκολούθουν ἐπὶ πολὺ βιοῦντες καθ' ὃν τρόπον καὶ πρίν, καὶ ὅτε ὁ Τιγκούτσιος ἐβάπτισε τὸ τέκνον τοῦ Ἀμβροσίου Ἀνσελμίνη ἐκ Καμπορρεγίου, ὅπερ ἔσχεν ἐκ τῆς συζύγου του Μίτας, ἤρξατο μετὰ τοῦ φίλου του νὰ ἐπισκέπτεται ἐνίοτε αὐτόν. Βλέπων δὲ τὴν σύντεκνόν του, ὡραίαν καὶ κομψὴν γυναῖκα, ἐρωτεύθη εἰς αὐτήν, μεθ' ὅλην τὴν πνευματικὴν συγγένειαν, ἣν μετ' αὐτῆς εἶχε συνδέσει. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μεούτσιος, βλέπων ἐνίοτε αὐτὴν καὶ καθ' ἑκάστην ἀκούων ἐπαινουμένην ὑπὸ τοῦ Τιγκουτσίου, ἠράσθη ἐπίσης αὐτῆς. Ἕκαστος δ' ἐπροφυλάσσετο καλῶς, ὅπως μὴ ὁ ἕτερος γνωρίσῃ τὸν ἔρωτά του: ὁ μὲν Τιγκούτσιος αἰσχυνόμενος τὸν Μεούτσιον, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔπραττεν

ἔγκλημα ἀγαπῶν τὴν συντεκνόν του: ὁ δὲ Μεούτσιος μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν φίλον του, οὗ τὸν ἔρωτα εἶχε μαντεύσει, καὶ λέγων καθ' ἑαυτόν: Ἂν ὁ Τιγκούτσιος ἀνακαλύψῃ ὅτι ἀγαπῶ τὴν συντεκνόν του, θὰ καταστῇ ζηλότυπος, δυνάμενος δὲ νὰ ὁμιλῇ πρὸς αὐτὴν ὡς σύντεκνος ἐλευθέρως, θὰ ἐνεργήσῃ νὰ μὲ καταστήσῃ μισητὸν παρ' αὐτῇ καὶ οὕτω οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν ἀπολαύσω. Οὕτω λοιπὸν διήρχοντο ἀμφότεροι τὸν βίον, ἄχρις οὗ ὁ Τιγκούτσιος, ὅστις εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὸ αἴσθημά του, διά τε τοῦ λόγου καὶ διὰ τῶν ἔργων, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀπολαύσῃ παρ' αὐτῆς τοῦ ποθουμένου. Ὁ Μεούτσιος δὲν ἠπατήθη, καί τοι δὲ λυπηθεὶς μεγάλως, οὐδὲν ἐφανέρωσεν, ἐλπίζων ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά, καὶ μὴ θέλων νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ φίλου του.

Ὁ Τιγκούτσιος, δυστυχῶς δι' αὐτόν, εὑρὼν τὸν κῆπον τῆς συντέκνου του ἀγεώργητον, τόσῳ πολὺ ἀφωσιώθη εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπὶ τέλους ἥρπασε θανατηφόρον τινὰ ἀσθένειαν, ἥτις, μεθ' ὅλα ὅσα ἂν προσεπάθησαν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Τὴν τρίτην δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του νύκτα, (ἴσως μὴ δυνηθεὶς πρότερον), ἦλθε κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου του, ὃν ἐκάλεσε κατ' ὄνομα. Ὁ Μεούτσιος ἐξυπνήσας εἶπε: Ποῖος εἶναι; — Εἶμαι ὁ Τιγκούτσιος, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν σοῦ ἔδωκα ἦλθον φέρων σοι εἰδήσεις ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου. — Ὁ Μεούτσιος ἰδὼν αὐτὸν ἐτρόμαξεν ὀλίγον, ἀλλ' εἶτα ἀναθαρρήσας τῷ εἶπε: Καλῶς ἦλθες, ἀδελφέ μου! Εἶτα τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἀπωλεσμένος. — Αἴ! φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Τιγκούτσιος, ἀπωλεσμένα εἶναι ὅσα δὲν εὑρίσκονται πλέον. Ἐγὼ δὲ πῶς διάβολο θὰ ἤμην ἐδῶ, ἂν ἤμην ἀπωλεσμένος; — Ὄχι, δὲν ἐννοῶ τοῦτο, εἶπεν ὁ Μεούτσιος, ἀλλ' ἂν ἦσαι εἰς τὴν Κόλασιν τιμω-

ρούμενος ἐν τῷ πυρὶ τῆς γεέννης.—Ἄ! τοῦτο ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Τιγκούτσιος. Εὑρίσκομαι ὅμως εἰς βασάνους μεγάλας δι' ὅσας ἁμαρτίας ἔπραξα. Τότε ὁ Μεούτσιος τὸν ἠρώτησεν ἰδιαιτέρως περὶ τῶν δι' ἑκάστην ἁμαρτίαν τιμωριῶν, ὁ δὲ Τιγκούτσιος τὸν ἐπληροφόρησε λεπτομερῶς. Εἶτα τὸν ἠρώτησεν ὁ Μεούτσιος, ἂν τῷ παραγγέλλῃ νὰ κάμῃ τι δι' αὐτὸν ἐδῶ. Ναί, τῷ εἶπεν ὁ Τιγκούτσιος· κάμε μου ὀλίγα μνημόσυνα καὶ τρισάγια, καὶ δύο ἐλεημοσύνας ἐπ' ὀνόματί μου, διότι ταῦτα ὠφελοῦσι μεγάλως τοὺς νεκρούς. Ταῦτα εἶπεν ὁ Μεούτσιος ὅτι θὰ ἐξετέλει προθύμως, Ἐνῷ δὲ ἀνεχώρει ὁ Τιγκούτσιος, ἐκεῖνος ἐνεθυμήθη τὴν σύντεκνον καὶ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν εἶπε: Καλὰ ὅπου τὸ ἐνθυμήθηκα. Αἴ, Τιγκούτσιε, τί τιμωρίαν σοῦ ἔκαμαν διὰ τὴν σύντεκνόν σου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐκοιμᾶσο ἐδῶ;—Ὦ ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Τιγκούτσιος μόλις ἔφθασα ἐκεῖ, εὗρον ἕνα ὅστις ἐφαίνετο γινώσκων καὶ τὰς ἐλαχίστας μου ἁμαρτίας, οὗτος μὲ διέταξεν ἀμέσως νὰ μεταβῶ εἴς τι μέρος ὅπου ἔκλαυσα πικρῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας μου καὶ ὅπου εὗρον πολλοὺς ἄλλους τιμωρουμένους διὰ τὰς αὐτὰς ἁμαρτίας. Ἐκεῖ εὑρισκόμενος ἐνεθυμήθην ὅ,τι εἶχον κάμει μετὰ τῆς συντέκνου μου, καὶ περιμένων δι' αὐτὸ αὔξησιν βασάνων, καί τοι ἐκαιόμην ἐν σφοδρῷ πυρί, ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου. Τοῦτο ἰδὼν εἷς εὑρισκόμενος παρ' ἐμοί, μοὶ εἶπε: Τί ἔχεις σὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐδῶ, ὥστε τρέμεις εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ πυρός; Ὦ! ἀπήντησα, φίλε μου, φοβοῦμαι πολὺ τὴν τιμωρίαν ἣν περιμένω διὰ μεγάλην τινὰ ἁμαρτίαν, ἣν ἐξετέλεσα ἐκεῖ ἀπάνω. Τότε ἐκεῖνος μὲ ἠρώτησε ποία ἦτο ἡ ἁμαρτία αὕτη, καὶ ἐγὼ τῷ εἶπον ὅτι ἔκαμα τὸ πονηρὸν μετὰ τῆς συντέκνου μου καὶ τόσον πολὺ ἐδούλευσα τὸν κῆπόν της ὥστε ἄφησα εἰς αὐτὸν καὶ τὸ δέρμα μου. Τότε ἤρχισε νὰ μὲ χλευάζῃ, λέγων μοι: Στὸ διάβολο, ἀνόητε! μὴν ἔχῃς τοιούτους φόβους. Ἐδὼ δὲν κρατοῦν λογαριασμοὺς διὰ τὰς συντέκνους. Ταῦτα ἀκούσας ἐνε-

θαρρύνθην... Ἀλλὰ Μεούτσιε, πλησιάζει ἡ ἡμέρα καὶ δὲν δύναμαι νὰ μείνω περισσότερον. Λοιπὸν ὑγείαινε... καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρησε. — Ὁ Μεούτσιος, ἀκούσας ὅτι ἐκεῖ δὲν ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν αἱ σύντεκνοι, ἤρξατο νὰ χλευάζῃ τὴν ἀνοησίαν του, διότι εἶχεν ἀφήσῃ οὐκ ὀλίγας νὰ διαφύγωσιν, ὅθεν συνετισθεὶς μετεχειρίζετο αὐτὰς εἰς τὸ ἐξῆς καλλίτερον. Ἂν εἴξευρεν ὁ καλόγηρος Ρινάλδος ταῦτα, δὲν θὰ ἠναγκάζετο νὰ καταφύγῃ εἰς σοφίσματα ὅπως πείσῃ τὴν ἀγαθήν του σύντεκνον νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιθυμίας του.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν δύσιν του καὶ δροσερώτατος ζέφυρος ἤρξατο πνέων, ὅτε ὁ βασιλεὺς τελειώσας τὴν ἱστορίαν του, μὴ ὄντος δ' ἑτέρου ὅπως ἐξακολουθήσῃ διηγούμενος, ἀφαιρέσας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τὸ διάδημα, ἔθετο αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Λαουρέττας, λέγων: Κυρία, σᾶς στέφω βασίλισσαν. Διατάξατε λοιπὸν πᾶν ὅ,τι ὡς γυνὴ νομίζετε ὅτι δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ πάντας ἡμᾶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκάθησεν. Ἡ Λαουρέττα, γενομένη βασίλισσα, προσεκάλεσεν ἀμέτως τὸν οἰκονόμον καὶ διέταξεν αὐτὸν ὅπως ἐν τῇ θελκτικῇ ἐκείνῃ κοιλάδι, ὀλίγον πρότερον τῆς συνήθους ὥρας, παραθέσῃ τὴν τράπεζαν, καὶ τοῦτο ἵνα δυνηθῶσι μετὰ ταῦτα ἀνετώτερον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ παλάτιον. Παρήγγειλε δὲ αὐτῷ καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον ὅπως ἐκτελεσθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας της. Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τοὺς συντρόφους της εἶπεν: Ὁ Διονέος ἠθέλησε χθὲς ὅπως θέμα τῶν σημερινῶν ἱστοριῶν μας ἦναι οἱ ἐμπαιγμοί, οὓς οἱ γυναῖκες κάμνουσιν εἰς τοὺς συζύγους των. Ἂν δὲ δὲν ἐφοβούμην μὴ ἐκληφθῶ ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸ γένος τῶν βρωμοσκύλων, ἅτινα ἀμέσως θέλουσι νὰ ἐκδικῶνται, ἠδυνάμην νὰ διατάξω ὅπως θέμα τῶν τῆς αὔριον ἱστοριῶν μας ἦναι οἱ ἐμπαιγμοί, οὓς οἱ

ἄνδρες κάμνουσιν εἰς τὰς συζύγους των. Ἀλλ', ἀφίνουσα ταῦτα κατὰ μέρος, διατάσσω ὅπως ἕκαστος ὑμῶν παρασκευασθῇ νὰ διηγηθῇ περὶ τῶν ἐμπαιγμῶν, οὓς καθ' ἑκάστην κάμνουσιν γυναῖκες εἰς ἄνδρας, ἄνδρες εἰς γυναῖκας καὶ ἄνδρες εἰς ἄλλους ἄνδρας, πιστεύουσα ὅτι καὶ τὸ θέμα τοῦτο δὲν θὰ ἦναι ἧσσον εὐχάριστον τοῦ σημερινοῦ. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθη καὶ ἀπέλυσε πάντας, ἄχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου.

Ἐγερθέντες πάντες, ἅμα τῇ ἀπολύσει, διεσπάρησαν τῇδε κἀκεῖσε, καὶ ἄλλοι μὲν ἀνυπόδητοι περιεπάτουν ἐν τῷ διαυγεῖ τῆς λίμνης ὕδατι, ἄλλοι περιήρχοντο διασκεδάζοντες ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιὰν ὑψικαρήνων δένδρων καὶ ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ τῆς χλόης τάπητος, ὁ Διονέος καὶ ἡ Φιαμμέττα ἐτραγῴδουν τὸ ἆσμα τοῦ Ἀρχύτου καὶ τοῦ Παλαίμονος, καὶ οὕτω διαφοροτρόπως διασκεδάζοντες περιέμενον τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Ταύτης δ' ἐπιστάσης, ἐκάθησαν εἰς τὴν παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης παρασκευασθεῖσαν τράπεζαν, ὅπου, μυρίων πτηνῶν ἀδόντων καὶ τῆς αὔρας ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν περιξ λόφων δροσεροτάτης πνεούσης, ἐδείπνησαν ἐν χαρᾷ καὶ φαιδρότητι, ἀπηλλαγμένοι τῆς τῶν μυιῶν ἐνοχλήσεως. Τελειώσαντος δὲ τοῦ δείπνου, ἀφοῦ περιῆλθον ὀλίγον τὴν θελκτικὴν κοιλάδα, τοῦ ἡλίου ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ὄντος ἔτι, τῇ διαταγῇ τῆς βασιλίσσης, ἔλαβον ἡσύχως τὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἄγουσαν. Ἀστειζόμενοι δὲ καὶ φλυαροῦντες περί τε τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἱστορηθέντων καὶ πολλῶν ἄλλων, ἔφθασαν περὶ τὸ λυκόφως εἰς τὸ παλάτιον. Ἐκεῖ δὲ διὰ δροσερωτάτων οἴνων καὶ διαφόρων τραγημάτων ἀνεκούφισαν τὸν μικρὸν ἐκ τοῦ δρόμου κάματον, εἶτα μεταβάντες εἰς τὸν κῆπον ἤρξαντο νὰ χορεύωσι παρὰ τὴν κρήνην, ὑπὸ τὸν ἦχον, ὁτὲ μὲν τοῦ ἀσκαύλου τοῦ Τυνδάρου, ὁτὲ δὲ ἄλλων ὀργάνων ἢ ἀσμάτων. Ἐπὶ τέλους, ἡ βασίλισσα διέταξε τὴν Φιλομήνην νὰ τραγῳδήσῃ, αὕτη δὲ ἤρξατο ἀμέσως ᾄδουσα :

Τοῦ κόσμου ἐβαρέθηκα τὰ βάσανα, τὴ ζάλη!
'Σ τὸ μέρος, ὁποῦ ἤμουνα, ποτὲ θὰ πάω πάλι;
Δὲν τὸ γνωρίζω, ἡ ἄμοιρη! Καὶ ὅμως ἔχω τόση
Πιθύμια τὸ δυσάρεστο ταξεῖδι νὰ τελειώση:
Τῆς ξενητειᾶς τὰ βάσανα νὰ φύγω, ἡ καϋμένη!
Νὰ πάω ἐκεῖ, ποῦ μ' ἔβγαλε ἡ Μοῖρα ἡ ὠργισμένη!
'Ωοιμέ! καὶ πότε θ' ἀξιωθῶ αὐτὴν τὴν εὐτυχία!
Πές μου το ἐσὺ ἀγάπη μου, δός μου παρηγορία.
Ποιὸς ἄλλος θέλεις νὰ μοῦ πῇ; Ποιὸν ἄλλον θὰ τολμήσω,
'Στὴ θέσι ὁποῦ εὑρίσκομαι, ψυχή μου, νὰ ἐρωτήσω;
Πές μου, ἐσὺ αὐθέντα μου, δός μου μικρὴν ἐλπίδα..
Ἡ λυπημένη μου καρδιὰ νὰ ἰδῇ χαρᾶς ἀχτίδα!..
Δὲν ξεύρω τί μ' ἐμάγεψε; τί μοῦ ἅρπαξε τὴν γνῶσι,
Καὶ δὲν μπορεῖ τὸν πόνο μου τίποτε ν' ἀλαφρώση!
Μία φωτιὰ ἀγνώριστη τὰ σωθικά μου καίει,
Καὶ ἂν τὰ χεῖλί μου γελᾷ, μέσα ἡ καρδιά μου κλαίει!
'Αγάλι-γάλι φθείρομαι καὶ φεύγει ἡ ζωή μου...
Νὰ μὲ ἰατρεύσῃς ἐμπορεῖς μόνος ἐσύ, ψυχή μου!
Πές μου ἂν ἦναι δυνατόν· πές μου, πότε θὰ γείνῃ;
Πές μου τὴν εὐχαρίστησι πότε θὰ λάβω ἐκείνη:
Ἕνα γλυκὸ-γλυκὸ φιλὶ νὰ δώσω, ἡ καϋμένη!
'Σ τὰ μάτια, ποῦ τὴν ἄμοιρη μ' ἔχουνε πεθαμένη;
Καὶ τάχα θὰ σ' ἰδῶ ποτέ! Πές μου, θὰ ἔλθῃς φῶς μου;
Ὤ! ἔλα, κ' ἐβαρέθηκα τὰ βάσανα τοῦ κόσμου!
Ὤ! ἔλα, ἔλα γλήγορα, Ὤ! ἔλα δῶ, μαζί μου,
Καὶ κρέμεται 'σ τὰ χέρια σου ἡ ἄμοιρη ζωή μου!
Ὁ ἔρωτας μ' ἐτύφλωσε· ἐπέταξε ἡ χαρά μου·
'Εσένα συλλογίζομαι· ἐσὲ ποθεῖ ἡ καρδιά μου.
'Εὰν καὶ πάλι ἐλάβαινα αὐτὴν τὴν εὐτυχία
Νὰ σ' εὕρω, δὲν θὰ ἔκανα τὴν πρώτη ἀνοησία,
Νὰ σὲ ἀφήσω, μάτια μου, πάλιν ν' ἀναχωρήσῃς.
Ὄχι· θὲ νὰ σὲ ἐκράτουνα καὶ ἂς ἐχάλα ἡ φύσις.
'Σ τὰ ζαχαρένια χείλια σου ζωὴ νὰ εὕρω νέα,
Καὶ νὰ ἀκούσω τὴν καρδιὰ 'ς τὰ στήθια πάλι ἀκμαία.
Ὤ! ἔλα, ἔλα γλήγορα· ἔλα, τὸ συλλογιῶμαι
Μονάχα, καὶ ἡ ἄμοιρη ἀκούω κι' ἀναγεννιῶμαι!

Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἀκούσαντες, πάντες ἐπίστευσαν ὅτι ἡ Φιλομήνη νέον καὶ θερμὸν ἔρωτα ἠσθάνετο. 'Επειδὴ δὲ ἐκ τῶν λόγων της ἐφαίνετο ὅτι, πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἄλλαι αὐτῆς αἰσθήσεις, ἀπήλαυσαν τῶν ἡδονῶν

του, πολλαὶ ἐκ τῶν τῆς συνοδείας ἐφθόνησαν τὴν εὐτυχίαν της. Τελειώσαντος δὲ τοῦ ἄσματος, ἡ βασίλισσα ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ ἐπιοῦσα ἦτο Παρασκευή, ὅθεν εἶπεν ἐπιχαρίτως: Δὲν ἀγνοεῖτε, εὐγενεῖς νεάνιδες καὶ νέοι, ὅτι αὔριον εἶναι ἡ ἡμέρα, ἥτις ἀφιερώθη εἰς τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἂν ἐνθυμῆσθε, ἑωρτάσαμεν θεοσεβῶς ὑπὸ τὴν βασιλείαν τῆς Νεοφίλης, πολλὰ καὶ εὐχάριστα τότε διηγηθεῖσαι, τὸ αὐτὸ δὲ ἐπράξαμεν καὶ τὸ προηγούμενον Σάββατον. Ὅθεν καὶ ἐγώ, θέλουσα νὰ ἀκολουθήσω τὸ καλὸν τῆς Νεοφίλης παράδειγμα, φρονῶ ὅτι εἶναι καλόν, αὔριον καὶ μεθαύριον, ὡς καὶ προηγουμένως ἐπράξαμεν, νὰ ἀπέχωμεν τῶν συνήθων διηγημάτων μας, ἐνθυμούμενοι τί κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐγένετο. Οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι λόγοι τῆς βασιλίσσης ἤρεσαν εἰς πάντας, οἵτινες καὶ ἀπεδέχθησαν αὐτοὺς εὐχαρίστως. Εἶτα, τῆς βασιλίσσης ἀπολυσάσης αὐτοὺς καὶ τῆς ὥρας προκεχωρημένης οὔσης, ἀπεσύρθη ἕκαστος εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπως ἀναπαυθῇ.

ΗΜΕΡΑ ΟΓΔΟΗ

Καθ' ἣν ὑπὸ τὴν βασιλείαν τῆς Λαουρέττας διηγοῦνται περὶ τῶν ἐμπαιγμῶν, οὓς καθ' ἑκάστην κάμνουσιν ἢ αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς ἄνδρας, ἢ οἱ ἄνδρες εἰς τὰς γυναῖκας, ἢ οἱ ἄνδρες εἰς ἄλλους ἄνδρας.

Ἡ ἠὼς τῆς Κυριακῆς εἶχεν ἀρχίσει φωτίζουσα τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ διώκουσα πανταχόθεν τὸ σκότος, καθίστα πάντα διακριτά, ὅτε ἡ βασίλισσα ἐγερθεῖσα μετὰ τῆς συνοδείας της ἐξῆλθον ὅπως περιδιαβάτωσιν ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης, καὶ περὶ τὴν πέμπτην μετέβησαν εἴς τινα πλησιόχωρον ναΐσκον, ὅπου ἠκροάσθησαν τῆς θείας λειτουργίας. Εἶτα ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ φαιδρῶς καὶ εὐφροσύνως ἠρίστησαν, ἐτραγούδησαν ὀλίγον καὶ ἐχόρευσαν. Μετὰ ταῦτα, τῇ ἀδείᾳ τῆς βασιλίσσης, ἀπεσύρθησαν ὅπου ἕκαστος αὐτῶν ἠβουλήθη πρὸς ἀνάπαυσιν. Παρελθούσης δὲ τῆς μεσημβρίας, τῇ διαταγῇ τῆς βασιλίσσης, συνηθροίσθησαν εἰς τὸ σύνηθες, παρὰ τὴν ὡραίαν κρήνην, τῶν διηγήσεων μέρος, ὅπου ἐκάθησαν καὶ ἡ βασίλισσα ἔνευσε τῇ Νεοφίλῃ ν' ἀρχίσῃ, ὅπερ καὶ προθύμως αὕτη ἔπραξε, λέγουσα:

ΔΙΗΓΗΜΑ Α'.

Ὁ Γκουλφάρδος δανείζεται χρήματα παρὰ τοῦ Γασπαρουόλου, τὰ ὁποῖα ὡς εἶχε συμφωνήσει ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅπως κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς. Εἶτα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Γασπαρουόλου, τῇ λέγει, ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὴν τὰ χρήματα ταῦτα, ἀντὶ τοῦ ληφθέντος δανείου, καὶ αὕτη ἄκουσα ἀναγκάζεται νὰ βεβαιώσῃ τὸ τοιοῦτο.

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε ὅπως ἐγὼ κάμω ἀρχὴν σήμερον τῶν διηγημάτων, δὲν ἔχω ἢ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐπὶ τούτῳ. Ὅθεν, φιλέρωτες κυρίαι, ἐπειδὴ πολλὰ ἐλέχθησαν περὶ τῶν ἐμπαιγμῶν τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἐγὼ θὰ διηγηθῶ ὑμῖν πῶς ἀνήρ τις ἐνέπαιξε τὴν σύζυγον ἄλλου, οὐχὶ θέλουσα νὰ μεμφθῶ τὸν ἄνδρα διὰ τὴν τοιαύτην πρᾶξίν του, ἢ νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἤξιζε τὸν τοιοῦτον ἐμπαιγμόν, ἀλλ' ὅπως ἐπαινέσω τὸν ἄνδρα μεμφομένη τὴν γυναῖκα καὶ ἀποδείξω ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες γνωρίζουσι κάλλιστα νὰ ἐμπαίζωσι τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτούς, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐμπαίζονται ὑπ' ἐκείνων εἰς οὓς ἔχουσιν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Καὶ ἂν θέλῃ τις νὰ λεπτολογήσῃ, ὅ,τι θὰ διηγηθῶ δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ κυριολεκτικῶς ἐμπαιγμός, ἀλλ' ἀνταμοιβή, διότι ἡ γυνὴ δέον νὰ ἦναι τιμιωτάτη, καὶ τὴν τιμὴν αὐτῆς ὡς τὴν ζωήν της νὰ φυλάττῃ καὶ ἀντὶ οὐδενὸς νὰ μολύνῃ αὐτήν. Καί τοι ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτελῆται μετὰ τῆς δεούσης αὐστηρότητος, ἕνεκα τῆς ἡμετέρας ἀδυναμίας, οὐχ ἧσσον φρονῶ ὅτι εἶναι ἀξία τοῦ διὰ πυρὸς θανάτου ἐκείνη, ἥτις ἀντὶ χρημάτων πωλεῖ τὴν τιμήν της, ἐνῷ, γνωρίζουσα πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἰσχὺς τοῦ ἔρωτος, κρίνω ἀξίαν συγγνώμης τὴν εἰς αὐτὸ ἕνεκα τούτου ὑποπίτουσαν, ὡς

πρό τινων ἡμερῶν ἀπέδειξεν ἡμῖν ὁ Φιλόστρατος, διηγηθεὶς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκ Πράτου Φιλίππας.

Ἦτό ποτε ἐν Μεδιολάνοις Γερμανός τις μισθοφόρος, ἐνόματι Γκουλφάρδος, ἀνδρεῖος καὶ πιστὸς εἰς τοὺς μισθοδοτοῦντας αὐτόν, ὅπερ σπανίως συμβαίνει παρὰ τοῖς Γερμανοῖς. Ἦτο δὲ πάντοτε πρόθυμος ν' ἀποδίδῃ ἐγκαίρως τὰ δάνεια, ἃ ἐλάμβανε, ἐφ' ᾧ καὶ πολλοὶ τῶν ἐμπόρων ἐδάνειζον αὐτῷ ἐπὶ μετρίῳ τόκῳ, ὅσον δήποτε ποσὸν καὶ ἂν ἤθελε ζητήσει. Οὗτος, διαμένων ἐν Μεδιολάνοις, ἠράσθη ὡραίας τινὸς γυναικός, ὀνόματι Ἀμβροσίας, συζύγου πλουσίου ἐμπόρου καλουμένου Γασπαρουόλου Χεσορράκη, ὅστις ἦτο λίαν αὐτῷ γνωστὸς καὶ φίλος. Τὸν ἔρωτά του τὸν ἔκρυπτεν ὡς ἠδύνατο κάλλιον, ὥστε οὔτε ὁ σύζυγος, οὔτε ἄλλος τις ἐνόησάν τι περὶ τούτου. Ἐπὶ τέλους, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ σιωπῶν, ἐμήνυσεν εἰς αὐτὴν ἡμέραν τινὰ τὰ εἰκότα, παρακαλῶν νὰ λάβῃ δι' αὐτὸν εὐσπλαγχνίαν συγκατιθεμένη νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ὑποσχόμενος καὶ αὐτὸς νὰ πράξῃ ὅ,τι ἤθελε τὸν διατάξει. Ἡ γυνή, ἀφοῦ ἐπρόβαλε μεγάλας δυσκολίας, ἐπὶ τέλους τῷ ἐμήνυσεν ὅτι συγκατατίθεται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀλλ' ὑπὸ δύο ὅρους: πρῶτον νὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα μυστικόν, καὶ δεύτερον πλούσιος ὢν νὰ πέμψῃ πρὸς αὐτὴν διακόσια χρυσᾶ φλωρία, ὧν εἶχε μεγίστην ἀνάγκην κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὑποσχομένη νὰ ἦναι καὶ αὐτὴ πάντοτε πρόθυμος εἰς τὰς διαταγάς του. Ὁ Γκουλφάρδος, ἀκούσας τοὺς ὅρους τούτους καὶ ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπλησταίαν καὶ τὴν χαμέρπειαν τῆς γυναικός, ἣν πρότερον ἐνόμιζεν ὑψηλόφρονα, ἀντὶ τοῦ ἔρωτος, ᾐσθάνθη κατ' αὐτῆς ἀπέχθειαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐμπαίξῃ. Ὅθεν ἐμήνυσεν αὐτῇ ὅτι ἦτο πρόθυμος καὶ εἰς τοῦτο καθὼς καὶ εἰς πᾶν ἄλλο, ὅπερ ἤθελεν ἐπιθυμήσει, ἀρκεῖ νὰ ἦτο δυνατόν, καὶ ὅτι ἐν οἵᾳ δήποτε ἡμέρᾳ ἤθελε τὸν προσκαλέσῃ θὰ ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὰ χρήματα, καὶ ὅτι οὐδεὶς θὰ ἐμάνθανε τίποτε

περὶ τούτου, πλὴν ἑνὸς φίλου του, εἰς ὃν εἶχεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην καὶ ὅστις τὸν συνώδευε πανταχοῦ. Ἡ κυρία, ἢ μᾶλλον ἡ φαύλη ἐκείνη γυνή, ταῦτα ἀκούσασα ηὐχαριστήθη καὶ ἐμήνυσεν αὐτῷ ὅτι μετά τινας ἡμέρας ὁ σύζυγός της ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Γένουαν, δι' ὑποθέσεις του καὶ τότε θὰ τὸν προσεκάλει. Ὁ Γκουλφάρδος, ὅτε ἐνόμισε τὸν καιρὸν κατάλληλον, μεταβὰς παρὰ τῷ Γασπαρουόλῳ τῷ εἶπεν: Ἔχω ἀνάγκην, διά τινα ὑπόθεσίν μου, διακοσίων χρυσῶν φλωρίων· δάνεισέ μου αὐτὰ ἐπὶ τῷ συνήθει τόκῳ. Ὁ Γασπαρουόλος λίαν προθύμως ἐμέτρησεν αὐτῷ τὰ χρήματα. Μετά τινας δ' ἡμέρας ἀνεχώρησεν εἰς Γένουαν.

Ἡ γυνή, ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ συζύγου της, ἐμήνυσεν εἰς τὸν Γκουλφάρδον ὅπως μεταβῇ παρ' αὐτῇ φέρων καὶ τὰ διακόσια φλωρία. Οὗτος, παραλαβὼν καὶ τὸν φίλον του, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς καί, εὑρὼν αὐτὴν μόνην καὶ περιμένουσαν, ἅμα εἰσελθὼν ἔδωκεν αὐτῇ τὰ διακόσια φλωρία, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ φίλου του, εἰπών: Κυρία, λάβετε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ δότε αὐτὰ εἰς τὸν σύζυγόν σας ὅταν ἐπιστρέψῃ. Ἡ γυνὴ ἔλαβεν αὐτά, οὐδὲν ὑποπτευθεῖσα, ἀλλὰ νομίσασα ὅτι ὁ Γκουλφάρδος εἶπεν οὕτως ὅπως μὴ ἐννοήσῃ ὁ φίλος του ὅτι τῇ ἔδιδεν αὐτὰ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς τιμῆς της, καὶ εἶπε: Μείνατε ἥσυχος, Κύριε, ὅτι θέλω ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν σας· ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὰ μετρήσω, διὰ τὴν τάξιν. Καὶ κενώσασα αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ ἐμέτρησε καὶ εὗρεν ἀκριβῶς διακόσια. Ὅθεν, εὐχαριστηθεῖσα μεγάλως, τὰ ἐφύλαξεν, εἶτα παραλαβοῦσα τὸν Γκουλφάρδον ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνά της, ὅπου οὐ μόνον τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας ἄχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ συζύγου της εὐφροσύνως συνδιεσκέδασαν.

Ἐπανελθόντος τοῦ Γασπαρουόλου ἐκ τῆς Γενούης, ὁ Γκουλφάρδος, παραφυλάξας τὴν εὐκαιρίαν, καθ' ἣν οὖ-

τος ἦτο μετὰ τῆς συζύγου του, μετέβη παρ' αὐτῷ καὶ ἐνώπιόν της τῷ εἶπε: Γασπαρουόλε, τὰ διακόσια φλωρία, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐδάνεισες, δὲν μοῦ ἐχρησίμευσαν· ὅθεν καὶ ἐπέστρεψα αὐτὰ εἰς τὴν σύζυγόν σου. Ἐξόφλησον λοιπὸν καὶ σὺ τὸν λογαριασμόν μου. Ὁ Γασπαρουόλος, ἀκούσας ταῦτα, ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἔλαβεν αὐτά. Ἡ γυνή, βλέπουσα ἐκεῖ παριστάμενον τὸν μάρτυρα, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ἀλλ' εἶπε: Ναί, αὐθέντα μου, καὶ ἐλησμόνησα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Τότε ὁ Γασπαρουόλος εἶπε: Γκουλφάρδε, ἔχει καλῶς. Πήγαινε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγὼ θὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμόν σου. Ὁ Γκουλφάρδος ἀνεχώρησε, καὶ ἡ γυνὴ ἐμπαιχθεῖσα ἔμεινεν μὲ κρεμασμένην τὴν *μούρην*· ἔσπευσε δὲ νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν τιμὴν τῆς ἀτιμίας της. Οὕτως ὁ εὐφυὴς ἐραστὴς ἀπήλαυσε δωρεὰν τῆς φιλαργύρου γυναικός.

ΔΙΗΓΗΜΑ Β'.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Βαρλούγγου, καταχλιθεὶς μετὰ τῆς Εὐμορφούλας, τῇ ἁφίνει ἐνέχυρον τὸν μανδύαν του· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῆς ἰγδίον, τὸ ἐπιστρέφει ζητῶν τὸν μανδύαν, ὡς ἀφήσας δῆθεν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἰγδίου. Ἡ δὲ Εὐμορφοῦλα τὸ δίδει ὁμιλοῦσα παραβολικῶς.

Ἅπαντες οἱ τῆς συνοδείας, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἐπήνεσαν μεγάλως τὸ παιγνίδιον, ὅπερ ὁ Γκουλφάρδος ἔπαιξεν εἰς τὴν ἄπληστον ἐκείνην γυναῖκα. Ἀλλ' εἰς τὰ σχόλια ἔθετο τέρμα ἡ βασίλισσα, στραφεῖσα πρὸς τὸν Πάμφιλον καὶ διατάξασα αὐτὸν μειδιῶσα ὅπως ἐξακολουθήσῃ, ὅστις καὶ ἤρξατο λέγων: Ὡραιόταται Κυρίαι, εἰς ἐμὲ ἀπόκειται νὰ διηγηθῶ ἱστορίαν τινὰ ἀφορῶσαν

εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀπαύστως προσβάλλουσι τὴν τιμήν μας, ἐνῷ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ν' ἀνταποδώσωμεν αὐτοῖς τὰ ἴσα, ἤτοι εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἵτινες ἐκήρυξαν σταυροφορίαν κατὰ τῶν συζύγων μας, φρονοῦντες ὅτι, ἂν κατορθώσωσι νὰ ἱππεύσωσιν ἐπί τινος αὐτῶν, κερδίζουσι τὸν παράδεισον, ὡς ἂν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἔφερον τὸν Σουλτάνον δέσμιον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πάπα. Οἱ δὲ δυστυχεῖς λαϊκοὶ δὲν δύνανται ὡς εἶπον, ν' ἀνταποδώσωσιν αὐτοῖς τὰ ἴσα, διότι οἱ ἱερεῖς δὲν ἔχουσι συζύγους, περιορίζονται δὲ εἰς τὸ νὰ ἐκδικῶνται κατὰ τῶν μητέρων, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συγγενῶν των, ἂς ἐπίσης ἐπιμόνως καὶ οὗτοι διώκουσιν, ὅπερ ὅμως δὲν εἶναι τὸ αὐτό, διότι ἄλλη εἶναι ἡ θέσις τῆς συζύγου καὶ ἄλλως αἰσθάνεταί τις τὴν κατ' αὐτῆς προσβολήν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ προτίθεμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν χωρικῆς τινος ἐρωτικῆς ραδιουργίας, μικρὰν μὲν ἀλλὰ ἀρκούντως διασκεδαστικὴν μάλιστα διὰ τὸ τέλος αὐτῆς, ἐκ τῆς ὁποίας μάλιστα δύνασθε καὶ οὐκ ὀλίγον νὰ ὠφεληθῆτε, ἐξάγουσαι τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύητε πάντοτε εἰς τοὺς ἱερεῖς.

Ἦτό ποτε ἐν Βαρλούγγῳ, πόλει πλησιοχώρῳ, ὡς γνωρίζετε ἴσως ἢ ὡς ἠκούσατε, ἱερεύς τις εὔρωστος λίαν καὶ καταλληλότατος διὰ τὴν τῶν γυναικῶν καλλιέργειαν. Οὗτος, καί τοι ὀλίγιστα γνωρίζων γράμματα, ἑκάστην Κυριακήν, παρὰ τὴν ρίζαν πτελέας καθήμενος καὶ συναξάρια διηγούμενος, διεσκέδαζε τοὺς συγχωρικούς του καὶ ἔτι μᾶλλον τὰς συζύγους των, ἐπισκεπτόμενος αὐτὰς κατὰ τὴν ἀπουσίαν των καὶ κατὰ τὰς ἑορτὰς φέρων ἀντίδωρον ἢ ἁγιασμόν, ἐνίοτε δὲ καὶ τεμάχιον κηρίου εἰς τὴν οἰκίαν των, καὶ δίδων αὐταῖς τὴν εὐλογίαν του, ὅπερ οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐκεῖ ἱερέων ἔπραττε μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ ἐνορίᾳ του γυναικῶν, αἵτινες τῷ ἤρεσκον, ἦτο καί τις, ἣν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐπωφθαλμία, ὀνόματι Εὐμορφοῦλα, σύζυγος γεωρ-

γοῦ τινος, ὅστις ἐλέγετο Καλότυχος Μάτσος. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο πράγματι θελκτικὴ καὶ δροσερὰ νεᾶνις, μελαγχροινὴ καὶ εὔσωμος, ὑπὲρ πᾶσαν δ' ἄλλην καταλληλοτέρα διὰ τὸν χειρόμυλον. Πλὴν τούτου, ἔπαιζε θαυμασίως τὸ τύμπανον καὶ ἐτραγώδει: *τὸ ναρὸ τρέχει 'ς ταὐλάκι*, καὶ ἦτο πρώτη εἰς τὸν χορόν, ὃν ἐν ἀνάγκῃ ὡδήγει κάλλιων πάσης ἄλλης, ἔχουσα εἰς τὴν χεῖρα λεπτότατον καὶ ὡραῖον ρινόμακτρον. Ἕνεκα τούτων, ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἠράσθη αὐτῆς ἐμμανῶς καὶ ἀπὸ πρωΐας ἄχρι νυκτὸς τὴν παρεφύλαττεν ὅπως τὴν βλέπῃ. Ὅτε δὲ τὴν Κυριακὴν τὴν ἔβλεπεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἔψαλλε τὸ *Κύριε ἐλέησον* καὶ τὸ *ἅγιος ἅγιος* τόσῳ δυνατά, ὥστε ἐξεκώφαινε τοὺς πάντας, νομίζων ὅτι οὕτως ἐδείκνυτο πρωτοψάλτης, ἐνῷ ἐφαίνετο ὄνος ὀγκανίζων. Ὅτε δὲ δὲν τὴν ἔβλεπεν ἐκεῖ, ἔψαλλε ταπεινῶς ὡς ἄνθρωπος. Τόσῳ ὅμως καλῶς προσεῖχεν, ὥστε ὁ σύζυγός της οὐδὲν ἐνόει, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπὶ παρουσίᾳ του τὰ τοιαῦτα ἐγίνοντο. Ὅπως δὲ προσελκύσῃ τὴν εὐμένειαν τῆς Εὐμορφούλας, συχνάκις τὴν ἐφιλοδώρει, ὁτὲ μὲν στέλλων αὐτῇ δέσμην χλωρῶν σκορόδων, ὧν τὰ ὡραιότατα τῆς περιοχῆς ἐκείνης ἔκαμνεν αὐτὸς ἐν τῷ κήπῳ του, τὸν ὁποῖον ἰδιοχείρως ἐκαλλιέργει, ὁτὲ δὲ κάλαθον ὀσπρίων, καὶ ἄλλοτε δέσμην μικρῶν κρομμύων χλωρῶν, ὧν διάφορα εἴδη εἶχεν ἐν τῷ κήπῳ του, καὶ ὅταν συνήντα αὐτὴν τὴν παρετήρει λοξῶς, παραπονούμενος ἐρωτικώτατα, ἀλλ' αὐτὴ ἀτίθασσος ὀλίγον προσεποιεῖτο ὅτι οὐδὲν ἐνόει καὶ παρήρχετο σύνοφρυς, ὅπερ ἐσκανδάλιζε λίαν τὸν ἅγιον ἐφημέριον.

Ἡμέραν τινά, πορευόμενος οὗτος ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἀσλόπως, συνήντησε κατὰ τύχην τὸν Καλότυχον Μάτσον, ὅτις ἐπορεύετο ἔχων τὸν ὄνον αὐτοῦ φορτωμένον μὲ διάφορα εἴδη. Χαιρετίσας δ' αὐτόν, τὸν ἠρώτησε ποῦ ἐπορεύετο. — Αὐθέντα μου, ἀπήντησεν ὁ Καλότυχος, μὲ τὴν εὐχήν σου, πηγαίνω εἰς τὴν πόλιν διὰ μίαν ὑπόθεσίν

μου, καὶ φέρω αὐτὰ τὰ εἴδη εἰς τὸν Κὺρ Βονακόρρην Γυναιστρέτον, ὅπως τὸν καταφέρω νὰ μὲ βοηθήσῃ διότι μοῦ ζητοῦν νὰ πληρώσω καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τι, καὶ ἔλαβα χαρτὶ ἀπὸ τὸ λυσσαγγελέα, ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ εἰς τὸ γουρουνοδικεῖο. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἱερεὺς ἐχάρη λίαν καὶ τῷ εἶπε: Καλὰ κάμνεις, τέκνον μου· πήγαινε μὲ τὴν εὐχήν μου, καὶ μὴν ἀργήσῃς νὰ ἐπιστρέψῃς. Ἂν ἰδῇς δὲ τὸν Λαμπούκιον ἢ τὸν Νλδῖον, μὴ λησμονήσῃς νὰ εἰπῇς εἰς αὐτοὺς νὰ μοῦ φέρουν τὰ λωρία διὰ τὰ *δικάβαλά* μου. Ὁ Καλότυχος εἶπεν ὅτι θὰ τὸ πράξῃ, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν πρὸς τὴν Φλωρεντίαν δρόμον του.

Ὁ ἐφημέριος ἐνόμισεν ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο κατάλληλος ὅπως, μεταβὰς παρὰ τῇ Εὐμορφούλᾳ, δοκιμάσῃ τὴν τύχην του, ὅθεν λαβὼν τὴν εἰς τὴν οἰκίαν της ἄγουσαν οὐδαμοῦ ἐστάθη, ἄχρις οὗ ἔφθασεν εἰς αὐτὴν καὶ εἰσελθὼν εἶπεν: Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ. Εἶναι κανεὶς ἐδῶ; Ἡ Εὐμορφοῦλα, ἥτις ἦτο εἰς τὸ ὑπερῷον, ἀκούσασα αὐτὸν τῷ εἶπε: Καλῶς ὥρισες, αὐθέντα μου. Ποῦ τρέχεις μὲ τέτοια ζέστη; — Ἔτσι ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ, εἶπεν ὁ ἐφημέριος, ἦλθα νὰ σοῦ κάμω ὀλίγην συντροφιά, διότι εἶδα τὸν ἄνδρα σου πηγαίνοντα εἰς τὴν πόλιν. — Ἡ Εὐμορφοῦλα, καταβᾶσα ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἐκάθησε καὶ ἤρξατο νὰ καθαρίζῃ σπόρους τῆς κράμβης, τοὺς ὁποίους προηγουμένως ὁ σύζυγός της εἶχε κτυπήσει.—Αἴ! καλά, Εὐμορφοῦλα, ἤρξατο λέγων ὁ ἱερεύς, θέλεις μὲ τοὺς τρόπους σου νὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω;—Ἡ Εὐμορφοῦλα ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ τῷ εἶπε; Καὶ τί σοῦ κάμνω;—Τίποτε, εἶπεν ὁ ἱερεύς, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφίνεις νὰ σοῦ κάμω ἐγὼ ὅ,τι θέλω, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς προστάζει νὰ κάμνουν οἱ ἄνδρες εἰς τὰς γυναῖκας.—Αἴ! αἴ! εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα, ἄφησε τὰ λόγια. Καὶ κάμνουν οἱ παπάδες τέτοια πράγματα;—Καὶ βέβαια τὰ κάμνομεν καὶ καλλίτερα μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς. Καὶ διὰ τί νὰ

μὴν τὸ κάμνομεν; Ναί, σοῦ λέγω, δουλεύομεν ἐμεῖς καλλίτερα. Καὶ ξεύρεις τὸ διατί; Διότι δουλεύουμε ὅταν εἴμεθα γεμάτοι, διότι δὲν τὄχουμε εἰς τὸ προσκέφαλο, νὰ ἤμεθα ξεθυμασμένοι. Κάθε τόσο τὸ εὑρίσκουμε, καὶ τὸ δουλεύουμε. Καθὼς θὰ ἰδῇς καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς, ἂν μ' ἀφήσῃς νὰ κάμω ὅ,τι θέλω· θὰ ἦναι δὲ καὶ διὰ καλό σου. — Καὶ τί καλό μου θὰ ἦναι, εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα, ὁποῦ ἦσθε ὅλοι τενεκέδες. — Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος· ζήτησε, καὶ θὰ ἰδῇς. Θέλεις ἕνα ζευγάρι παπούτζια; Θέλεις ἕνα εὔμορφο μανδῆλι τοῦ κεφαλιοῦ; Θέλνις ἕνα τόπι πανί; ὅ,τι θέλεις. — Ἄφησε αὐτά, παπᾶ μου, εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα· ἔχω ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἂν ὅμως μὲ ἀγαπᾷς, ὡς λέγεις, κάμε μου ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ ἐγὼ πάλιν θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις. — Πές μου τί θέλεις, καὶ εἶμαι πρόθυμος, εἶπεν ὁ ἱερεύς. — Τὸ Σαββάτο, εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα, ἔχω ἀνάγκην νὰ πάγω εἰς Φλωρεντίαν, διὰ νὰ δώσω κἄτι μαλλιά, τὰ ὁποῖα ἔγνεσα, καὶ νὰ διορθώσω καὶ τὰ *ἀδράχτιά μου*. Ἂν λοιπὸν μοῦ δώσῃς πέντε φράγκα, τὰ ὁποῖα ξεύρω ὅτι ἔχεις, ἐμπορῶ νὰ πάρω ἀπὸ τὸν ἑβραῖο τὸ φουστάνι μου τὸ κοκκινόμαυρο καὶ τὴν ζώνη ὁποῦ φορῶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπῆρα ὅταν ἐπανδρεύθηκα, ἐπειδή, ὡς βλέπεις, οὔτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μπορῶ νὰ πάγω, οὔτε εἰς κανένα μέρος, διότι δὲν ἔχω τί νὰ φορέσω. Ἂν λοιπὸν μοῦ δώσῃς τὰ πέντε φράγκα νὰ ἐξαγοράσω τὸ πράμμα μου, θὰ κάνω πάντοτε καὶ ἐγὼ ὅ,τι θέλεις. — Ἔτσι νὰ ἔχω βοήθειαν τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ παπᾶς, δὲν ἔχω λεπτὸ ἐπάνω μου. Πίστευσέ μου ὅμως ὅτι πρῶτα ἀπὸ τὸ Σάββατον θὰ σοῦ τὰ δώσω εὐχαρίστως. — Ναῖσκε, εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα, ὅλοι εἶσθε ἔτσι, ὑπόσχεσθε πολλά, ἀλλὰ ἀφοῦ τὴ βουτήξετε λησμονᾶτε τί ὑποσχεθήκετε. Νομίζεις ὅτι θὰ κάμῃς καὶ εἰς ἐμὲ ὅ,τι ἔκαμες καὶ εἰς τὴν Μπίλιω, ὁποῦ ἀφοῦ τῆς τὄφθιασες τὴν ἄφησες 'ς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ; Ὄχι, μὰ τὸν Θεόν, ἐγὼ δὲν τὴν πκθαίνω. Ἐκείνη, ἔπειτα

ἀπὸ τὸ γέλασμα ὁποῦ τῆς ἔκαμες, ἐγίνηκε πόρνη. Ἀλλὰ ἐγώ; τὸ σκυλί σου. Πρῶτα 'ς τὰ χέρια κ' ἔπειτα 'ς τὰ σκέλια. Ἂν δὲν τἄχῃς, πήγαινε φέρετα. — Μή, διὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ ἱερεύς, μὲ ἀναγκάσῃς νὰ ὑπάγω τώρα εἰς τὸ σπίτι. Ἄφησε νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὴν περίστασιν ὁποῦ δὲν εἶναι κανείς, διότι, ποῖος εἰξεύρει; ὅταν ἐπιστρέψω ἐμπορεῖ νὰ μὴ σὲ εὕρω μοναχή, καὶ δὲν εἰξεύρω πότε πάλιν θὰ ἐπιτύχω μίαν εὐκαιρίαν, ὡς σήμερον. — Ὅπως θέλῃς, εἶπεν ἡ γυνή. Ἂν θέλῃς νὰ ὑπάγῃς, πήγαινε· ἂν θέλῃς νὰ μείνῃς, μεῖνε.

Ὁ ἱερεύς, βλέπων ὅτι ἡ Εὐμορφοῦλα δὲν συγκατετίθετο νὰ κάμῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἢ τοῖς *μετρητοῖς*, ἐνῷ ἐκεῖνος ἤθελεν *ἐν πίστει*, τῇ εἶπε: Δὲν μοῦ πιστεύεις ὅτι θὰ σοῦ τὰ φέρω; Διὰ νὰ πεισθῇς, σοῦ ἀφίνω ἐνέχυρον τὸν μανδύαν μου. — Ὦ! ὤ! εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα ἐγείρχσα τὴν κεφαλήν, καὶ τί ἀξίζει ὁ μανδύας αὐτός; —Πῶς! εἶπεν ὁ ἱερεύς, τί ἀξίζει; Εἶναι ἀπὸ τὴν Φλάνδραν, πρᾶγμα καλό, πολλοὶ μάλιστα φρονοῦν ὅτι εἶναι πρώτης ποιότητος, καὶ δὲν εἶναι ἀκόμη δέκα πέντε ἡμέραι ὁποῦ τὸν ἀγόρασα ἀπὸ τὸν μεταπράτην Λόττον διὰ ἑπτὰ στρογγυλὰ φράγκα, καὶ καθὼς μοῦ λέγει ὁ Βουλλιέττος ἐκέρδησα τοὐλάχιστον πέντε σόλδια, καὶ ξεύρεις ὅτι ὁ Βουλλιέττος γνωρίζει ἀπὸ τοῦτο τὸ εἶδος. — Μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ἡ Εὐμορφοῦλα, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα. Ἀλλά, ἀφοῦ ἦναι ἔτσι, δότε μού τον πρῶτα. — Ὁ παπᾶς, ὅστις εἶχε τὸ τουφέκι του γεμάτο, ἐκδυθεὶς τὸν ἐπενδύτην, τὸν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἀμέσως. Ἐκείνη δὲ ἀφοῦ τὸν ἐφύλαξε, τῷ εἶπεν: Αὐθέντα μου, πᾶμε ἐδῶ ὀπίσω εἰς τὴν καλύβαν, ὁποῦ δὲν ἔρχεται ποτὲ κανείς, — καὶ οὕτω ἔπραξαν. Ἐκεῖ δὲ ὁ ἱερεύς, ἀφοῦ ἔδωκεν αὐτῇ *χίλια φιλιά*, τὴν κατέστησε νύμφην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν διεσκέδασε μετ' αὐτῆς. Εἶτα ἀναχωρήσας ἄνευ μανδύου, ὡσανεὶ μετέβαινεν εἰς τελετήν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐφημερίαν του. Φθάσας ἐκεῖ ἤρχισε νὰ σκέ-

πτῆται ὅτι ὅσα *λιανοχέρια* ἐσύναζε καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐκ τῶν εἰκόνων, ὅπου ἤναπτον αὐτὰ οἱ πιστοί, οὐδὲ τὸ ἥμισυ τῶν πέντε φράγκων ἤξιζον, καὶ ὅτι κακῶς ἔπραξεν ἀφήσας τὸν μανδύαν του, καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλὸν ἂν ἠδύνατο νὰ τὸν λάβῃ ὀπίσω διά τινος τεχνάσματος, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὰ πέντε φράγκα. Πονηρὸς δ' ὤν, ἰδοὺ τί ἐμηχανεύθη, ὅπερ καὶ θαυμασίως ἐπέτυχε. Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡμέραν ἑορτάσιμον, ἔπεμψε τὸ παιδίον ἑνὸς τῶν γειτόνων του εἰς τὴν Εὐμορφοῦλαν, παρακαλῶν αὐτήν, ὅπως τῷ στείλῃ τὸ λίθινον ἰγδίον της, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγευμάτιζον παρ' αὐτῷ ὁ Πιγγούτσιος Πόγγιος καὶ ὁ Νοῦτος Βουλιέττος, ἤθελε δὲ νὰ κάμῃ *σκορδαλιάν*. Ἡ Εὐμορφοῦλα, μηδὲν ὑποπτευθεῖσα, τὸ ἔστειλε. Κατὰ δὲ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ὁ ἱερεὺς μόλις ἐνόησε τὸν Μάτσον καὶ τὴν Εὐμορφοῦλαν καθήσαντας εἰς τὴν τράπεζαν, προσκαλέσας τὸν ὑποτακτικόν του τῷ εἶπε: Φέρε τὸ ἰγδίον τοῦτο εἰς τὴν Εὐμορφοῦλαν καὶ εἰπὲ εἰς αὐτήν: Μοῦ εἶπεν ὁ αὐθέντης μου ὅτι σὲ εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ἰγδίον ὁποῦ τοῦ ἔστειλες, καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλῃς ὀπίσω τὸν μανδύαν ὁποῦ τὸ παιδίον σοῦ ἄφησεν ὡς ἐνέχυρον.—Ὁ ὑποτακτικὸς ἔφερε τὸ ἰγδίον εἰς τῆς Εὐμορφούλας, ἣν εὗρε καθημένην εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τοῦ συζύγου της. Δοὺς δ' αὐτῇ τὸ ἰγδίον, τῇ ἐζήτησε τὸν μανδύαν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἐφημερίου. Ἡ Εὐμορφοῦλα, ἀκούσασα νὰ τῇ ζητῶσι τὸν μανδύαν, ἡτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ὁ σύζυγός της ὀργισθεὶς τῇ εἶπε: Καὶ ἐπῆρες ἐνέχυρον ἀπὸ τὸν παπᾶ μας; Σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὸν Χριστόν, ὅτι μοῦ ἔρχεται ὄρεξι νὰ σοῦ δώσω μίαν μπιχτή. Πήγαινε καὶ δός το ἀμέσως, κακοχρονάχῃς, καὶ πρόσεξε καλὰ εἰς ἄλλη φορὰ ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ ζητήσῃ, καὶ τὸν γάϊδαρό μας ἀκόμη, νὰ μὴν τοῦ εἰπῇς ὄχι. Ἡ Εὐμορφοῦλα ἠγέρθη μεμψιμοιροῦσα, καὶ λαβοῦσα ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν κλίνην κιβωτίου τὸν μανδύαν ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ὑποτακτικόν, εἰποῦσα

αὐτῷ: Εἰπὲ εἰς τὸν αὐθέντην σου ὅτι ἡ Εὐμορφοῦλα ὁρκίζεται πῶς δὲν θὰ ξανακοπανίσῃς εἰς τὸ γουδί της, διότι δὲν τὸ ἐτίμησες τώρα. Ὁ ὑποτακτικὸς ἔφερεν εἰς τὸν ἐφημέριον τὸν ἐπενδύτην εἰπὼν αὐτῷ καὶ τοὺς λόγους τῆς Εὐμορφούλας. Ὁ ἱερεὺς ἀκούσας ταῦτα ἐγέλασε καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν: Ὅταν ἰδῇς τὴν Εὐμορφοῦλαν εἰπέ της ὅτι, ἂν δὲν μοῦ δίδῃ τὸ γουδί της, δὲν τῆς δίδω καὶ ἐγὼ τὸ γουδοχέρι μου, καὶ εἴμεθα ἴσια. Ὁ Μάτσος ἐνόμιζεν ὅτι ἡ σύζυγός του εἶπε τοὺς λόγους ἐκείνους διότι τὴν εἶχε ἐλέγξει, καὶ οὐδὲν ὑπωπτεύθη. Ἀλλ' ἡ Εὐμορφοῦλα δυσηρεστήθη κατὰ τοῦ ἱερέως καὶ μέχρι τοῦ τρυγητοῦ ἔλεγε πολλὰ κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους οὗτος τὴν ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑωσφόρου, καὶ ὡς ἐκ τούτου φοβηθεῖσα ἐδέχθη ὀλίγον οἶνον νέον καὶ ὀλίγα κάστανα βρασμένα καὶ ἐσυμφιλιώθη μετ' αὐτοῦ. Ἔκτοτε δὲ πολλάκις τῷ παρέσχε τὸ ἰγδίον της πρὸς ἀμοιβαίαν εὐχαρίστησιν. Ὁ δὲ ἱερεύς, ἀντὶ τῶν πέντε φράγκων ἐδιόρθωσε τὸ τύμπανόν της, προσθέσας εἰς αὐτὸ ἕνα κωδωνίσκον, καὶ οὕτως ἔμεινε καὶ αὐτὴ ηὐχαριστημένη.

ΔΙΗΓΗΜΑ Γ'.

Ὁ Καλανδρῖνος, ὁ Βρουῦνος καὶ Βουφαλμάκος μεταβαίνουσιν εἰς τὸν ῥύακα Μουριόρην ζητοῦντες τὴν ἡλιοδροπίαν λίθον. Ὁ Καλανδρῖνος, νομίζων ὅτι τὴν εὗρεν, ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του φορτωμένος λίθους. Ἡ σύζυγός του τὸν ἐλέγχει καὶ αὐτὸς ὀργισθεὶς τὴν δέρει, εἶτα διηγεῖται εἰς τοὺς συντρόφους του τὸ συμβάν, ὅπερ αὐτοὶ κάλλιον αὐτοῦ ἐγίνωσκον.

Τελειώσαντος τοῦ Παμφίλου τὴν ἱστορίαν του, ἥτις ἀκράτητον προὐκάλεσε γέλωτα, ἡ βασίλισσα διέταξε

τὴν Ἐλίζαν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Αὕτη δὲ γελῶσα ἤρξατο: Ἀγνοῶ, θελκτικαὶ Κυρίαι, ἂν θὰ κατορθώσω διά τινος διηγηματίου μου, ὅσῳ ἀληθοῦς τόσῳ διασκεδαστικοῦ, νὰ προκαλέσω τόσους γέλωτας, ὅσους ὁ Πάμφιλος διὰ τοῦ ἰδικοῦ του. Καὶ ὅμως θὰ τὸ προσπαθήσω.

Ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ἐν ᾗ καθ' ἑκάστην ἀπαντᾷ τις καὶ ποικιλίαν τρόπων καὶ πρόσωπα νέα ἐν ἀφθονίᾳ, ἔζη πρό τινος ζωγράφος τις καλούμενος Καλανδρῖνος, ἄνθρωπος ἁπλοῦς καὶ λίαν ἄπειρος, ὅστις πρὸ πολλοῦ εἶχε γνωριμίαν μετὰ δύο ἄλλων ζωγράφων, ὧν ὁ εἷς Βροῦνος καὶ ὁ ἕτερος Βουφαλμάκος ἐκαλεῖτο, ἀνθρώπων λίαν διασκεδαστικῶν, ἐπιδεξίων καὶ εὐφυῶν. Οὗτοι ἠρέσκοντο εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Καλανδρίνου, διασκεδάζοντες μετὰ τῶν τρόπων καὶ τῆς ἁπλότητός του. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν, ἔζη ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ ἄλλος τις νέος ὀνόματι Μάζος ὁ Σοφός, ἄνθρωπος καὶ οὗτος διασκεδαστικώτατος καὶ λίαν ἀγχίνους. Οὗτος, ἀκούσας πολλὰ περὶ τῆς ἁπλότητος καὶ εὐπιστίας τοῦ Καλανδρίνου, ἀπεφάσισε νὰ διασκεδάσῃ παίζων αὐτῷ νόστιμόν τι παιγνίδιον ἢ κάμνων αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ παράδοξα πράγματα. Συναντήσας δ' αὐτὸν κατὰ τύχην ἡμέραν τινά, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ἰδὼν παρατηροῦντα μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰς εἰκόνας καὶ τὰς γλυφὰς τοῦ εἰκονοστασίου, ὅπερ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε τεθῇ ἄνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης, ἐνόμισεν ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦτο κατάλληλος ὅπως πραγματώσῃ τὸν σκοπόν του. Ἀνακοινώσας δὲ εἰς ἕνα τῶν συντρόφων του, τὸ σχέδιον του καὶ μετ' αὐτοῦ συνεννοηθείς, ἐπλησίασαν ἀμφότεροι εἰς τὸν Καλανδρῖνον καὶ προσποιούμενοι ὅτι δὲν τὸν βλέπουσιν ἤρξαντο συνομιλοῦντες περὶ τῆς δυνάμεως λίθων τινῶν, περὶ ὧν ὁ Μάζος τόσῳ καλῶς ἐλάλει, ὡς ἂν εἰ ἦτο εἷς τῶν πρώτων λιθογλύφων. Τὰς ὁμιλίας ταύτας ἀκούσας ὁ Καλανδρῖνος καὶ πεισθεὶς ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μυστικῶν, ἐπλησίασε πρὸς αὐ-

τούς, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Μάζος ηὐχαριστήθη μεγάλως, ἐξακολουθήσας μετὰ μείζονος ἔτι θερμότητος τὴν ὁμιλίαν του. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Καλανδρίνου εἰς ποῖον μέρος εὑρίσκοντο οἱ τοιοῦτοι θαυματουργοὶ λίθοι, ἀπήντησεν ὅτι τὸ πλεῖστον αὐτῶν εὑρίσκετο εἰς Βερλινζόννην, χώραν τῶν Βάσκων, ἔν τινι ἐπαρχίᾳ καλουμένη Βεγγόδῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ δένουν τὰς ἀμπέλους μὲ τὰ λουκάνικα καὶ πωλεῖται πρὸς ἓν λεπτὸν ἡ χῆνα, διδομένου καὶ ἑνὸς χηναρίου μαζύ, καὶ ὅπου ὑπάρχει ἓν βουνὸν ὅλον ἐκ τυροῦ τῆς Πάρμας τριμμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοικοῦν ἄνθρωποι μηδὲν ἄλλο πράττοντες ἢ μαγειρεύοντες μακαρόνια καὶ *ραβιόλια* (α) μετὰ ζωμοῦ καπώνων, τὰ ὁποῖα ρίπτουσιν εἶτα κάτω καὶ ὅστις περισσότερα ἁρπάξει, περισσότερα τρώγει. Ἐκεῖ πλησίον ῥέει ποταμίσκος λευκοῦ οἴνου, οὐδὲ σταγόνα ὕδατος περιέχων, ἐκ τῶν καλλιτέρων, οὓς δύναταί τις νὰ πίνῃ. — Ὦ! εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος, ἐκεῖνος ναὶ εἶναι καλὸς τόπος. Ἀλλὰ εἰπέ μου, τί κάμνουσιν ἔπειτα τοὺς κάπωνας τοὺς ὁποίους βράζουσιν; — Τρώγουσιν αὐτοὺς οἱ Βάσκοι, ἀπήντησεν ὁ Μάζος. — Ἐπῆγες ποτὲ ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Καλανδρῖνος; — Τί λέγεις; ἂν ἐπῆγα; ἀπήντησεν ὁ Μάζος. Καὶ μίαν φορὰν μόνον; — Καὶ πόσα μίλλια εἶναι ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ὁ Καλανδρῖνος. — Χιλιάδες, ἀπήντησεν ὁ Μάζος, ὥστε ἂν πηγαίνῃς τραγουδῶντας θὰ ἔβγῃ ἡ πίστι σου. — Λοιπόν, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος, εἶναι πλέον μακρὰν ἀπὸ τοὺς Ἀβρούτσους; — Κάτι τι πλέον μακράν, ἀπήντησεν ὁ Μάζος.

Ὁ ἁπλοϊκὸς Καλανδρῖνος, βλέπων τὸν Μάζον λέγοντα ταῦτα μετὰ τόσης σοβαρότητος, ἐπίστευσαν εἰς αὐτά, ὡς ἤθελε πιστεύσει εἰς τὴν καταφανεστέραν ἀλήθειαν, καὶ εἶπεν: Εἶναι πολὺ μακρὰν καὶ δὲν εἶναι ἡ δουλειά μου.

(α) Εἶδος φαγητοῦ.

Ἂν ἦτο πλέον σιμά, θὰ ἠρχόμουν καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν μαζύ σου νὰ ἰδῶ πῶς πέφτουν τὰ μακαρόνια ἐκεῖνα καὶ νὰ ἁρπάξω καὶ ἐγὼ κἀμπόσα. Ἀλλὰ εἰπέ μου, νἄχῃς καλό, ἐδῶ εἰς τὰ μέρη μας δὲν ὑπάρχουν ἀπὸ αὐταῖς ταῖς θαυματουργαῖς πέτραις; — Ναί, ἀπήντησεν ὁ Μάζος. Ὑπάρχουν δύο εἴδη, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλην δύναμιν. Καὶ τὸ ἓν εἶδος εἶναι ἡ μυλόπετραις τοῦ Σετινιάνου καὶ τοῦ Μοντίση, ἡ ὁποίαις εἶναι τόσῳ θαυματουργαῖς, ὥστε τὰς τοποθετοῦν εἰς τοὺς μύλους καὶ ἀλέθουν τὸ σιτάρι, διὰ τοῦτο καὶ οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων λέγουν: ἀπὸ τὸ Θεὸ ἔρχουνται τὰ καλὰ καὶ ἀπὸ τὸ Μοντίση ἡ μυλόπετραις. Ἀλλὰ ἀπὸ αὐταῖς εἶναι τόσῳ πολλαῖς ἐδῶ ὥστε δὲν ἔχουν ἀξίαν, καθὼς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ σμαράγδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν βουνὰ μεγαλείτερα ἀπὸ τὸ Μαυροβοῦνι, καὶ φέγγουν τὴν νύκτα, ὁποῦ εἶναι μία χαρά. Ξεῦρε δὲ ὅτι ἂν εὑρίσκετο κανεὶς νὰ δουλέψῃ ταῖς μυλόπετραις πρὶν ταῖς τρυπήσουν, νὰ ταῖς κάμῃ δακτυλίδια καὶ νὰ ταῖς φέρῃ εἰς τὸν Σουλτάνον θὰ ἐθησαύριζε. Τὸ ἄλλο εἶδος εἶναι μία πέτρα τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οἱ λιθογλύφοι ὀνομάζομεν ἡλιοτροπίαν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ θαυματουργή, διότι ὅταν κανεὶς τὴν βασταίνῃ ἐπάνω του δὲν φοβᾶται νὰ τὸν ἰδοῦνε ὅπου δὲν εἶναι. — Μεγάλη δύναμι ἔχουν αὐταῖς ἡ πέτραις, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος. Καὶ αὐτὴ ἡ δεύτερη πέτρα ποῦ εὑρίσκεται; Ἐκεῖ κάτου εἰς τὸν Μουνιόνην, εἶπεν ὁ Μάζος. — Καὶ τί μέγεθος ἔχει αὐτὴ ἡ πέτρα; τί χρῶμα; — Ἄλλη εἶναι μεγαλήτερη, ἀπήντησεν ὁ Μάζος, ἄλλη μικρότερη· ἀλλὰ τὸ χρῶμα τους εἶναι σχεδὸν μαῦρον.

Ὁ Καλανδρῖνος, σημειώσας καλῶς ταῦτα πάντα, προσεποιήθη ὅτι εἶχεν ὑποθέσεις του καὶ ἀνεχώρησεν, ἔχων ἀπόφασιν νὰ ζητήσῃ τὴν λίθον ἐκείνην. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Βρούνου καὶ τοῦ Βουφαλμάκου, οὓς κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα. Ἐπορεύθη δ' εὐθὺς εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν, ὅπως μὴ ἐπελθούσης βραδύ-

τητος, ἄλλος τις πρὸ αὐτοῦ εὗρῃ τὴν περίφημον λίθον, καὶ ἄπασαν ἐκείνην τὴν πρωίαν διῆλθε ζητῶν αὐτούς. Ἐπὶ τέλους, παρελθούσης, τῆς μεσημβρίας, ἐνεθυμήθη ὅτι εἰργάζοντο εἰς τὸ γυναικεῖον μοναστήριον τῆς Φλέντσας, καί τοι δὲ ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἀφεὶς ἔδραμεν ἐκεῖ καὶ προσκαλέσας αὐτοὺς τοὺς εἶπε: Σύντροφοι, ἂν θέλετε νὰ μοῦ πιστεύσετε, δυνάμεθα νὰ γείνωμεν οἱ πλουσιώτεροι τῆς Φλωρεντίας, καὶ ἰδοὺ πῶς. Καθὼς ἄκουσα ἀπὸ ἄνθρωπον ἀξιόπιστον εἰς τὸν Μουνιόνην εὑρίσκεται μία πέτρα, τὴν ὁποίαν ὅταν κανεὶς τὴν ἔχει ἐπάνω του δὲν τὸν βλέπει ἄλλος. Μοῦ φαίνεται δὲ πῶς χωρὶς νὰ χάνωμεν καιρόν, εἶναι καλὸν νὰ πᾶμε ἐκεῖ καὶ νὰ κυττάξωμεν μήπως τὴν εὕρωμεν, πρὶν ὑπάγῃ ἄλλος. Εἶμαι δὲ βέβαιος πῶς θὰ τὴν εὕρωμεν, διότι τὴν γνωρίζω. Ἀφοῦ δὲ τὴν εὕρουμε, δὲν ἔχουμε νὰ κάμωμεν ἄλλο, παρὰ νὰ τὴν βάζωμεν εἰς τὴν τσέπην καὶ πηγαίνοντες εἰς τοὺς *σαράφιδες*, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πάντοτε τὰ ταμεῖά τους γεμάτα ἀπὸ φλωρία, νὰ πέρνωμεν ὅσα θέλωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς βλέπῃ ψυχὴ γεννημένη. Καὶ ἔτσι ἠμποροῦμε νὰ πλουτήσωμε, χωρὶς ὅλη μέρα νὰ χρίζουμε τοίχους ὡσὰν σαλιάγκοι.

Ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος, ἀκούσαντες ταῦτα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῶσιν εἰς γέλωτας, ἀλλ' ἐκρατήθησαν καί, συνεννοηθέντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφαίνοντο θαυμάζοντες ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ταύτῃ καὶ ἤρξαντο ἐπαινοῦντες τὴν ἰδέαν τοῦ Καλανδρίνου, τὸν ὁποῖον ὁ Βουφαλμάκος ἐπὶ τέλους ἠρώτησε πῶς ἐκαλεῖτο ἡ λίθος ἐκείνη. Ὁ Καλανδρῖνος, χονδροκέφαλος ὤν, εἶχε λησμονήσῃ τὸ ὄνομα, ὅθεν ἀπήντησε: Τί μᾶς μέλει διὰ τὸ ὄνομα, ἀφοῦ γνωρίζουμε τὴ δύναμί της; Ἐγὼ νομίζω ὅτι χωρὶς νὰ χάνωμε τὸν καιρόν μας εἰς λόγια, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Μουνιόνην καὶ νὰ κυττάξωμε διὰ τὴν πέτραν. — Ἂς ἦναι τὸ ὄνομα, εἶπεν ὁ Βροῦνος· ἀλλὰ τί σχῆμα ἔχει αὐτὴ ἡ πέτρα; — Αὐταῖς

ἔχουνε ὅλα τὰ σχήματα, ἀλλ' ὅλαις εἶναι μαύραις, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος. Ὡς ἐκ τούτου φρονῶ ὅτι θὰ κάμωμεν καλὰ νὰ συνάξωμεν ὅσαις πέτραις εὕρωμεν μαύραις, ἕως νὰ εὕρωμεν ἐκείνην ὁποῦ ζητοῦμεν. Λοιπὸν ἂς ὑπάγωμεν καὶ ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν. — Ἔ! μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ Βροῦνος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Βουφαλμάκον προσέθετο. Νομίζω ὅτι ὁ Καλανδρῖνος λέγει καλά. Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι καὶ κατάλληλος ἡ ὥρα, διότι ὁ ἥλιος εἶναι ὑψηλὰ καὶ ἡ ἀκτῖνές του πέφτουνε ὅλες μέσα εἰς τὸν Μουνιόνην καὶ κάμνουν ὅλαις ταῖς πέτραις νὰ φαίνονται ἄσπραις, ἀκόμα καὶ ἐκείναις ὁποῦ τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ φαίνονται μαύραις. Πλὴν τούτου σήμερα ὅπου εἶναι ἡμέρα ἐργασίας εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν Μουνιόνην, οἱ ὁποῖοι ἂν μᾶς ἰδοῦν ἠμπορεῖ νὰ ὑποπτευθοῦν τί ζητοῦμεν, καὶ νὰ ζητήσουν καὶ νὰ εὕρουν αὐτοὶ τὴν πέτραν, καὶ τότε νὰ χάσωμεν καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὸ καλάθι. Ἐγὼ νομίζω, ἂν καὶ σεῖς τὸ εὑρίσκετε καλόν, ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ γείνῃ αὔριον τὸ πρωί, ὅτε καὶ αἱ μαύραις πέτραις διακρίνονται ἀπὸ ταῖς ἄσπραις, εἶναι δὲ καὶ ἑορτή, ὥστε δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος νὰ μᾶς ἰδῇ. Ὁ Βουφαλμάκος ἐπῄνεσε τὴν γνώμην τοῦ Βρούνου, καὶ ὁ Καλανδρῖνος συνεμερίσθη αὐτήν, ὥστε ἀπεφάσισαν τὴν Κυριακὴν λίαν πρωὶ νὰ μεταβῶσι καὶ οἱ τρεῖς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θαυματουργοῦ λίθου. Ὁ δὲ Καλανδρῖνος τοὺς παρεκάλεσε θερμῶς νὰ μὴ εἴπωσί τι εἴς τινα, διότι τῷ ἐνεπιστεύθησαν τὸ μαγικὸν τοῦτο ἐπὶ ἐχεμυθίᾳ. Εἶτα εἶπε πρὸς αὐτοὺς καὶ ὅσα ἤκουσε περὶ τῆς ἐπαρχίας Βεγγόδης, ἐμνύων ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἀληθέστατα.

Ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ Καλανδρίνου, οἱ δύο φίλοι συνενοήθησαν περὶ τοῦ πρακτέου, παρασκευάσαντες τὸ παιγνίδιον. Ὁ δὲ Καλανδρῖνος περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς, ἧς ἐπιστάσης, ἠγέρθη περὶ τὸν ὄρθρον καὶ ἀφυπνίσας τοὺς δύο φίλους του, διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Γάλλου, ἐξῆλθε μετ' αὐτῶν καὶ ἐπορεύθησαν

εἰς τὸν Μουνιόνην, ὅπου ἤρξαντο νὰ ζητῶσι τὴν θαυματουργὸν λίθον. Ὁ Καλανδρῖνος, προθυμότερος τῶν ἄλλων δύο, ἔτρεχεν ἄνω κάτω καὶ μόλις ἔβλεπε λίθον τινὰ μέλαιναν ἥρπαζεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔθετεν ἐν τῷ κόλπῳ του. Οἱ δὲ σύντροφοί του περιεφέροντο καὶ αὐτοὶ ζητοῦντες δῆθεν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συλλέγοντες μικράν τινα λίθον, ὅπως τὸν ἐνθαρρύνωσιν. Ὁ Καλανδρῖνος ὅμως δὲν ἐβράδυνε νὰ πληρώσῃ τοὺς κόλπους αὐτοῦ λίθων, ὅθεν ὑψώτας τὰ κράσπεδα τοῦ πλατέος ὑπενδύτου του καὶ καρφώσας αὐτὰ εἰς τὴν ζώνην του ἐσχημάτισεν εἶδός τι σάκκου, ὃν δὲν ἐβράδυνε νὰ πληρώσῃ· τοῦτ' αὐτὸ δὲ ἔπραξε καὶ εἰς τὸν ἐπενδύτην του. Οἱ δύο φίλοι, ἰδόντες τὸν Καλανδρῖνον φορτωθέντα πλέον λίθους καὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος πλησιάζουσαν, ὡς εἶχον προηγουμένως συμφωνήσει, ἤρχισαν ἐκτελοῦντες τὸ σχέδιόν των. Εἶπε δὲ ὁ Βροῦνος πρὸς τὸν Βουφαλμάκον: Ποῦ εἶναι ὁ Καλανδρῖνος; Ὁ Βουφαλμάκος, καί τοι ἔβλεπεν αὐτὸν πλησίον του, ἐστράφη δῆθεν ὡς ἀναζητῶν αὐτὸν καὶ εἶπε: Δὲν ἦτο πρὸ ὀλίγου ἐδῶ;—Ναί, εἶπεν ὁ Βροῦνος, πρὸ ὀλίγου. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι εἰς τὸ σπίτι του καὶ γεύεται καὶ ἄφησεν ἡμᾶς νὰ σκοτιζώμεθα εἰς τὸν Μουνιόνην ζητοῦντες ταῖς μαύραις πέτραις.—Πόσον καλὰ ἔκαμεν, εἶπε τότε ὁ Βουφαλμάκος, καὶ μᾶς τὴν ἐκατάφερεν ἀξιόλογα, ἀφήσας ἡμᾶς ἐδῶ, ἀφοῦ εἴχομεν τὴν ἀνοησίαν νὰ τοῦ πιστεύσωμεν. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἔπρεπε νὰ ἦναι κανεὶς πολὺ ἀνόητος, ὡς εἴμεθα ἡμεῖς, διὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἰς τὸν Μουνιόνην εὑρίσκονται τόσῳ θαυματουργαῖς πέτραις!..

Ὁ Καλανδρῖνος, ταῦτα ἀκούσας, ἐνόμισεν ὅτι εὗρε τὴν ποθητὴν λίθον καὶ ὅτι ἕνεκα αὐτῆς δὲν τὸν ἔβλεπαν οἱ σύντροφοί του, καί τοι πλησίον αὐτῶν ὄντα. Ὅθεν χαίρων ὑπερμέτρως ἐπὶ τῷ τοιούτῳ εὐτυχήματι, ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, χωρὶς νὰ εἰπῇ τι εἰς αὐτούς, καὶ ἐάσας χαίρειν τοὺς φίλους ἔλαβε τὸν δρόμον τῆς πό-

λεως. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Βουφαλμάκος εἶπεν εἰς τὸν Βροῦνον: Καὶ ἡμεῖς τώρα τί θὰ κάμωμεν; Δὲν πηγαίνομεν;— Ἂς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Βροῦνος· ἀλλ' ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ μᾶς ξαναγελάσῃ ὁ Καλανδρῖνος, Ἂν τὸν εἶχα τώρα πλησίον μου, καθὼς τὸν εἶχα τὴν πρωίαν ταύτην, θὰ τοῦ ἔδιδα μίαν μὲ αὐτὴν τὴν πέτραν εἰς τὰ τζικλιγάρια, ὁποῦ νὰ μὲ θυμᾶται διὰ πολὺν καιρόν. Καὶ ταῦτα εἰπών, ἔρριψε μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως τὸν λίθον, ὃν ἐκράτει, εἰς τοὺς πόδας τοῦ Καλανδρίνου, ὅστις αἰσθανθεὶς δριμύτατον πόνον ἤγειρε τὸν πόδα καὶ ἤρξατο νὰ φυσᾷ, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν ἐξακολουθήσας τὸν δρόμον του. Ὁ δὲ Βουφαλμάκος λαβὼν παχύν τινα λίθον εἶπεν εἰς τὸν Βροῦνον: Ἰδὲ τί ὡραία πέτρα! μὲ αὐτὴν ἤθελα νὰ δώσω μίαν εἰς τὰ νεφρὰ τοῦ Καλανδρίνου, διὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ μὴ ἐμπαίζῃ τοὺς φίλους του. Καὶ ταῦτα εἰπών, ἔρριψε τὸν λίθον κατὰ τῆς ὀσφύος τοῦ Καλανδρίνου. Καὶ οὕτω, ὁτὲ μὲν τὸν ἕν, ὁτὲ δὲ τὸ ἄλλο λέγοντες, ἔφερον αὐτὸν λιθοβολοῦντες ἀπὸ τοῦ Μουνιόνη ἄχρι τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Γάλλου. Ἐκεῖ δὲ ῥίψαντες κατὰ γῆς τὰς λίθους, ἃς εἶχον συλλέξει, ἔμειναν ὀλίγον συνομιλοῦντες μετὰ τῶν τελωνοφυλάκων, οἵτινες ἐν γνώσει ὄντες τοῦ παιγνιδίου προσεποιήθησαν ὅτι δὲν εἶδον τὸν Καλανδρῖνον διερχόμενον, ὅστις χωρὶς νὰ σταθῇ που ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν οἶκόν του, ὄντα παρὰ τὴν γωνίαν τῆς Ματσίνας. Ἐβοήθησε δὲ καὶ ἡ τύχη τὸ παιγνίδιον, διότι ὁ Καλανδρῖνος, διελθὼν τὴν γέφυραν καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὀλιγίστους συνήντησεν, οὔσης τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, καὶ οὐδεὶς εἰς αὐτὸν εἶπέ τι, καὶ οὕτως εἰσῆλθε κατάφορτος ἐκ λίθων εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ σύζυγός του, ὀνόματι Τέσσα, ὡραία καὶ εὔσωμος γυνή, εὑρέθη κατὰ τύχην εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίμακος καὶ, ὠργισμένη ὀλίγον, ἐπειδὴ εἶχε παρέλθει ἡ μεσημβρία καὶ πρὸ πολλοῦ ἡ τράπεζα ἦτο ἑτοίμη, ὡς εἶδεν αὐτὸν ἀναβαίνοντα ἤρχισε νὰ τὸν ἐλέγχῃ λέγουσα:

Ποῦ στὸ διάβολο ἐγύριζες, κακομοίρη; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐγευμάτισαν τώρα τόσαις ὥραις καὶ ἐσὺ τώρα ἔρχεσαι εἰς τὸ σπίτι.—Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καλανδρῖνος καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ θαῦμα ἐματαιώθη, πλήρης ὀργῆς καὶ δυσθυμίας ἤρξατο κραυγάζων: Ἄ! φαῦλον γύναιον! ἐδῶ εἶσαι; μὲ κατέστρεψες. Ἀλλά, μὰ τὸν Θεόν! θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς. Ἀναβὰς δὲ ἀπέθετο ἔν τινι δωματίῳ τὰς λίθους, ἃς εἶχε φέρει, καὶ ἁρπάσας τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τῆς κόμης ἔρριψεν αὐτὴν χαμαὶ καὶ ἐκεῖ ὡς ἠδυνήθη καλλίτερον τὴν ἐποδοπάτησεν, ἀποσπάσας τὴν κόμην της καὶ καταμωλωπίσας αὐτήν, ματαίως ζητοῦσαν ἔλεος.

Ὁ Βουφαλμάκος καὶ ὁ Βροῦνος, ἀφοῦ ἀρκούντως ἐγέλασαν μετὰ τῶν τελωνοφυλάκων, ἤρξαντο βραδέως καὶ μακρόθεν ἀκολουθοῦντες τὸν Καλανδρῖνον. Φθάσαντες δὲ εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, ἤκουσαν τὸ ξυλοκόπημα ὅπερ ἔκαμνεν τῆς γυναικός του. Προσποιηθέντες ὅμως ὅτι οὐδὲν ἤκουσαν, ἐκάλεσαν αὐτόν, ὅστις κάθιδρως, κατακόρφυρος καὶ πνευστιῶν ἐξῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς ν' ἀναβῶσιν ἐπάνω. Αὐτοὶ δυσηρεστημένοι δῆθεν ἀνέβησαν καὶ εἶδον τὸ δωμάτιον πλῆρες λίθων καὶ εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τὴν γυναῖκα, ἥτις λυσίκομος, κατεσχισμένη, πελιδνὴ καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα πλῆρες μωλώπων ἐθρήνει, ἐνῷ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ὁ Καλανδρῖνος ἐκάθητο λυσίζωνος καὶ πνευστιῶν, ὡς ἄνθρωπος ἀποκαμὼν πλέον. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ μικρὸν τὸν παρετήρησαν, εἶπον αὐτῷ: Τί ἔχει αὐτά, Καλανδρῖνε; Θέλεις νὰ κτίσῃς καὶ ἐσύναξες τόσαις πέτραις; Προσέθεντο δέ: Καὶ ἡ Κυρὰ Τέσσα τί ἔχει; Κατὰ τὰ φαινόμενα τὴν ἐξυλοκόπησες! Τί μασκαραλίκια εἶναι αὐτά;

Ὁ Καλανδρῖνος, καταβεβλημένος ἐκ τοῦ βάρους τῶν λίθων, ἃς εἶχε μεταφέρει, καὶ τῆς λύσσης μεθ' ἧς εἶχε ξυλοκοπήσει τὴν σύζυγόν του, καὶ τῆς λύπης ἣν ᾐσθάνετο ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς εὐτυχίας, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν εἰς χεῖράς του, δὲν ἠδύνατο νὰ συναθροίσῃ τὰς ἰδέας του

καὶ ν' ἀρθρώσῃ ἔστω καὶ μίαν κἂν λέξιν. Σιωπῶντος δ' αὐτοῦ, ὁ Βουφαλμάκος ἐπανέλαβε: Καλανδρῖνε, ἂν ἐσὺ ἤσουν μὲ τὴν γυναῖκά σου θυμωμένος, δὲν ἔπρεπε νὰ πληρώσουμε ἐμεῖς, οὔτε νὰ μᾶς κάμῃς νὰ τρέχουμε ὅλην τὴν ἡμέρα μέσα 'ς τὸν ἥλιο, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς πετάξῃ τὰ καύκαλα, καί, ἀφοῦ μᾶς ἐπῆγες διὰ νὰ εὕρουμε τάχατες τὴν θαυματουργὴ πέτρα, νὰ μᾶς ἀφήσῃς σὰν γαϊδάρους εἰς τὸν Μουνιόνη, καὶ νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ μᾶς εἰπῇς λέξιν. Ἐτοῦτο μᾶς ἐκακοφάνηκε πολύ, καὶ νὰ τὸ ξεύρῃς. Μεῖνε ἥτυχος ὅμως καὶ δὲν μᾶς ξαναγελᾷς.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καλανδρῖνος μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἀπήντησε: Μή, διὰ τὸν Θεόν, θυμώνετε, φίλοι μου! Δὲν εἶναι ἔτσι καθὼς τὸ στοχάζεσθε. Κατὰ δυστυχίαν μου, εὗρηκα τὴν πέτρα. Καὶ θέλετε νὰ ἰδῆτε ἂν σᾶς λέγω τὴν ἀλήθεια; Ἀκούσετε. Ὅταν τὴν πρώτην φορὰν ὁ ἕνας σας ἐρώταε τὸν ἄλλον διὰ ἐμέ, ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ κοντά σας, καὶ ἀφοῦ εἶδα ὅτι ἐκινήσετε νἄλθετε εἰς τὴν πόλιν καὶ δὲν μὲ ἐβλέπετε, ἐγὼ ἠρχόμην ὀλίγον ἐμπροστὰ ἀπὸ σᾶς. — Καὶ εἶπεν αὐτοῖς πανθ' ὅσα εἶπον καὶ ἔπραξαν καθ' ὁδόν, δείξας καὶ τὸν πόδα καὶ τὰ νῶτα, ὅπου ἦσαν τὰ σημεῖα τῶν πληξάντων αὐτὸν λίθων. Εἶτα ἐξηκολούθησεν: Ἐπέρασα μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴν πύλην μὲ ὅλαις κύταῖς ταῖς πέτραις ὁποῦ βλέπετε ἐδῶ, καὶ ὅμως κανένας δὲν μὲ εἶδε, διότι κανένας δὲν μοῦ ὡμίλησεν. Εἰξεύρετε δὲ πολὺ καλὰ πόσον ἐνοχλητικοὶ εἶναι οἱ τελωνοφύλακες, καὶ πῶς ζητοῦνε νὰ βλέπουνε ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃ κανένας μαζύ του. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀπήντησα πολλοὺς φίλους μου καὶ συντέκνους, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ὅταν μὲ ἰδοῦν μὲ χαιρετοῦν καὶ μὲ προσκαλοῦν νὰ πιοῦμεν ἀπὸ μία, κανένας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μοῦ εἶπε γρύ, διότι δὲν μὲ ἔβλεπαν. Καὶ εἰς τὸ ὕστερο, ὅταν ἔφθασα ἐδῶ εἰς τὸ σπίτι, αὐτὴ ἡ καταραμένη γυναῖκα εὑρέθηκε ἐμπροστά μου καὶ μὲ εἶδε, διότι καθὼς ξεύρετε ἡ γυναῖκες κάνουνε κάθε πρᾶμμα νὰ χάσῃ τὴν δύναμί του,

ὥστε ἐγώ, ὁποῦ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ πῶς ἤμουν ὁ πλέον εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τῆς Φλωρεντίας, ἔμεινα ὁ πλέον δυστυχισμένος ἐξ αἰτίας της, διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐξυλοκόπησα ὅσο ἠμπόρουνα καλλίτερα καὶ ἐβαστοῦσαν τὰ χέρια μου, καὶ δὲν εἰξεύρω, μὰ τὸν Θεό, τί μὲ κρατεῖ καὶ δὲν τῆς κόβω τὸ κεφάλι στρογγυλὰ σὰν τοῦ Ἀϊγιαννιοῦ. Ἀνάθεμα εἰς τὴν ὥρα ποῦ τὴν ἐπρωτοεῖδα καὶ ὁποῦ ἤλθε εἰς ἐτοῦτο τὸ σπίτι. — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠσθάνθη ἀναγεννωμένην τὴν ὀργήν του καὶ ἤθελε νὰ τὴν ξυλοκοπήσῃ ἐκ δευτέρου. Ὁ Βουφαλμάκος καὶ ὁ Βροῦνος ἀκούοντες ταῦτα προσεποιοῦντο ὅτι ἐθαύμαζον καὶ ἐβεβαίουν συχνάκις ὅτι ὅσα ἔλεγεν ὁ Καλανδρῖνος πράγματι οὕτω συνέβησαν, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ἐκράτουν τοὺς γέλωτας. Βλέποντες ὅμως ὅτι ἐκμανεὶς αὖθις ἤθελε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὸ ξύλον, τὸν ἐμπόδισαν λέγοντες ὅτι εἰς τοῦτο οὐδὲν ἔπταιεν ἡ γυνή, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις, ἐνῷ ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ γυναῖκες κάμνουσι κάθε πρᾶγμα νὰ χάνῃ τὴν δύναμίν του, δὲν εἶπεν αὐτῇ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του. Τοῦτο δ' ἴσως ἐγένετο τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, εἴτε διότι δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ λάβῃ αὐτὸς τοιαύτην εὐτυχίαν, εἴτε διότι εἶχε κατὰ νοῦν ν' ἀπατήσῃ τοὺς συντρόφους του, πρὸς τοὺς ὁποίους, μόλις ἐπείσθη ὅτι εὗρε τὴν θαυματουργὸν λίθον, ὤφειλε νὰ φανερώσῃ αὐτήν. Ἀφοῦ δὲ εἶπον πολλά, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπαρηγόρησαν τὴν δυστυχῆ γυναῖκα καὶ τὴν συνεφιλίωσαν μετ' αὐτοῦ, ἀνεχώρησαν ἀφέντες αὐτὸν μὲν πλήρη ἄλγους καὶ τὴν οἰκίαν του πλήρη λίθων.

ΔΙΗΓΗΜΑ Δ'.

Ὁ πρωτόπαπας τοῦ Φιέζολε ἐρᾶται χήρας τινός, ἥτις ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά του. Νομίζων δὲ ὅτι κοιμᾶται μετ' αὐτῆς, κοιμᾶται μετὰ μιᾶς ὑπηρετρίας της, οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς χήρας δεικνύουσιν αὐτὸν εἰς τὸν ἐπίσκοπον.

Εἶχε τελειώσει τὸ διήγημα αὐτῆς ἡ Ἐλίζα διασκεδάσασα μεγάλως ἅπασαν τὴν συνοδείαν, ὅτε ἡ βασίλισσα στραφεῖσα πρὸς τὴν Αἰμυλίαν ἔνευσεν αὐτῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἥτις καὶ ἀμέσως ἤρξατο λέγουσα: Ἀξιότιμοι Κυρίαι, πόσον οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ πάντες ἐν γένει οἱ κληρικοὶ μᾶς καταδιώκουσιν ἀπεδείχθη ἐν τοῖς πλείστοις τῶν διηγημάτων, ἅτινα ἐδῶ ἠκούσαμεν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὅσα καὶ ἂν διηγηθῇ τις ὑπερ αὐτῶν πάντοτε θὰ μείνῃ καὶ κάτι διὰ τοὺς ἄλλους, προτίθεμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἑνὸς πρωτοπαπᾶ, ὅστις διὰ τῆς βίας ἤθελε νὰ ἐφελκύσῃ τὸν ἔρωτα εὐγενοῦς τινὸς χήρας, ἥτις ἐπὶ τέλους ὡς συνετὴ λίαν μετεχειρίσθη αὐτὸν καθὼς τῷ ἔπρεπε.

Τὸ Φιέζολε, οὗτινος ὁ λόφος φαίνεται ἐντεῦθεν, ἦτο ὡς κάλλιστα γνωρίζετε, ἀρχαιοτάτη καὶ μεγάλη πόλις. Καί τοι δὲ νῦν ὅλως σχεδὸν ἠρειπωμένη, ἐξακολουθεῖ ἔχουσα ἐπίσκοπον, ὡς εἶχε καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ μεγαλείου της. Ἐκεῖ παρὰ τὴν μητρόπολιν εὐγενής τις χήρα, Πικκάρδα ὀνόματι, εἶχε κτῆμα καὶ μικρὰν οἰκίαν ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπου εὔπορος λίαν οὖσα κατῴκει τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους, ἔχουσα καὶ μετ' αὐτῆς δύο ἀδελφούς της, νέους καλλίστους καὶ εὐγενεῖς. Ἡ γυνὴ αὕτη νέα ἔτι, ὡραία καὶ θελκτική, ἐκκλησιαζομένη ἐν τῇ μητροπόλει, κατέστη τὸ ἀντικείμενον τῶν φλογερῶν ἐπιθυ-

μιῶν τοῦ πρωτοπαπᾶ, ὅστις κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ λησμονήσῃ καὶ μηναῖα καὶ ψαλτήρια, καὶ νὰ συλλογίζηται μόνον αὐτήν. Τὸ πάθος δὲ κατέστησεν αὐτὸν τόσῳ αὐθάδη, ὥστε νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς πόθους του. Ὁ πρωτοπαπᾶς οὗτος ἦτο γέρων μὲν τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ νεάζων τὰς φρένας, αὐθάδης καὶ ἀλαζών, φρονῶν ὅτι οὐδενὸς ἦτο ἀνάξιος, πάντες δ' ἀπεχθάνοντο αὐτὸν διὰ τοὺς ἀηδεῖς καὶ ἐνοχλητικοὺς τρόπους του, ἰδίως δὲ ἡ χήρα αὕτη ἥτις οὐ μόνον τὸν ἀπεχθάνετο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐβδελύσσετο. Συνετὴ ὅμως οὖσα, ἀπήντησεν αὐτῷ: Αὐθέντα μου, τὸ νὰ μὲ ἀγαπᾶτε ἴσως μὲ εὐχαριστεῖ λίαν, πρέπει δὲ καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσω προθύμως, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ ταύτῃ ἀγάπῃ οὐδὲν τὸ ἄσεμνον ἢ τὸ μὴ τίμιον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Σεῖς εἶσθε ὁ πνευματικός μου πατήρ, εἶσθε ἱερεὺς καὶ προβεβηκὼς ἤδη τὴν ἡλικίαν, ὧν ἕνεκα πρέπει νὰ ἦσθε καὶ τίμιος καὶ σώφρων. Ἀφ' ἑτέρου καὶ εἰς ἐμέ, καί τοι νέαν, δὲν ἁρμόζουσιν οἱ τοιοῦτοι ἔρωτες, διότι εἶμαι χήρα, καὶ δὲν ἀγνοεῖτε ὁποίαν τιμιότητα καὶ σεμνότητα πρέπει νὰ ἔχωσιν αἱ χῆραι. Ὡς ἐκ τούτου, συγχωρήσατέ με ἂν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀγαπήσω ὡς θέλετε, καὶ ἂν δὲν θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς τοιουτοτρόπως. Ὁ πρωτόπαπας, ἀποτυχὼν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔφοδον, δὲν ἀπηλπίσθη, οὐδ' ἐνόμισεν ἑαυτὸν ὁριστικῶς ἡττηθέντα, ἀλλ' αὐθάδης ὡς ἦτο ἐπανέλαβε πολλάκις τὴν προσβολήν, ἐξαιτούμενος τὴν τῶν πόθων αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν, διὰ πρεσβειῶν, δι' ἐπιστολῶν καὶ προφορικῶς ἔτι, ὅταν ἔβλεπεν αὐτὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Βαρυνθεῖσα ἐπὶ τέλους τὰς τοιαύτας ἐνοχλήσεις, ἡ γυνὴ ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς ἔπρεπεν αὐτῷ, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἄλλως δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἐνοχλήσεών του. Οὐδὲν ὅμως νὰ πράξῃ ἠθέλησε, πρὶν ἢ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἀδελφῶν της. Ὅθεν ἀνακαλύψασα αὐτοῖς τὰς ἀσεμνότητας καὶ τὰς αὐθαδείας τοῦ πρωτο-

παπᾶ, συνεννοήθη μετ' αὐτῶν περὶ τοῦ πρακτέου. Μετά τινας δὲ ἡμέρας μετέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σύνηθες. Ὅτε δὲ εἶδε αὐτὴν ὁ πρωτόπαπας, τὴν ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ πρὸς αὐτὴν μετὰ πάθους, ὡς πάντοτε. Ἡ γυνὴ ὑπεδέχθη αὐτὸν φαιδρῶς καί, ἀποστυρθεῖσα εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς Ἐκκλησίας μετ' αὐτοῦ, ἐφαίνετο ὅτι εὐχαρίστως ἤκουε τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ ἐξομολογήσεις. Ἐπὶ τέλους βαθὺν ἐκπέμψασα στεναγμόν, εἶπεν αὐτῷ: Ἤκουσα πολλάκις, αὐθέντα μου, νὰ λέγωσιν ὅτι οὐδὲν φρούριον, δι' ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἰσχυρόν, δύναται ν' ἀνθέξῃ καὶ νὰ μὴ παραδοθῇ ἐπὶ τέλους, καθ' ἑκάστην προσβαλλόμενον. Βλέπω δὲ ὅτι οἱ λέγοντες ταῦτα εἶχον δίκαιον, διότι ἰδοὺ καὶ ἐγὼ ἀδυνατοῦσα ν' ἀνθέξω περισσότερον. Τόσῳ καλῶς καὶ εὐφυῶς μὲ ἐπολιορκήσατε, ὥστε ἀναγκάζομαι νὰ ἐνδώσω καὶ ἄκουσα, λησμονοῦσα τὴν ἀπόφασίν μου. Βλέπω ὅτι τόσῳ μέγας καὶ θερμὸς εἶναι ὁ ἔρως σας, ὥστε εἶναι ἄξιος ἀνταμοιβῆς, ὅθεν καὶ εἶμαι νῦν πρόθυμος νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας σας. Ὁ πρωτόπαπας ἀκούσας ταῦτα ἐχάρη μεγάλως καὶ εἶπεν αὐτῇ: Εὐχαριστῶ, Κυρία. Νὰ σᾶς εἰπῶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἐθαύμαζα πῶς ἀνθείξατε καὶ τόσον καιρόν, συλλογιζόμενος ὅτι οὐδεμία ἄχρι σήμερον μοῦ διέφυγε. Τόσῳ δ' εὐτυχὴς ἤμην εἰς τοὺς ἔρωτάς μου, ὥστε πολλάκις ἔλεγον ὅτι αἱ γυναῖκες καὶ ἐξ ἀργύρου ἄν ἦταν πάλιν λεπτὸν δὲν θὰ ἤξιζον, διότι δὲν θὰ ἀντεῖχον εἰς τὴν σφύραν. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τώρα ταῦτα· πότε θὰ κοιμηθῶμεν μαζύ; — Γλυκέ μου αὐθέντα, ἀπήντησεν ἡ γυνή, τὸ κατ' ἐμὲ εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας ὅταν θέλετε, καθ' ὅσον δὲν ἔχω σύζυγον εἰς ὃν νὰ ὀφείλω τὰς νύκτας μου. Ἀλλὰ ποῦ; Δὲν βλέπω τὸ μέρος. — Πῶς! εἶπεν ὁ πρωτόπαπας, καὶ ἡ οἰκία σας; — Ὄχι, αὐθέντα μου, ἀπήντησεν ἡ γυνή, διότι ἔχω δύο ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔρχονται μετὰ τῶν φίλων των εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἡ ὁποία δὲν εἶναι

πολὺ μεγάλη, καὶ ὡς ἐκ τούτου διὰ νὰ μὴ ἐννοηθῇ τις πρέπει νὰ μὴ κάμῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἀλλὰ νὰ μένῃ βωβὸς καὶ ἀκίνητος εἰς τὰ σκοτεινά, ὡς τυφλός. Ἂν εὐχαριστῆσαι οὕτω, δύναται νὰ γείνῃ, διότι οἱ ἀδελφοί μου δὲν φροντίζουσι περὶ τοῦ κοιτῶνός μου, ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχή, διότι ὁ ἰδικός των εἶναι πλησίον καὶ ἡ ἐλαχίστη φωνὴ καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἀκούονται εἰς αὐτόν. — Κυρά μου, εἶπεν ὁ πρωτόπαπας, δι' αὐτὸ ἂς μὴ στερηθῶμεν τῆς εὐχαριστήσεως διὰ μίαν τοὐλάχιστον ἢ δύο νύκτας, ἄχρις οὗ σκεφθεὶς εὕρω καταλληλότερον μέσος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συνευρισκώμεθα ἀνετώτερον. — Αὐθέντα μου, εἶπε τότε ἡ γυνή, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Ἓν μόνον σᾶς παρακαλῶ, τὸ πρᾶγμα νὰ μείνῃ μυστικόν, μή τις ἔστω καὶ ὑπόνοιαν λάβῃ περὶ τούτου. — Ὦ! κυρά μου, εἶπε τότε ὁ πρωτόπαπας· μὴ ἔχετε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ προσπαθήσατε τὴν νύκτα ταύτην νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ποθούμενον. — Καὶ ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ, εἶπεν ἡ γυνὴ καί, διδάξασα αὐτὸν τί ὤφειλε νὰ πράξῃ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Εἶχεν αὕτη ὑπηρέτριαν οὐχὶ τόσῳ πολὺ γραῖαν, ἀλλὰ δυσειδεστάτην, παραμεμορφωμένην, τὴν ρίνα πεπιεσμένην ἔχουσαν, τὸ στόμα στραβόν, τὰ χείλη παχέα καὶ τοὺς ὀδόντας ἀραιοὺς καὶ μεγάλους, παραβῶπλα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε πονοῦσαν, πρασινοκιτρίνην δ' ἔχουσαν τὴν ὄψιν, ὥστε δὲν ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνήκουσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ χωλὴν κατὰ τὸν δεξιὸν πόδα. Αὕτη ἐκαλεῖτο Τσιοῦτα· ἐπειδὴ ὅμως ἦτο τόσῳ δυσειδής, πάντες ὠνόμαζον αὐτὴν Τσιουτάτσαν. Μεθ' ὅλην ὅμως αὐτὴν τὴν δυσμορφίαν, ἦτο ἀκούντως πονηρά. Προσκαλέσασα αὐτὴν ἡ Κυρία, τῇ εἶπε: Τσιουτάτσα, ἂν μοῦ κάμῃς μίαν χάριν αὐτὴν τὴν νύκτα, θὰ σοῦ δώσω ἓν εὔμορφον καὶ καινουργὲς ὑποκάμισον. — Ἡ Τσιουτάτσα, ἀκούσασα ὅτι θὰ λάβῃ ἓν ὑποκάμισον, ἀπήντησε: Κυρά μου, ἂν μοῦ δώσῃς ἓν ὑποκάμισον, πέφτω καὶ μέσα εἰς

τὴν φωτιά. — Δὲν θέλω νὰ πέσῃς εἰς τὴν φωτιάν, εἶπεν ἡ Κυρία, ἀλλὰ νὰ πλαγιάσῃς ἀπόψε μὲ ἕνα ἄνδρα εἰς τὸ κρεββάτι μου, νὰ τὸν χαϊδέψῃς δὲ ὅσῳ ἐμπορεῖς, ἀλλὰ νὰ μὴν εἰπῇς λέξιν διὰ νὰ μὴ σὲ ἀκούσουν τὰ ἀδέλφια μου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον. Ἂν τὰ καταφέρῃς καθὼς σοῦ λέγω, σοῦ δίδω τὸ ὑποκάμισον. — Ὄχι μὲ ἕνα, εἶπεν ἡ Τσιουτάτσα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἕξη εἶμαι καλὴ νὰ κοιμηθῶ, ἂν ἦναι ἀνάγκη.

Τῆς νυκτὸς δ' ἐπελθούσης, ὁ πρωτόπαπας κατὰ τὴν συνεννόησιν, ἣν εἶχε μετὰ τῆς Κυρίας, εἰσῆλθε λαθραίως εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, ἐνῷ εἰς τὸν παρακείμενον οἱ ἀδελφοί της ὡμίλουν γεγονυίᾳ τῇ φωνῇ, ὅπως τοὺς ἀκούῃ ὅτι ἦσαν ἐκεῖ, καὶ καθὼς εἶχεν εἰπεῖ αὐτῷ ἡ Κυρία, ἐν τῷ σκότει καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν κατεκλίθη εἰς τὴν κλίνην, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν ἡ Τσιουτάτσα διδαχθεῖσα καλῶς παρὰ τῆς Κυρίας της. Ὁ ἅγιος πρωτόπαπας, νομίζων ὅτι εἶχε τὴν ποθητὴν τῆς καρδίας του παρ' αὐτῷ, ἐνηγκαλίσθη τὴν Τσιουτάτσαν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν καταφιλῇ, ἐπίσης καὶ ἡ Τσιουτάτσα αὐτόν, εἰς τὰ βωβά. Μετὰ δὲ τὰ φιλήματα, ἤρχισε καὶ ἡ ἄλλη ἐργασία, εἰς ἣν ὁ παπᾶς ἐδείχθη *παληκάρι*, τόσῳ μεγάλη ἦτο ἡ ἐπιθυμία ἣν εἶχεν εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὡραίαν χήραν. Αὕτη, ἰδοῦσα ὅτι πάντα ἔβαινον κατ' εὐχήν, εἶπεν εἰς τοὺς ἀδελφούς της ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀπέκειτο πλέον νὰ τελειώσωσι τὸ παιγνίδιον, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα. Τότε οὗτοι, ἐξελθόντες ἀψοφητὶ τοῦ κοιτῶνος, μετέβησαν εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἡ τύχη δὲ εὐνόησεν αὐτοὺς ὑπὲρ τὰς προσδοκίας των, διότι, τοῦ καύσωνος ὄντος μεγάλου, ὁ Ἐπίσκοπος, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει ἐπίσης ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν δροσερὰν τῆς νυκτὸς αὔραν, ἐπροτίθετο νὰ μεταβῇ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν των ὅπως πίωσιν ὀλίγον καὶ διασκεδάσωσι. Μόλις δ' εἶδεν αὐτούς, τοῖς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην, καὶ ἀμέσως μετ' αὐτῶν ἔλαβε τὴν εἰς τὴν οἰκίαν των ἄγουσαν, ὅπου εἰσελθόντες εἰς

τὴν αὐλὴν καὶ διατάξαντες ν' ἀνάψωσι φῶτα ἐκάθησαν καὶ ἔπιον ἔκ τινος ὡραίου οἴνου, ὃς παρετέθη αὐτοῖς. Ἀφοῦ δ' ἔπιον ἀρκούντως, οἱ δύο νέοι εἶπον εἰς τὸν ἐπίσκοπον: Αὐθέντα μας, ἀφοῦ κατεδέχθητε καὶ ἤλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μας, προλαβόντες τὴν πρόσκλησίν μας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταδεχθῆτε ἐπίσης νὰ ἰδῆτε καὶ μικρόν τι πρᾶγμα, ὅπερ προτιθέμεθα νὰ σᾶς δείξωμεν. Τοῦ δ' ἐπισκόπου ἀπαντήσαντος ὅτι εἶναι πρόθυμος, ὁ εἷς τῶν νέων λαβὼν δᾷδα καὶ προπορευόμενος αὐτοῦ, πάντων τῶν ἄλλων ἀκολουθούντων, ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος ἐκοιμᾶτο μετὰ τῆς Τσιουτάτσας, καὶ ὁ ὁποῖος ὅπως φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον εἶχε σπεύσῃ νὰ ἱππεύσῃ καὶ εἶχε διατρέξῃ ἤδη πλέον τῶν τριῶν μιλλίων. Ὅθεν καὶ κεκοπιακώς, ἐκοιμᾶτο ἔχων ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, μεθ' ὅλον τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα, τὴν Τσιουτάτσαν. Ὁ νέος ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσήγαγε τόν τε ἐπίσκοπον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν τῷ κοιτῶνι καί, ἀνασύρας τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, ἔδειξεν αὐτοῖς τὸν ἱερέα κρατοῦντα ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ τὴν δυσειδῆ ὑπηρέτριαν. Ὁ δυστυχὴς πρωτόπαπας, ἀφυπνισθεὶς ἔκ τε τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πλημμυρήσαντος τὸν κοιτῶνα φωτὸς καὶ ἰδὼν τόσους ἱσταμένους παρὰ τὴν κλίνην, κατησχύνθη καὶ φοβηθεὶς ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματα. Ἀλλ' ὁ Ἐπίσκοπος ὑβρίσας αὐτὸν διέταξε νὰ ἀφαιρέσωσι τὰ ἐφαπλώματα, ὅπως ἴδῃ μετὰ τίνος κατεκλίνετο. Ὁ αἰδεσιμώτατος, γνοὺς τὴν ἀπάτην τῆς γυναικὸς καὶ ἔτι μᾶλλον αἰσχυνόμενος ἐπὶ τούτῳ, ἤλγησεν ἄχρι θανάτου. Τοῦ δ' Ἐπισκόπου διατάξαντος, ἐνεδύθη καὶ ὑπὸ καλὴν φρουρὰν ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐπισκοπήν, ὅπως τιμωρηθῇ αὐστηρῶς διὰ τὸ ἁμάρτημά του. Εἶτα ὁ ἐπίσκοπος ἐπεθύμησε νὰ μάθῃ πῶς εὑρέθη αὐτὸς ἐκεῖ μετὰ τῆς Τσιουτάτσας, οἱ δὲ νέοι ἐφανέρωσαν αὐτῷ λεπτομερῶς πάντα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἐπίσκοπος ἐπῄνεσε μεγάλως τὴν γυναῖκα καὶ

τοὺς νέους ἐπίσης, οἵτινες μὴ θελήσαντες νὰ μολύνωσι τὰς χεῖρας εἰς τὸ αἷμα ἱερέως μετεχειρίσθησαν τὸν ἀναιδῆ πρωτόπαπαν ὡς ἤξιζεν. Ὁ δυστυχὴς οὗτος, τῇ διαταγῇ τοῦ ἐπισκόπου, ἔκλαυσε τὸ ἁμάρτημά του, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἀλλὰ τὸ πεῖσμα καὶ ὁ ἔρως τὸν ἔκαμαν νὰ κλαύσῃ ἀκόμη περισσότερον, ἐπὶ πολὺ δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὰς ὁδούς, διότι τὰ παιδία ἔτρεχον κατόπι του λέγοντα: Ἰδοὺ αὐτὸς ὅπου ἐκοιμήθη μὲ τὴν Τσιουτάτσαν. Καὶ τοῦτο μεγάλως τὸν ἠνώχλει, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ. Οὕτως ἡ εὐφυὴς ἐκείνη γυνὴ ἀπηλλάγη τῶν ἐνοχλήσεων τοῦ ἀναιδοῦς πρωτοπαπᾶ, ἡ δὲ Τσιουτάτσα ἀπήλαυσε τὸ ὑποκάμισον καὶ τὴν καλὴν νύκτα.

ΔΙΗΓΗΜΑ Ε'.

Τρεῖς νέοι ἐν Φλωρεντίᾳ ἀφαιροῦσι τὰς περισκελίδας δικαστοῦ τινος ἐκ Μαρκῶν, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐν τῇ δικαστικῇ ἕδρᾳ καθήμενος ἐδίκαζε.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διηγήματος τῆς Αἰμυλίας, πάντες ἐπήνεσαν τὴν χήραν, ἡ δὲ βασίλισσα στραφεῖσα πρὸς τὸν Φιλόστρατον εἶπεν αὐτῷ: Εἰς σὲ ἀπόκειται ἡ ἐξακολούθησις. Αὐτὸς δ' ἀπαντήσας ὅτι εἶναι πρόθυμος, ἀμέσως ἤρξατο λέγων: Χαριτόβρυτοι κυρίαι, ὁ νέος ὃν πρὸ ὀλίγου ἀνέφερεν ἡ Ἐλίζα, ἤτοι Μάζος ὁ Σοφός, μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλείψω ἱστορίαν τινά, ἣν προετιθέμην νὰ σᾶς διηγηθῶ, ὅπως σᾶς διηγηθῶ ἑτέραν ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς συντρόφους του, ἥτις, καί τοι μὴ οὖσα ἄσεμνος, διότι ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχουσι λέξεις ἐξ ἐκείνων, αἵτινες σᾶς κάμνουσι νὰ κοκκινίζετε, εἶναι ὅμως ἀρκούντως ἀστεία, ὥστε δύναμαι νὰ τὴν διηγηθῶ.

Ὡς πιθανώτατα δὲν ἀγνοεῖτε, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἔρχονται συχνάκις διοικηταὶ ἐκ Μαρκῶν, οἵτινες ὡς ἐπὶ

τὸ πλεῖστον εἶναι ἄνδρες φιλάργυροι καὶ διάγουσι τόσῳ ἄθλιον καὶ ἐλεεινὸν βίον, ὥστε πᾶσα πρᾶξις αὐτῶν δεικνύει τὸν ἐξηνταβελόνην. Ἕνεκα τῆς ἐμφύτου αὐτοῖς ἀθλιότητος ταύτης καὶ φιλαργυρίας, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν δικαστὰς καὶ συμβολαιογράφους, ἄνδρας εἰθισμένους μᾶλλον εἰς τὸ ἄροτρον καὶ τὴν χειροτεχνίαν, ἢ εἰς τοὺς νόμους. Εἷς δὲ τῶν διοικητῶν τούτων, μεταξὺ τῶν πολλῶν, οὓς ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, εἶχε καὶ ἕνα, ὀνόματι Νικόλαον Σὰν-Λεπίδιον, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον σιδηρουργός, ἢ ἄλλο τι. Τοῦτον δὲ διώριτε μέλος τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου.

Ὡς δὲ συνήθως, πολλοὶ τῶν πολιτῶν, καί τοι μὴ ἔχοντες δικαστικὰς ὑποθέσεις, μεταβαίνουσιν εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς διασκέδασιν, οὕτω καὶ ὁ Μάζος πρωΐαν τινὰ μετέβη ἐκεῖ ζητῶν ἕνα τῶν φίλων του. Ἰδὼν δὲ τὸν κὺρ Νικόλαον ἐν τῇ δικαστικῇ ἕδρᾳ δικάζοντα, ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς βλάκα καὶ ἤρξατο νὰ τὸν παρατηρῇ προσεκτικῶς. Ἔφερε δὲ ὁ δικαστὴς ἐκεῖνος ἐπὶ κεφαλῆς δερμάτινόν τινα πίλον χρώματος τοῦ καπνοῦ καὶ μελανοδοχεῖον μακρὸν ἐν τῇ ζώνῃ καὶ εἶχε μακρότερον τὸν ὑπενδύτην τοῦ ἐπενδύτου, καὶ ἄλλα πολλὰ οὐδόλως ἁρμόζοντα εἰς ἄνδρα συνετὸν καὶ καλῆς ἀνατροφῆς. Ἰδίως ὅμως ἕν τι ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Μάζου, αἱ περισκελίδες, αἵτινες— καθημένου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπενδύτου του ἀνοικτοῦ ὄντος, διότι στενὸς ὡς ἦτο δὲν ἠδύνατο νὰ κλείῃ —ἐφαίνοντο φθάνουσαι μέχρι τῶν μηρῶν μόνον, οὐδόλως τὴν κοιλίαν καλύπτουσαι. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Μάζος, κατέλιπεν ἀμέσως τὸν φίλον, ὃν ἐζήτει, καὶ ἤρξατο τῆδε κἀκεῖσε τρέχων εἰς ἀναζήτησιν ἄλλων, ἄχρις οὗ εὗρε δύο τῶν συντρόφων του, ὧν ὁ εἷς ἐκαλεῖτο Ρίμπης καὶ ὁ ἕτερος Ματθαιοῦτσος, ἀμφότεροι δ' ἦσαν ὅσον καὶ ὁ Μάζος ἀστεῖοι, ὅστις ἅμα ἰδὼν αὐτοὺς τοῖς εἶπεν. Ἂν μὲ ἀγαπᾶτε, ἔλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου θὰ σᾶς δείξω τὸ νοστιμώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ὁποῖον οὐ-

δέποτε εἰς τὴν ζωήν σας εἴδετε. Καὶ ὑπ' αὐτῶν συνοδευόμενος ἔδραμεν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου ἔδειξεν αὐτοῖς τὸν δικαστὴν καὶ τὰς περισκελίδας του. Οὗτοι μόλις εἶδον αὐτὸν μακρόθεν ἤρχισαν νὰ γελῶσι, πλησιάσαντες δ' εἰς τὴν ἐξέδραν, ὅπου ἐκάθητο ὁ δικαστής, εἶδον ὅτι ἠδύνατό τις νὰ εἰσχωρήσῃ ὑπ' αὐτήν, καὶ ὅτι ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ μέρος ἔνθα ὁ δικαστὴς ἐστήριζε τοὺς πόδας του ἦτο τεθραυσμένη ἡ σανὶς καὶ ἐσχηματίζετο ὀπὴ ἀρκούντως πλατεῖα, ὥστε εὐκόλως ἠδύναντο νὰ διέλθωσιν δύο βραχίονες. Τότε ὁ Μάζος εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του: Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ σύρω τὰς περισκελίδας τοῦ δικαστοῦ καὶ νὰ τὸν ἀφήσω μὲ τοὺς πόδας γυμνούς, φρονῶ δὲ ὅτι τοῦτο δύναται νὰ κατορθωθῇ εὐκόλως. Οἱ σύντροφοι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐννοήσωσι τὸν τρόπον, ὅθεν σχεδιάσαντες τὸ μέρος, ὅπερ ἕκαστος αὐτῶν ὤφειλε νὰ παίξῃ, ἐπανῆλθον εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωΐ. Μόλις δ' εἶδον τὴν αἴθουσαν πεπληρωμένην, ὁ μὲν Ματθαιοῦτσος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ, εἰσέδυ ὑπὸ τὴν ἐξέδραν ἄχρι τοῦ μέρους ἀκριβῶς ὅπου ὁ δικαστὴς ἐστήριζε τοὺς πόδας του, ὁ δὲ Μάζος πλησιάσας ἔλαβε τοῦτον ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ ὁ Ρίμπας ἔπραξε τὸ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους. Εἶτα ὁ Μάζος ἤρξατο λέγων; Αὐθέντα μου, ὦ αὐθέντα μου, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πρὶν ἢ ὁ κλέπτης οὗτος, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐδῶ πλησίον σας, φύγῃ, σᾶς ἱκετεύω νὰ τὸν ἐξαναγκάσετε νὰ μοῦ ἀποδώσῃ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκλεψε, καὶ τώρα τὰ ἀρνεῖται, ἐνῷ δὲν ἦναι ἀκόμη μῆνας ὁποῦ τὸν εἶδα νὰ βάζῃ εἰς αὐτὰ νέους πάτους.— Ὁ Ρίμπης ἀφ' ἑτέρου ἐκραύγαζεν: Αὐθέντα μου, μὴν τοῦ πιστεύετε, εἶναι ψεύστης, καὶ ἐπειδὴ εἴξευρεν ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὸν καταγγείλω δι' ἕνα σάκκον ταξειδίου τὸν ὁποῖον μοῦ ἔκλεψεν, ἦλθε καὶ φωνάζει τάχα διὰ τὰ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἔχω σπίτι μου ἀπὸ πολὺν καιρό. Καὶ ἂν δὲν μοῦ πιστεύετε, δύναμαι νὰ σᾶς φέρω μάρτυ-

ρας τὴν λαχανοπώλιδα, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν γειτονειά μου, καὶ τὴν χονδρὴ ὁποῦ καθαρίζει ταῖς κοιλιαῖς, καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ συνάζει ταῖς ἀκαθαρσίαις εἰς τὴν Παναγὶαν τὴν Πρασινόφυλλην, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδεν ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πόλιν.—Ὁ Μάζος πάλιν δὲν ἔπαυε κραυγάζων, καὶ ὁ Ρίμπης ἐκραύγαζεν ἔτι μᾶλλον.

Ὁ δικαστής, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπροσδοκήτου τούτου θορύβου, ἠγέρθη ὅπως πλησιάσας εἰς τοὺς δύο ἀντιδίκους ἀκούσῃ καλλίτερον. Τότε ὁ Ματθαιοῦτσος δραξάμενος τῆς περιστάσεως ἔλαβε τὰς περισκελίδας τοῦ δικαστοῦ ἐκ τοῦ κάτω μέρους καὶ διὰ τῆς ὀπῆς ἔσυρεν αὐτὰς μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως. Τοῦ δικαστοῦ δ' ὄντος ἰσχνοῦ καὶ λιποσάρκου, αἱ περισκελίδες κατῆλθον εὐκόλως εἰς τὰς πτέρνας του, αὐτὸς δὲ αἰσθανθεὶς τοῦτο καὶ ἀγνοῶν τί συνέβαινεν, ἠθέλησε νὰ καθήσῃ καὶ νὰ καλυφθῇ διὰ τοῦ ἐπενδύτου του, ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς ὁ Μάζος καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Ρίμπης τὸν ἐκράτουν ἰσχυρῶς, ἑκάστου αὐτῶν κραυγάζοντος ὅσῳ ἠδύνατο: Αὐθέντα μου, δὲν κάμνετε καλὰ νὰ μὴ μοῦ ἀποδίδετε δικαιοσύνην καὶ νὰ μὴν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε, ἀλλὰ νὰ θέλετε νὰ φύγετε. Διὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα ἡμεῖς ἐδῶ δὲν συνειθίζομεν νὰ κάμνωμεν ἀγωγάς. — Καὶ τόσην ὥραν τὸν ἐκράτησαν ὄρθιον οὕτως, ὥστε πάντες οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶδον αὐτὸν ἄνευ περισκελίδων. Ὁ δὲ Ματθαιοῦτσος, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸ κατόρθωμά του τοῦτο, ἐξῆλθεν ἀθορύβως, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τι.—Τότε ὁ Ρίμπης, νομίσας ὅτι ἀρκούντως καταγέλαστος ἐγένετο ὁ δικαστής, εἶπεν: Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θὰ ὑπάγω εἰς τοῦ διοικητοῦ. Καὶ ὁ Μάζος, ἀφ' ἑτέρου, ἀφεὶς τὸν ἐπενδύτην, εἶπε: Καὶ ἐγὼ θὰ ἔρχωμαι ἐδῶ ἕως νὰ σᾶς εὕρω εὔκαιρον, καὶ ὄχι ἀπησχολημένον ὡς σήμερον. Καὶ ταῦτα εἰπόντες ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν.

Ὁ δικαστής, ἀνασύρας ἐνώπιον πάντων τὰς περισκελίδας του, ὡσανεὶ τότε ἀπὸ βαθέος ὕπνου ἀφυπνίζετο,

τότε ἐνόησε τὸ παιγνίδιον καὶ ἠρώτησε ποῦ ὑπῆγον οἱ περὶ ὑποδημάτων καὶ σάκκου παραπονούμενοι. Τούτων δὲ μὴ ἀνευρισκομένων, ἤρξατο ὀμνύων εἰς τὰ ἔντερα τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ μάθῃ ἂν ἐν Φλωρεντίᾳ συνειθίζουσι νὰ ἐκβάλλωσι τὰς περισκελίδας τῶν δικαστῶν, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι ἀπονέμουσι δικαιοσύνην. Καὶ ὁ διοικητὴς ἀφ' ἑτέρου, ταῦτα μαθών, ὠργίσθη μεγάλως. Ἀφοῦ ὅμως οἱ φίλοι του τῷ ὑπέδειξαν ὅτι τοῦτο ἐγένετο ὅπως μάθῃ ὅτι οἱ Φλωρεντινοὶ ἤξευρον ὅτι ἀντὶ δικαστῶν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ κτήνη, διὰ τὴν μικρὰν δαπάνην, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο συμφερώτερον αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ καλύψῃ τὸ γεγονὸς διὰ τοῦ πέπλου τῆς λήθης.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΤ'.

Ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος κλέπτουσι τὸν χοῖρον τοῦ Καλανδρίνου, εἶτα πείθουσι τοῦτον νὰ ζητήσῃ ὅπως τὸν ἀνεύρῃ διὰ καταποτίων ἐκ ζιγγιβέρεως καὶ λευκοῦ οἴνου, ἐνῷ δίδουσιν αὐτῷ δύο ἐκ κόπρου σκύλου καὶ ἀλόης, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφάνη ὅτι αὐτὸς οὗτος ἔκλεψε τὸν χοῖρον, καὶ οὕτω τὸν ἐξαναγκάζουσι νὰ τοὺς φιλεύσῃ ὅπως μὴ τὸ εἴπωσιν εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἀφοῦ ἡ συνοδεία ἐγέλασεν ἀρκούντως ἐπὶ τῷ παθήματι τοῦ δικαστοῦ, καὶ ὁ Φιλόστρατος ἐσιώπησεν, ἡ βασίλισσα διέταξε τὴν Φιλομήνην ὅπως ἐξακολουθήσῃ. Αὕτη δὲ προθύμως ἤρξατο λέγουσα: Ἐράσμιαι Κυρίαι, καθὼς ὁ Φιλόστρατος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μάζου ὡρμήθη νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν, ἣν ἠκούσατε, οὕτω καὶ ἐγώ, ὁρμωμένη ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Καλανδρίνου καὶ τῶν δύο φίλων του, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἄλλην τινὰ ἱστορίαν περὶ αὐτῶν, ἥτις πιστεύω θὰ σᾶς ἀρέσῃ.

Κρίνω περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω τίνες ἦσαν ὁ Καλανδρῖνος,

ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος, διότι ἀρκούντως ἐκ τῶν προηγουμένων ἐγνωρίσατε. Ὡς ἐκ τούτου προβαίνω ἄνευ προοιμίων. Ὁ Καλανδρῖνος εἶχε μικρόν τινα ἀγρόν, οὐ μακρὰν τῆς Φλωρεντίας, ὃν εἶχε φέρει αὐτῷ ἡ σύζυγός του προῖκα, ἐκ τοῦ ὁποίου μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰσοδημάτων, ἐλάμβανε κατ' ἔτος καὶ ἕνα χοῖρον. Ἐσυνείθιζε δὲ νὰ μεταβαίνῃ ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του τὸν Δεκέμβριον καὶ λαμβάνων τὸν χοῖρον αὐτὸν νὰ τὸν ἁλατίζῃ, καὶ οὕτω νὰ τρώγῃ ἐξ αὐτοῦ ὅλον τὸν χειμῶνα Ἀλλά, οὔσης ποτὲ τῆς συζύγου του ἀσθενοῦς, ὁ Καλανδρῖνος μετέβη μόνος εἰς τὸ χωρίον ἵνα φονεύσῃ καὶ ἁλατίσῃ τὸν χοῖρον. Τοῦτο μαθόντες ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος καὶ πληροφορηθέντες ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἔμελλε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, μετέβησαν αὐτοὶ παρά τινι ἱερεῖ φίλῳ των γείτονι τοῦ Καλανδρίνου, ὅπως δῆθεν τὸν ἐπισκεφθῶσιν. Ὁ Καλανδρῖνος, ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε φονεύσει τὸν χοῖρον, ἰδὼν αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἱερέως τοῖς εἶπεν: Αἴ! καλῶς ἤλθετε. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε τί νοικοκυράτσης εἶμαι. — Καὶ ὁδηγήσας αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν του, τοῖς ἔδειξε τὸν χοῖρον, ὃν ἰδόντες αὐτοὶ παχύτατον καὶ ἀκούσαντες ὅτι ἐσκόπει νὰ τὸν ἁλατίσῃ διὰ τὴν οἰκίαν του, ἐσκέφθησαν νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν περίστασιν. Ὅθεν ὁ Βροῦνος τῷ εἶπε: Τί κουτὸς εἶσαι; Πούλησέ τον καλλίτερα, νὰ διασκεδάσωμεν μὲ τὰ χρήματα. Εἰπὲ δὲ εἰς τὴν γυναῖκά σου ὅτι σοῦ τὸν ἔκλεψαν. — Ὄχι, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος, δὲν θὰ μοῦ πιστεύσῃ, καὶ θὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὴ σκοτίζεσθε, καὶ δὲν τὸ κάνω. — Οἱ φίλοι προσεπάθησαν διὰ πολλῶν νὰ τὸν πείσωσιν, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ Καλανδρῖνος περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ τοῖς προσφέρῃ λιτόν τι δεῖπνον, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἐδέχθησαν καὶ ἀνεχώρησαν. Τότε ὁ Βροῦνος εἶπεν εἰς τὸν Βουφαλμάκον: Ἐρχεσαι νὰ τοῦ κλέψωμεν τὸν χοῖρον; — Καὶ πῶς θὰ τὸ κατορθώσωμεν; εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος. — Εὐκολώτατα, ἀπήντησεν ὁ Βροῦτος, ἂν τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔχει. — Λοιπόν, ἂς τὸν

κλέψωμεν, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος. Καὶ διατί νὰ μὴ τὸν κλέψωμεν; Ἔπειτα τὸν τρώγομεν ἐδῶ μαζὺ μὲ τὸν αἰδεσιμώτατον. Οὗτος δ' εἶπεν ὅτι ἦτο προθυμότατος.— Τότε εἶπεν ὁ Βροῦνος: Ἐδῶ χρειάζεται κατεργαριά. Εἶξεύρεις καλά, Βουφαλμάκε, πόσον φυλάργυρος εἶναι ὁ Καλανδρῖνος, καὶ πόσον προθύμως πίνει, ὅταν ἄλλος κερνᾷ. Ἂς τὸν πάρωμεν λοιπὸν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, καὶ ἐκεῖ ὁ παπᾶς ἂς προσποιηθῇ ὅτι θέλει νὰ μᾶς φιλεύσῃ, καὶ ἂς μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ πληρώσῃ λεπτόν, μεῖνε δὲ βέβαιος ὅτι αὐτὸς θὰ γείνῃ στουπί, καὶ ἐμεῖς θὰ κατορθώσωμεν ὅ,τι θέλομεν, διότι εἶναι μόνος εἰς τὸ σπίτι.

Ὡς εἶπεν ὁ Βροῦνος καὶ ἔπραξαν. Ὁ Καλανδρῖνος, βλέπων ὅτι ὁ παπᾶς δὲν ἄφινε κανένα νὰ πληρώσῃ, ἤρχισε νὰ πίνῃ κατὰ κόρον, ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χρείαν καὶ πολλοῦ οἴνου, ἔγεινεν ἐλεεινός. Οὔσης δὲ τῆς νυκτὸς προκεχωρημένης ὅτε ἐξῆλθε τοῦ οἰνοπωλείου, χωρὶς νὰ δειπνήσῃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἧς τὴν θύραν νομίσας ὅτι ἔκλεισεν ἄφισεν ἀνοικτήν, καὶ κατεκλίθη. Ὁ δὲ Βουφαλμάκος καὶ ὁ Βροῦνος ἐπορεύθησαν εἰς τοῦ ἱερέως, ὅπου ἐδείπνησαν, εἶτα λαβόντες τὰ κατάλληλα μέτρα, ὡς εἶχε σχεδιάσει ὁ Βροῦνος, μετέβησαν εἰς τοῦ Καλανδρίνου τὴν οἰκίαν, εὑρόντες δὲ τὴν θύραν ἀνοικτὴν εἰσῆλθον καὶ λαβόντες τὸν χοῖρον, ὃν εὗρον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν κρεμάμενον, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, ὅπου ἀφοῦ ἔκρυψαν αὐτὸν κατεκλίθησαν καὶ ἐκοιμήθησαν.

Ὁ Καλανδρῖνος, συνελθὼν ἐκ τῆς μέθης, ἠγέρθη τὴν πρωΐαν καὶ καταβὰς ἔχασε τὸν χοῖρον καὶ εἶδε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του ἀνοικτήν. Ὅθεν ἤρξατο νὰ ἐρωτᾷ τοὺς γείτονας μὴ εἶδον τὸν κλέψαντα τὸν χοῖρον, ἀλλ' οὐδὲν μανθάνων ἤρξατο θορυβῶν καὶ κραυγάζων: Ὠοιμέ! μοῦ ἔκλεψαν τὸν χοῖρον! Ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος ἐγερθέντες μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καλανδρίνου, ὅπως ἀκούσωσι τί ἔλεγε περὶ τοῦ χοίρου. Αὐτὸς δὲ μόλις τοὺς

εἶδεν ἤρχιτε κλαίων σχεδὸν νὰ τοὺς φωνάζῃ λέγων: Ὠοιμέ! σύντροφοί μου, μοῦ ἔκλεψαν τὸν χοῖρον! Ὁ Βροῦνος πλησιάσας αὐτὸν τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ: Θαῦμα πῶς ἐστάθηκες ἔξυπνος καὶ μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν σου!—Ὠοιμέ! εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος τὴν ἀλήθειαν λέγω.—Εὖγε! εἶπεν ὁ Βροῦνος, φώναξε δυνατώτερα ἀκόμη, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι ὅτι ἔτσι εἶναι.—Τότε ὁ Καλανδρῖνος ἐκραύγαζε μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως: Μὰ τὸν Θεόν, λέγω τὴν ἀλήθειαν· μοῦ τὸν ἔκλεψαν.—Καὶ ὁ Βροῦνος ἐξηκολούθει λέγων αὐτῷ: Ἀξιόλογα, ἔτσι λέγε. Φώναζε ὅσον ἠμπορεῖς δυνατὰ νὰ σ' ἀκούσῃ ὅλος ὁ κόσμος, ὥστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι ἀλήθεια.—Μὲ κάνεις νὰ πνιγῶ, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος. Σοῦ λέγω ὅτι μοῦ τὸν ἔκλεψαν καὶ σὺ δὲν μοῦ πιστεύεις; Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάολος, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔκλεψαν.—Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν; εἶπε τότε ὁ Βροῦνος. Δὲν τὸν εἶδα χθὲς ἐκεῖ κρεμασμένον; Πῶς θὰ μὲ κάμῃς νὰ πιστεύσω ὅτι τὸν ἔκλεψαν;—Εἶναι καθὼς σοῦ λέγω, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος.—Πῶς διάβολο; εἶπεν ὁ Βροῦνος.—Μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος, μοῦ τὸν ἔκλεψαν, ὥστε εἶμαι χαμένος, καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ πάω σπίτι μου. Ἡ γυναῖκά μου δὲν θὰ μοῦ τὸ πιστεύσῃ, καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ τὸ πιστεύσῃ δὲν θἄχω ποτὲ ἡτυχία μαζύ της.—Ἔτσι ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάῃ, ἂν ἦναι ἀλήθεια, εἶναι πολὺ κακὸ πρᾶγμα, εἶπε τότε ὁ Βροῦνος. Ἀλλά, ἰδὲ καλὰ Καλανδρῖνε, μὴ γελᾷς συγχρόνως καὶ τὴν γυναῖκά σου καὶ ἐμέ, ὅπου σὲ ἐσυμβούλευσα χθὲς νὰ εἰπῇς ἔτσι;—Τότε ὁ Καλανδρῖνος ἤρχισε νὰ βλασφημῇ καὶ νὰ κραυγάζῃ λέγων: Διατί μὲ πνίγετε καὶ μὲ κάνετε νὰ βλασφημῶ τὸν Θεόν, τοὺς ἁγίους καὶ τὰ σύμπαντα; Σᾶς λέγω ὅτι ἀπόψε τὴν νύκτα μοῦ ἔκλεψαν τὸν χοῖρον.—Ἂν ἦναι ἔτσι, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος, ἂς προσπαθήσωμεν μήπως τὸν εὕρωμεν.—Καὶ πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τὸν εὕρωμεν; εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος.—Βεβαίως, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος, δὲν ἦλθε

κανεὶς ἀπὸ τὰς Ἰνδίας νὰ τὸν κλέψῃ. Κάποιος ἀπὸ τοὺς γείτονας θὰ τὴν ἔκαμεν. Ἂν λοιπὸν κατορθώσῃς νὰ τοὺς συναθροίσῃς ὅλους, ἐγὼ ξεύρω τὸ μάγιο τοῦ ψωμιοῦ καὶ τοῦ τυριοῦ, καὶ ἀμέσως θὰ εὕρωμε τὸν κλέφτη. — Θὰ προκόψῃς μὲ τὸ τυρὶ καὶ τὸ ψωμί, εἶπεν ὁ Βροῦνος, μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀφεντάδες ὁποῦ εἶναι ἐδῶ, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅποιος ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἐπῆρε, μόλις καταλάβῃ τὸ μάγιο, δὲν θὰ ἔλθῃ. — Καὶ τότε πῶς νὰ κάμωμε; εἶπεν Βουφαλμάκος. — Ἐμποροῦμε νὰ τὰ καταφέρωμεν, εἶπεν ὁ Βροῦνος, μὲ ὀλίγα ὡραῖα καταπότια ἀπὸ ζιγγίβερι καὶ μὲ κρασὶ ἄσπρο, ἂν τοὺς προσκαλέσωμεν νὰ πίωσιν. Ἔτσι δὲν θὰ ὑποπτευθοῦνε, καὶ θὰ ἔλθουν βεβαίως. Ἐμποροῦμε δὲ νὰ εὐλογήσωμε τὰ καταπότια καθὼς καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί. — Μὰ τὸν Θεὸν, λέγεις τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος. Τί λέγεις καὶ σὺ Καλανδρῖνε; Θέλεις νὰ τὸ κάμωμε; — Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὁ Καλανδρῖνος. Διότι ἂν εἴξευρα ποῖος τὸν ἔκλεψε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἐπαρηγορούμουνα κατὰ τὸ ἥμισυ. — Ἂς ἦναι λοιπόν, εἶπεν ὁ Βροῦνος. Ἐγὼ ἀποφασίζω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Φλωρεντίαν διὰ τὰ χρειαζόμενα, ἂν μοῦ δώσῃς τὰ χρήματα.

Εἶχεν ὁ Καλανδρῖνος μεθ' ἑαυτοῦ περὶ τὰ τεσσαράκοντα σολδία, ἅτινα ἔδωκεν εἰς τὸν Βροῦνον, ὅστις καὶ ἀμέσως μετέβη εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου παρά τινος φαρμακοποιοῦ φίλου του ἠγόρασε μίαν λίτραν καταποτίων ζιγγιβέρεως, κατεσκεύασε δὲ καὶ δύο καταπότια ἐκ κόπρου σκύλου, ἀναμίξας αὐτὴν μετ' ἀλόης ἀμερικανικῆς καὶ κακλύψας διὰ ζαχχάρεως, ὡς ἦσαν καὶ τὰ ἄλλα, φροντίσας ὅμως νὰ κάμῃ ἐπ' αὐτῶν σημεῖον τι ὅπως τὰ ἀναγνωρίζῃ εὐκόλως, πληρώσας δὲ καὶ φιάλην ἀρίστου λευκοῦ οἴνου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου περιέμενεν ἀνυπομόνως αὐτὸν ὁ Καλανδρῖνος, πρὸς ὃν εἶπεν: Αὔριον τὸ πρωὶ προσκάλεσε νὰ πίωσι μαζύ σου ὅλους ἐκείνους,

εἰς τοὺς ὁποίους ἔχεις ὑποψίαν. Εἶναι ἑορτή, καὶ καθένας ἔρχεται προθύμως. Ἐγὼ ἀπόψε μὲ τὸν Βουφχλμάκον θὰ ἐξορκίσουμε τὰ καταπότια, καὶ αὔριον τὸ πρωὶ θὰ σοῦ τὰ φέρω εἰς τὸ σπίτι. Πρὸς χάριν σου δέ, θὰ καθήσω νὰ τὰ μοιράσω ὁ ἴδιος καὶ θὰ κάμω ὅ,τι πρέπει.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Καλανδρῖνος προσεκάλεσε πάντας τοὺς χωρικοὺς καὶ πολλοὺς τῶν ἐκεῖ Φλωρεντινῶν νέων παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν ἐκεῖ πτελέαν. Ἐκεῖ προσῆλθον καὶ ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος φέροντες τά τε καταπότια καὶ τὸν οἶνον. Πάντων δὲ κυκλοειδῶς τοποθετηθέντων, ὁ Βροῦνος στὰς ἐν τῷ μέσῳ εἶπε: Κύριοι, πρέπει νὰ σᾶς εἴπωμεν διατί σᾶς προσεκαλέσαμεν ἐδῶ, ὥστε ἂν εἰς κανένα ἀπὸ σᾶς συμβῇ τίποτε δυσάρεστον, νὰ μὴ παραπονῆται ἐναντίον μου. Χθὲς τὴν νύκτα κάποιος ἔκλεψε τοῦ Καλανδρίνου, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐδῶ, τὸν χοῖρον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἕως τώρα δὲν εὑρέθη ὁ κλέπτης, καὶ ἐπειδὴ νομίζει ὅτι ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς ὁποῦ εἴμεθα ἐδῶ θὰ τὸν ἔκλεψε, διὰ νὰ τὸν εὕρῃ δίδω εἰς κάθε ἕνα ἀπὸ σᾶς νὰ φάγῃ ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ καταπότια καὶ νὰ πίῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρασί. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὅποιος ἔκλεψε τὸν χοῖρον δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ φάγῃ τὸ καταπότιον, ἀλλὰ θὰ τὸ εὕρῃ πικρότερον ἀπὸ φαρμάκι καὶ θὰ τὸ φτύσῃ. Ὅθεν ὅποιος τὸν ἔκλεψε, πρὶν λάβῃ αὐτὴν τὴν ἐντροπὴν εἰς τὴν παρουσίαν ἡμῶν, θὰ κάμῃ πιστεύω καλὰ νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν ἁμαρτίαν του εἰς τὸν ἱερέα ἐδῶ, καὶ ἐγὼ παραιτῶ τὸ πείραμα. — Οἱ περιεστῶτες, ἀκούσαντες ταῦτα, εἶπον ἅπαντες ὅτι ἦσαν προθυμότατοι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ πείραμα καὶ νὰ φάγωσι τὰ μαγικὰ καταπότια, ὄντες ἀθῶοι. Ὅθεν ὁ Βροῦνος τοποθετήσας αὐτοὺς εἰς τὴν σειράν, θεὶς δὲ καὶ τὸν Καλανδρῖνον ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς ἄκρας νὰ δίδῃ εἰς ἕκαστον ἓν καταπότιον. Φθάσας δὲ εἰς τὸν Καλανδρῖνον ἔδωκεν αὐτῷ ἓν τῶν ἐκ τῆς κόπρου τοῦ σκύλου κατασκευασθέντων. Ὁ Καλανδρῖνος ἔθεσεν αὐτὸ

ἀμέτως εἰς τὸ στόμα του καὶ ἤρχισε νὰ τὸ μαστᾷ, ἀλλ' ὡς ἠθάνθη τὸ πικρὸν τῆς ἀλόης δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ὑποφέρῃ καὶ τὸ ἔπτυσεν. Οἱ ἄλλοι παρετήρουντο ἀμοιβαίως ὅπως ἴδωτι τίς θὰ πτύσῃ τὸ καταπότιον, ὁ δὲ Βροῦνος ἐξηκολούθει ἔτι διανέμων καταπότια καὶ προσποιούμενος ὅτι εἰς αὐτὸ καὶ μόνον προσεῖχεν, ὅτε αἴφνης ἤκουσέ τινα ὄπισθέν του λέγοντα: Ἔ! Καλανδρῖνε, τί εἶναι αὐτό; Καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν Καλανδρῖνον ὅτι εἶχε πτύσει τὸ ἰδικόν του. Τότε εἶπεν αὐτῷ: Στάσου, ἴσως ἄλλο τι σὲ ἔκαμε νὰ τὸ πτύσῃς, πάρε ἄλλο· καὶ ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα του τὸ δεύτερον τῶν καταποτίων. Εἶτα διένειμε τὰ ὑπολειπόμενα εἰς τοὺς ἄλλους.

Ὁ Καλανδρῖνος, ἂν τὸ πρῶτον εὗρε πικρόν, τὸ δεύτερον εὗρε πικρότατον. Αἰσχυνόμενος ὅμως νὰ τὸ πτύσῃ, ἐκράτει αὐτὸ ἐν τῷ στόματι ἐξακολουθῶν νὰ τὸ μαστᾷ, ὥστε τὰ δάκρυα ἔτρεχον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ πλέον, ἔπτυσε καὶ ἐκεῖνο ὡς εἶχε πτύσει καὶ τὸ πρῶτον.

Ἐν τούτοις ὁ Βουφαλμάκος καὶ ὁ Βροῦνος προσέφερον τὸν οἶνον εἰς τοὺς προσκληθέντας, οἵτινες ἰδόντες τὸν Καλανδρῖνον πτύσαντα καὶ τὸ δεύτερον καταπότιον εἶπον πάντες ὅτι αὐτὸς ἔκλεψε τὸν χοῖρόν του, καί τινες μάλιστα αὐτῶν τὸν ἤλεγξαν πικρῶς ἐπὶ τούτῳ. Ἀφοῦ δὲ πάντες οἱ προσκληθέντες ἀνεχώρησαν, ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος, μείναντες μόνοι μετὰ τοῦ Καλανδρίνου, ἤρχισαν νὰ τὸν πειράζωσιν. Ἐγὼ ἤμουν βέβαιος, τῷ ἔλεγεν ὁ Βουφαλμάκος, ὅτι σὺ τὸν ἔχεις καὶ θέλεις νὰ μᾶς κάμῃς νὰ τὸ πιστεύσωμεν ὅτι σοῦ τὸ ἔκλεψαν διὰ νὰ μὴ μᾶς κεράσῃς μία φορά, ἀπὸ τὰ χρήματα ὁποῦ ἔμελλες νὰ πιάσῃς ἀπὸ αὐτόν. — Ὁ Καλανδρῖνος, ὅστις ἠσθάνετο ἔτι ἐν τῷ στόματι τὸ πικρὸν τῆς ἀλόης, ἤρξατο νὰ ὀμνύῃ ὅτι δὲν τὸν εἶχε. — Καὶ πόσα σοῦ ἔδωκαν; εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος. Ἐπῆρες τὰ ἕξ; — Ὁ Καλανδρῖνος ταῦτα

ἀκούων ἀπηλπίζετο καὶ ἐξηκολούθει ὁμνύων, ἀλλ' ὁ Βροῦνος τῷ εἶπεν: Ἄκουσε Καλανδρῖνε· κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ὁποῦ ἔφαγε καὶ ἔπιε μαζύ μας, μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχεις κοριτσάκι διὰ λογαριασμόν σου καὶ εἰς αὐτὸ ἐξοδεύεις ὅσα μπορέσῃς νὰ ἐξοικονομήσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Εἰς ἐκεῖνο βέβαια ἔστειλες καὶ τὸν χοῖρον. Μᾶς ἐγίνηκες πρώτης. Μία φορὰ μᾶς ἐκουβάλησες εἰς τὸν Μουνιόνην νὰ μάσουμε πέτραις μαύραις, ἔπειτα μᾶς ἄφησες εἰς τὴν μέση σὰν τὸν ἄσσο μπαστοῦνι καὶ τόκοψες λάσπη. Καὶ ἠθέλησες νὰ μᾶς κάμῃς νὰ τὸ πιστέψωμε πῶς τὴν εὕρηκες. Τὸ ἴδιο καὶ τώρα νομίζεις πῶς μὲ τοὺς ὅρκους σου θὰ μᾶς κάμῃς νὰ καταπιοῦμε πὼς σοῦ ἔκλεψαν τὸν χοῖρο, ὁποῦ ἐσὺ ἢ ἐφίλεψες ἢ ἐπούλησες. Γνωρίζουμε τώρα τῆς κατεργαριαῖς σου. Δὲν μᾶς γελᾶς ἄλλο. Καὶ διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, ἐμεῖς ἐκοπιάσαμε διὰ νὰ κάμωμε τὸ μάγιο καὶ διὰ τὸν κόπον μας θέλουμε νὰ μᾶς δώσῃς δύο ζευγάρια καπώνια, ἀλλέως σὲ μαρτυροῦμε εἰς τὴν κυρὰ Τέσσα. — Ὁ Καλανδρῖνος βλέπων ὅτι δὲν τῷ ἐπίστευον, φρονῶν δὲ ὅτι ἀρκετὴν λύπην ἔλαβεν ὥστε ἦτο περιττὴ καὶ ἡ ὀργὴ τῆς συζύγου του, ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐπαπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνου, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς δύο ζεύγη καπώνων. Οἱ δύο δὲ φίλοι, ἁλατίσαντες τὸν χοῖρον, ἔφερον αὐτὸν εἰς Φλωρεντίαν, ἀφέντες τὸν Καλανδρῖνον εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

ΔΙΗΓΗΜΑ Ζ'.

Φοιτητὴς ἐρᾶται χήρας τινός, ἥτις ἄλλου ἐρωμένη τὸν ἀφίνει νύκτα τινὰ τοῦ χειμῶνος νὰ περιμένῃ εἰς τὸ ὕπαιθρον ἐν μέσῳ τῆς χιόνος. Αὐτὸς δ' ἐκδικεῖται ἀφήσας αὐτὴν ἐν μέσῳ Ἰουλίῳ ἐκτεθειμένην γυμνὴν ἐπὶ ὁλόκληρον ἡμέραν εἰς τὰς ἐνοχλήσεις τῶν μυιῶν καὶ τῶν οἴστρων καὶ εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀτυχοῦς Καλανδρίνου παρέσχεν ἀφορμὴν θορυβωδῶν γελώτων εἰς τὰς Κυρίας, αἵτινες ἔτι πλέον θὰ ἐγέλων ἂν ἐπὶ τέλους δὲν συνεκινοῦντο ἀκούσασαι ὅτι μετὰ τὸν χοῖρον ἀπώλεσε καὶ τοὺς κάπωνας. Ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα διέταξε τὴν Παμπινέχν νὰ ἐξακολουθήσῃ, αὕτη δ' ἀμέσως ἤρξατο λέγουσα: Προσφιλέσταται Κυρίαι, πολλάκις ἡ πονηρία τιμωρεῖται διὰ τῆς πονηρίας, ἐφ' ᾧ καὶ δὲν ἀποδεικνύονται συνετοὶ οἱ ζητοῦντες νὰ ἐμπαίζωσι τοὺς ἄλλους. Ἄχρι τοῦδε πολλὰ ἐδιηγήθημεν περὶ τῶν εἰς πολλοὺς γενομένων ἐμπαιγμῶν, οὐδὲν ὅμως εἴπομεν καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτῶν ἐκδικήσεων. Ὡς ἐκ τούτου, προτίθεμαι νὰ διηγηθῶ ὑμῖν πῶς ἀντεμείφθη ὁ ὑπό τινος συμπολίτιδός μας γενόμενος ἐμπαιγμός, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ στοιχίσῃ αὐτῇ τὴν ζωήν. Ἐκ δὲ τῆς ἱστορίας ταύτης θὰ ὠφεληθῆτε οὐκ ὀλίγον, διότι συνετῶς φερόμεναι θὰ ἀπέχετε εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπαίζετε τοὺς ἄλλους.

Ἦτο, οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐν Φλωρεντίᾳ νεᾶνίς τις εὐειδεστάτη, ὑψηλόφρων, καταγωγῆς εὐγενοῦς καὶ ἀρκούντως πλουσία, ὀνόματι Ἑλένη. Ἀποθανόντος τοῦ συζύγου της, καί τοι νέα, δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον, ἐρωτευμένη οὖσα εἴς τινα ὡραῖον καὶ κομψότατον νεανίσκον, μεθ' οὗ τῇ συνεργείᾳ πιστῆς τινος

θεραπαινίδος της, πολλάκις συνευρίσκετο, ἀπολαύουσα τῆς ὑπερτάτης τοῦ ἔρωτος ἡδονῆς καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου μεριμνῶσα. Τότε ἐπανῆλθεν εἰς Φλωρεντίαν καὶ τις νέος, εὐγενοῦς ἐπίσης καταγωγῆς, καλούμενος Ρινιέρης, ὅστις εἶχε μείνει ἐπὶ μακρὸν εἰς Παρισίους σπουδάζων, οὐχὶ ὅπως πωλῇ ἀκολούθως *Ιωνικῶς* τὴν ἐπιστήμην του, ὡς πράττουσιν οἱ πλεῖστοι, ἀλλ' ὅπως ἀποκτήσῃ τὰς εἰς πάντα ἀληθῶς εὐγενῆ ἀναγκαίας φιλοσοφικὰς γνώσεις. Οὗτος καὶ ἕνεκα τῆς οἰκογενείας του καὶ ἕνεκα τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων γνώσεων του ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅμως πόσον εὐκόλως οἱ τοιοῦτοι ἐπιστήμονες πίπτουσιν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ἔρωτος. Αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸν Ρινιέρην. Οὗτος, μεταβάς ποτε εἴς τινα ἑορτὴν πρὸς διασκέδασιν, εἶδε τὴν Ἑλένην, μελανείμονα κατὰ τὸ ἔθος τῶν παρ' ἡμῖν χηρῶν καὶ τόσῳ ὡραίαν καὶ τόσῳ θελκτικήν, ὥστε τῷ ἐφάνη ὑπερτέρα κατὰ τὴν καλλονὴν ὅλων τῶν γυναικῶν, ἃς εἶχεν ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἴδει, ἐσκέφθη δὲ ὅτι ὀλβιώτατος πάντων ἀνθρώπων θὰ ἦτο ὁ εὐτυχήσας νὰ σφίγξῃ αὐτὴν γυμνὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Παρατηρῶν δ' αὐτὴν προσεκτικῶς καὶ γινώσκων ὅτι τὰ καλὰ ἄνευ κόπου δὲν ἀποκτῶνται, ἀπεφάσισε πάντα τρόπον νὰ μεταχειρισθῇ καὶ πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καταβάλῃ ὅπως ἑλκύσῃ τὸν ἔρωτά της καὶ ἀπολαύσῃ τῶν θελγήτρων της.

Ἡ νεᾶνις, ἥτις δὲν ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλά, γνωρίζουσα τί ἤξιζαν, περιέστρεφεν αὐτοὺς πανταχοῦ βλέπουσα τίς εὐχαρίστως τὴν ἐθεώρει, εἶδε τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ καλλονή της εἶχε κάμει εἰς τὸν Ρινιέρην, καὶ γελῶσα εἶπε καθ' ἑαυτήν: Δὲν ἔχασα τὸν δρόμον μου σήμερον. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἔπιασα ἕναν κοῦκο ἀπὸ τὴν μύτη. Καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὸν παρατηρῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, προσπαθοῦσα νὰ δείξῃ αὐτῷ ὅτι δὲν τῇ

ἦτο ἀδιάφορος, φρονοῦσα ὅτι, ὅσῳ πλείονας ἐσαγήνευε, τόσῳ πολυτιμωτέρα καθίστατο ἡ καλλονή της, καὶ ἰδίως δι' ἐκεῖνον εἰς ὃν μετὰ τοῦ ἔρωτός της τὴν εἶχε παραδώσει. Ὁ φοιτητής, ὡς ἀνὴρ συνετός, ἀφήσας κατὰ μέρος τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Πλάτωνα, ἀφωσιώθη ὅλος εἰς αὐτήν, φρονῶν δὲ ὅτι ἤρεσεν εἰς αὐτήν, ἔμαθε τὴν οἰκίαν της καὶ ἤρχισε νὰ διέρχηται πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐκεῖθεν, πότε δι' ἑνὸς λόγου καὶ πότε δι' ἑτέρου δικαιολογῶν τὴν διάβασίν του. Ἡ γυνή, ἧς ἡ κουφότης διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐκολακεύετο λίαν ἐκ τούτου, προσεποιεῖτο ὅτι εὐχαρίστως τὸν ἔβλεπεν. Ἐκ τούτου ἐνθαρρυνθεὶς ὁ νεαρὸς φοιτητής, εὗρε τρόπον καὶ ἐπλησίασε τὴν θεραπαινίδα, πρὸς ἣν ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς κυρίας της. Ἡ θεραπαινὶς ὑπεσχέθη αὐτῷ μεγάλα καὶ διηγήθη πάντα εἰς τὴν κυρίαν της, ἥτις ἐγέλασε πολὺ λέγουσα: Εἶδες, πῶς αὐτὸς ἦλθε ἐδῶ νὰ χάσῃ τὸν νοῦν ὁποῦ ἀπέκτησεν εἰς τοὺς Παρισίους; Ἂς δώσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὅ,τι γυρεύει. Ἂν σὲ πλησιάσῃ πάλιν, εἰπέ τῳ ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ χρεωστῶ νὰ φυλάξω τὴν τιμήν μου, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ παρουσιάζωμαι εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας κρατοῦσα ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν. Εἰπέ τῳ, ὅτι ἂν ἦνα: τόσῳ συνετός, ὅσῳ λέγεται, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ μὲ ἀγαπήσῃ περισσότερον ἔτι.— Ἄ! τὴν δυστυχῆ! Δὲν εἴξευρε, κυρίαι μου, τί στοιχίζει νὰ παίζῃ τις μετὰ τῶν φοιτητῶν!

Ἡ θεραπαινὶς εὑροῦσα αὐτὸν τῷ ἀνεκοίνωσε πάνθ' ὅσα ἐνετείλατο αὐτῇ ἡ κυρία της. Ὁ φοιτητὴς ἐχάρη καὶ ἤρχισε θερμότερον νὰ τὴν ἱκετεύῃ, νὰ τῇ γράφῃ, νὰ στέλλῃ πρὸς αὐτὴν δῶρα, ἅτινα ἡ χήρα ἐδέχετο πάντα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ πρὸς αὐτόν, ἢ διὰ λόγων ἀσημάντων καὶ γενικῶν, διασκεδάζουσα οὕτως ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους, θέλουσα νὰ διασκεδάσῃ καὶ τὸν ἐραστήν της, ἐφανέρωσεν αὐτῷ τὸν ἔρωτα τοῦ φοιτητοῦ

καὶ τὴν ἀπέναντι τούτου διαγωγήν της. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ἐραστής της, δυσαρεστηθεὶς ἀκολούθως πρὸς αὐτήν, ἤρξατο ζηλοτυπῶν, αὕτη ὅπως τῷ ἀποδείξῃ ὅτι ἀδίκως τὴν ὑπωπτεύετο ἐστοχάσθη νὰ ἐμπαίξῃ σκληρότατα τὸν φοιτητήν, ὅστις ἐξηκολούθει ἐξαιτούμενος μετ' ἐπιμονῆς τὴν εὔνοιάν της. Ὅθεν ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν τὴν θεραπαινίδα της, ὅπως τῷ εἰπῇ ἐκ μέρους της ὅτι ἐπείσθη πλέον περὶ τοῦ ἔρωτός του καί, ἂν ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τι ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ, ἤλπιζεν ὅτι κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, αἵτινες προσήγγιζον, θὰ κατώρθου νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ τὴν νύκτα τῆς ἐπιούσης τῆς ἑορτῆς, ἂν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν αὐλήν της, ὅπου θὰ ἐδράττετο καὶ αὐτὴ τῆς πρώτης εὐκαιρίας νὰ μεταβῇ εἰς συνάντησίν του. Ὁ φοιτητὴς ἐχάρη μεγάλως, ταῦτα ἀκούσας, καὶ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικός, ἧς ἡ θεραπαινὶς εἰσαγαγοῦσα ἔκλεισεν αὐτὸν ἐν τῇ αὐλῇ, ὅπου τῷ εἶπε νὰ περιμένῃ τὴν κυρίαν. Αὕτη δέ, προσκαλέσασα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὸν ἐραστήν της, ἐδείπνησε μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τί προετίθετο νὰ πράξῃ τὴν νύκτα ἐκείνην, προσθεῖσα: Οὕτω δὲ θὰ ἰδῇς ποίου εἴδους ἔρωτα τρέφω πρὸς ἐκεῖνον, δι' ὃν ἀνοήτως ἐζηλοτύπησας. Ὁ ἐραστὴς ηὐχαριστήθη ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐπεθύμησε νὰ ἰδῇ ἰδίοις ὄμμασι καὶ τὴν πραγμάτωσιν τῶν λόγων τῆς ἐρωμένης του. Ἡ χιὼν εἶχε πέσει ἄφθονος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ ἀτυχὴς φοιτητής, μένων ἐν τῇ αὐλῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιόνος, ἤρχισε νὰ κρυόνῃ ὅσον δὲν ἤθελε. Περιμένων ὅμως τὴν ὥραν τῆς ἀμοιβῆς, ὑπέμενε καρτερικώτατα.

Ἡ γυνὴ μετ' οὐ πολὺ εἶπεν εἰς τὸν ἐραστήν της: Ἄγωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἂς ἴδωμεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τί πράττει ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐζηλοτύπησας, καὶ τί θὰ εἰπῇ εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, ἣν ἔπεμψα ὅπως τὸν παρηγο-

ρήση.—Τοῦ ἐραστοῦ συναινέσαντος, ἐπορεύθησαν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ὅθεν ἔβλεπον χωρὶς νὰ φαίνωνται, ἤκουσαν τὴν θεραπαινίδα ἐξ ἑτέρου παραθύρου λέγουσαν: Ρινιέρε, ἡ κυρά μου κοντεύει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν λύπην της, διότι ἀπόψε ἦλθεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς της καί, ἀφοῦ εἶπαν πολλά, ἠθέλησε νὰ δειπνήσῃ καὶ μαζύ της καὶ ἀκόμη δὲν ἔφυγε, δι' αὐτὸ καὶ ἐκείνη δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ. Δὲν πιστεύω ὅμως ἐκεῖνος νὰ μείνῃ πολὺ ἀκόμη καὶ ἔτσι δὲν θ' ἀργήσῃ κ' ἐκείνη νὰ ἔλθῃ. Σὲ παρακαλεῖ μόνον νὰ μὴ σοῦ κακοφανῇ ὅτι περιμένεις.

Ὁ φοιτητής, πιστεύων ὅτι ἀληθῶς ἡ θεραπαινὶς ἔλεγεν, ἀπήντησεν: Εἰπὲ εἰς τὴν κυράν μου νὰ μὴ φροντίζῃ δι' ἐμέ, ἀρκεῖ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' ὅμως καὶ νὰ μὴ βραδύνῃ. Ἡ θεραπαινὶς κλείσασα τὸ παράθυρον ἀπεσύρθη ὅπως κοιμηθῇ. Τότε ἡ γυνὴ εἶπεν εἰς τὸν ἐραστήν της. Ἔ! τώρα τί λέγεις; Πιστεύεις ὅτι ἂν τὸν ἠγάπων, ὡς ἐφοβήθης, θὰ ὑπέφερον νὰ τὸν βλέπω ἐκεῖ τρέμοντα ἐκ τοῦ ψύχους; Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπεσύρθη καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, ὅστις ἦτο λίαν εὐχαριστημένος, εἰς τὸν κοιτῶνά της ὅπως κατακλιθῶσιν. Ἔμειναν δ' ἐπὶ πολὺ ἄγρυπνοι, διασκεδάζοντες καὶ γελῶντες εἰς βάρος τοῦ πτωχοῦ φοιτητοῦ, ὅστις περιεπάτει ἐν τῇ αὐλῇ προσπαθῶν οὕτω νὰ ζεσταθῇ ὀλίγον, οὐδ' εἶχε ποῦ νὰ καθήσῃ ἢ ν' ἀποσυρθῇ ὅπως ἀποφύγῃ τὸν πάγον τῆς νυκτός. Ἐκαταρᾶτο δὲ τὸν ἀδελφὸν τῆς κυρίας, ὅστις δὲν ἀνεχώρει, καὶ ἔτεινε τὸ οὖς εἰς πάντα κρότον, νομίζων ὅτι θύρα ἠνοίγετο. Ἀλλὰ ματαίως!

Εἶχεν ἤδη παρέλθει τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἡ γυνή, ἥτις εἶχεν ἀρκούντως διασκεδάσει μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, εἶπεν αὐτῷ: Πῶς σοῦ φαίνεται, ψυχή μου; Τὴν ἐκατάφερα καλὰ εἰς τὸν φοιτητήν μας; Ποῖος νομίζεις ὅτι εἶναι μεγαλήτερος, ὁ νοῦς του ἢ ὁ ἔρως μου πρὸς αὐτόν; Τὸ ψύχος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν κατεδίκασα, θὰ κατορθώσῃ ἆρά γε ὅ,τι οἱ

λόγοι μου δὲν κατώρθωσαν; Θὰ σὲ ἰατρεύσῃ ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν σου; — Ναί, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, ἀπήντησεν ὁ ἐραστής. Τώρα γνωρίζω ὅτι ὡς εἶναι τὰ πᾶν δι' ἐμέ, εἶμαι καὶ ἐγὼ δι:ὰ σέ. — Λοιπόν, εἶπεν ἡ γυνή, δός μοι χίλια φιλιὰ διὰ νὰ ἰδῶ ἂν λέγης τὴν ἀλήθειαν. Τότε ὁ νέος ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν σφιγκτότατα, οὐχὶ χίλια, ἀλλὰ ἑκατοντάκις χίλια ἔδωκεν αὐτῇ. Ἀφοῦ δ' ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἔμειναν ἀλλήλους καταφιλοῦντες, εἶπεν ἡ γυνή: πηγαίνομεν μίαν στιγμὴν νὰ ἴδωμεν ἂν τὸ ψῦχος κατώρθωσε νὰ σβέσῃ τὴν φλόγα, ἥτις ὡς μοὶ ἔγραφεν ὁ νέος οὗτος ἐραστὴς τὸν κατέτρωγε; — Ἐγερθέντες δὲ μετέβησαν εἰς τὸ αὐτὸ καὶ πρὶν παράθυρον καὶ εἶδον τὸν φοιτητὴν εἰς τὴν αὐλὴν χορεύοντα εἰς τὸν ἦχον τῶν συγκρουομένων ἐκ τοῦ ψύχους ὀδόντων του τόσῳ ταχέως, ὅσῳ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἰδεῖ. Τότε εἶπεν ἡ γυνή: Τί θὰ εἰπῇς τώρα, γλυκεῖά μου ἐλπίς; Ξεύρω νὰ κάμνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ χορεύουν χωρὶς ὄργανα; — Ναί, χαρὰ τῆς καρδίας μου, εἶπε γελῶν ὁ ἐραστής. — Ἂς ὑπάγωμεν κάτω εἰς τὴν θύραν, εἶπεν ἡ γυνή, καὶ σὺ μὲν θὰ σιωπᾷς, ἐγὼ δὲ θὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτόν, νὰ ἀκούσωμεν τί θὰ μᾶς εἰπῇ, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν ὄχι ὀλίγον. — Ἀνοίξαντες δὲ ἀψοφητὶ τὸν κοιτῶνα, κατῆλθον εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς καὶ ὄπισθεν αὐτῆς ἡ γυνή, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ, ἔκ τινος μικρᾶς ὀπῆς, χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ἔκραξεν ὀνομαστί. Ὁ φοιτητὴς ἀκούσας ὅτι τὸν ἔκραζον ἐδόξασε τὸν Θεόν, πιστεύσας ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ θερμανθῇ, ὅθεν πλησιάσας εἰς τὴν θύραν εἶπεν: Ἐδῶ εἶμαι, κυρά μου. Ἀνοίξατέ μου, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀποθνήσκω ἐκ τοῦ ψύχους. — Ὦ! ναί, εἶπεν ἡ γυνή, τὸ ξεύρω πῶς εἶσαι κρυογάτσουλο. Εἶναι δὲ καὶ ἀρκετὸ κρύο, διότι ἔχει κάμποσο χιόνι, ἀγκαλὰ καὶ εἰξεύρω ὅτι εἰς τὸ Παρίσι χιονίζει περισσότερο. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐμπορῶ ἀκόμη νὰ σοῦ ἀνοίξω, διότι ὁ κατηραμένος ὁ ἀδελφός μου, ὁ ὁποῖος ἦλθε χθὲς τὸ ἑσπέρας νὰ δειπνήσῃ

μαζύ μου, ἀκόμα δὲν ἔφυγε. Δὲν θὰ ἀργήσῃ ὅμως νὰ φύγῃ, καὶ τότε θὰ ἔλθω ἀμέσως νὰ σοῦ ἀνοίξω. Τώρα μόλις καὶ μετὰ βίας ἔφυγα ἀπὸ αὐτὸν διὰ νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἐνθαρρύνω, ὅπως περιμείνῃς ὀλίγον ἀκόμη.—Ὦ! κυρά μου, εἶπεν ὁ φοιτητής, σᾶς ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνοίξατέ μου νὰ χωθῶ αὐτοῦ δὰ εἰς μίαν ἄκραν νὰ μὴ μὲ δέρνῃ τὸ χιόνι, διότι τώρα ἄρχισε καὶ χιονίζει γερά, καὶ τότε σᾶς περιμένω ὅσον θέλετε.—Ὦ ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ γυνή, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, διότι αὐτὴ ἡ θύρα τρίζει πολὺ ὅταν ἀνοίγῃ. καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ ἀδελφός μου, ἂν τὴν ἀνοίξω. Περίμεινε ὅμως ὀλίγον, καὶ τώρα πηγαίνω νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι εἶναι πλέον ὥρα νὰ φύγῃ, καὶ σὰν φύγῃ ἔρχομαι ἀμέσως καὶ σοῦ ἀνοίγω.—Ἔ, λοιπὸν πηγαίνετε γλήγορα εἶπεν ὁ φοιτητής, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἑτοιμάσετε μίαν καλὴν φωτιάν, διὰ νὰ ζεσταθῶ σὰν ἔμβω μέσα, διότι εἶμαι σχεδὸν παγωμένος. — Ὦ! αὐτὸ δὲν σοῦ τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ γυνή, ἂν ἦναι ἀληθῆ ὅσα μοῦ ἔγραφες, δῆλά δὴ ὅτι καταφλέγεσαι ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, διὰ τοῦτο καὶ πιστεύω ὅτι θέλεις νὰ μὲ ἐμπαίξῃς. Ἀλλά, πηγαίνω. Περίμενε καὶ ἔχε θάρρος.

Ὁ ἐραστὴς ἀκούων ταῦτα μετὰ βίας ἐκράτει τοὺς γέλωτας. Ἀποσυρθεὶς δὲ μετὰ τῆς ἐρωμένης του εἰς τὸν κοιτῶνά της κατεκλίθησαν, ἀλλ' ὀλίγον ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα ἐκείνην, ἧς τὸ πλεῖστον διῆλθον γελῶντες μετὰ τοῦ φοιτητοῦ. Ὁ δυστυχὴς οὗτος διῆλθε τὴν νύκτα ὡς πελαργός, ὁτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἑνός, ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν ἱστάμενος καὶ τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους. Ἐννοήσας δ' ἐπὶ τέλους τὸν ἐμπαιγμόν, προσεπάθησε πολλάκις ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ παρετήρησε μὴ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἦτο ἀδύνατον, τρέχων ἄνω κάτω, ἤρχισε νὰ βλασφημῇ καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἁπλοϊκότητά του. Ὀργισθεὶς δὲ λίαν

κατ' αὐτῆς, ἠσθάνθη τὸν θερμὸν αὐτοῦ ἔρωτα μεταβληθέντα ἀμέτως εἰς ἄσπονδον καὶ δριμὺ μῖσος καὶ ἐσκέπτετο πῶς ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ, ὅπερ νῦν ἐπεθύμει πλέον ἢ ὅσον πρὶν ἐπεθύμει τῆς γυναικὸς τὴν ἀπόλαυσιν.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ πλησιάζῃ καὶ ἡ ἡμέρα καὶ νὰ ὑποφώσκωσιν αἱ πρῶται τῆς ἠοῦς ἀκτῖνες. Τότε ἡ θεραπαινίς, ὡς εἶχε διδαχθῇ ὑπὸ τῆς κυρίας της, καταβᾶσα ἠνέῳξε τὴν αὐλὴν καὶ δεικνύουσα πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν εἶπεν: Ἄμποτε νὰ ἤθελε τσακισθῇ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἦλθε χθές· καὶ ἡμᾶς ἐσταύρωσε ὅλην τὴν νύκτα, καὶ σεῖς ἐξ αἰτίας του ἐξεπαγιάσετε. Ἀλλά, ὑπομονή! Ὅ,τι δὲν ἔγεινεν ἀπόψε θὰ γείνῃ ἄλλην φοράν, διότι εἰξεύρω ὅτι πολὺ ἐλυπήθη ἡ κυρά μου διά τοῦτο. Ὁ φοιτητής, καί τοι λίαν ὠργισμένος, ἦτο ὅμως συνετὸς καὶ εἴξευρεν ὅτι αἱ ἀπειλαὶ χρησιμεύουσιν μόνον ὡς ὅπλα εἰς τὸν ἀπειλούμενον, ὥστε ἐκράτησε τῆς ὀργῆς του καὶ προσποιούμενος ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ: Ἀληθῶς ἐπέρασα ἀπόψε τὴν χειροτέραν νύκτα τῆς ζωῆς μου, εἰξεύρω ὅμως κάλλιστα ὅτι ἡ κυρία σου δὲν πταίει, διότι αὐτὴ ἡ ἰδία μετὰ μεγάλης συμπαθείας ἦλθεν ἕως ἐδῶ νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ. Καθὼς δὲ καὶ σὺ πολὺ καλῶς λέγεις, ὅ,τι δὲν ἔγεινεν ἀπόψε ἐμπορεῖ νὰ γείνῃ ἄλλοτε. Εἰπὲ λοιπὸν εἰς τὴν κυρίαν σου νὰ μὴ μὲ λησμονῇ καὶ ἔχε ὑγείαν. Ταῦτα δ' εἰπών, ἀνεχώρησε καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὡς ἔχων τὰ μέλη ἀπεσκληρωμένα ἐκ τοῦ ψύχους. Ἐξηντλημένος δὲ ὢν ἔκ τε τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀϋπνίας, κατεκλίθη ἀμέσως καὶ ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' ἐξυπνήσας ἠσθάνετο τάς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀδρανεῖς καταστάντας, ὅθεν μεταπεμψάμενος ἀμέσως τοὺς ἰατροὺς εἶπεν αὐτοῖς τὸ πάθημά του καὶ τοὺς ἐσυμβουλεύθη τί ὤφειλε νὰ πράξῃ πρὸς θεραπείαν του. Οἱ ἰατροὶ διέταξαν ἀμέτως τὰ κατάλληλα φάρμακα καὶ μόλις μετὰ μακρὰν θεραπείαν κατώρθωσαν ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὰ

μέλη του τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐκαμψίαν, ἴσως δὲ καὶ δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο τοῦτο, ἂν μὴ ἐβοήθει ἡ νεότης αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπελθὸν θέρος.

Ἀναστήσας τὴν ὑγείαν του, ἐσκέφθη ὅτι, ὅπως κάλλιον ἐπιτύχῃ τῆς ἐκδικήσεώς του, ἔδει νὰ φαίνεται εἰ πέρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐρωτευμένος εἰς τὴν χήραν, ὅπερ καὶ ἔπραξεν. Ἴσως ὅμως οὐδὲν θὰ κατώρθου, ἂν μετ' οὐ πολὺ μὴ ἐπήρχετο βοηθὸς αὐτῷ ἡ τύχη, παρασκευάσασα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων του. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Ὁ ἐραστὴς τῆς χήρας, κορεσθεὶς ἐπὶ τέλους ἐξ αὐτῆς καὶ περιφρονήσας τὸν ἔρωτά της, ἠράσθη ἑτέρας γυναικὸς καὶ ἐγκατέλιπεν ἐκείνην τηκομένην ἐν στεναγμοῖς καὶ δάκρυσιν. Ἡ θεραπαινίς της, ἥτις ὑπερμέτρως τὴν ἠγάπα, βλέπουσα αὐτὴν βεβυθισμένην ἐν τῇ λύπῃ καὶ ἀγνοοῦσα πῶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ, συνέλαβεν ἀλλόκοτον ἰδέαν. Ἐσκέφθη δῆλά δη ὅτι διὰ τῆς μαγείας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς κυρίας της τὸν ἀποσκιρτήσαντα ἐραστὴν καὶ ὅτι τοιαύτην μαγείαν θὰ εἴξευρεν ἀφεύκτως ὁ φοιτητής, ὃν ἔβλεπεν ἐξακολουθοῦντα νὰ διέρχεται τακτικῶς ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τεθλιμμένης χήρας. Τὴν ἰδέαν της δὲ ταύτην ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν κυρίαν της. Αὕτη, μικρόνους οὖσα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι, ἂν ὁ φοιτητὴς εἴξευρε νεκρομαντείαν, θὰ τὴν μετεχειρίζετο ὑπὲρ ἑαυτοῦ, παρεδέχθη τὴν γνώμην τῆς θεραπαινίδος της καὶ ἀμέσως τῇ εἶπε νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ ἂν συγκατετίθετο νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὑποσχομένη ὅτι εἰς ἀνταμοιβὴν θὰ ἔπραττε καὶ αὐτὴ πᾶν ὅ,τι αὐτὸς ἐπεθύμει. Ἡ θεραπαινὶς ἐξετέλεσε τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ ἐντολὴν κατὰ γράμμα Ὁ δὲ φοιτητὴς ταῦτα ἀκούσας εἶπε καθ' ἑαυτόν: Δεδοξασμένος εἶ ὦ Θεέ μου! Ἐπέστη ὁ καιρὸς ὅπως τῇ βοηθείᾳ σου τιμωρήσω τὴν κακότροπον ἐκείνην γυναῖκα διὰ ὅσα μοῦ ἔκαμεν, ἀνταμείψασα τόσῳ κακῶς τὸν ἔρωτά μου. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν θεραπαινίδα εἶπεν αὐτῇ: Εἰπὲ εἰς τὴν κυράν μου ὅτι νὰ μὴ λυπῆται

δι' αὐτό, διότι καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας ἀκόμη ἂν ἦτο ὁ ἐραστής της, θὰ τὸν ἐξηνάγκαζα νὰ ἔλθῃ ἀμέσως καὶ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας της ζητῶν συγνώμην διὰ τὴν ἀπιστίαν του. Τί δὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνῃ πρὸς τοῦτο, ἐπιφυλάσσομαι νὰ εἰπῶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὅταν καί, ὅπου μὲ διατάξῃ. Ταῦτα εἰπέ τη καὶ παρηγόρησον αὐτὴν ἐκ μέρους μου. Ἡ θεραπαινὶς ἔφερε τὴν ἀπάντησιν ταύτην εἰς τὴν κυρίαν της, ἥτις ἀπεφάσισε νὰ συναντηθῇ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Λουκίας τοῦ Πράτου.

Ἐκεῖ δὲ μεταβᾶσα, εὗρε τὸν φοιτητὴν περιμένοντα αὐτήν, καὶ ἤρχισε τὰ ὁμιλῇ πρὸς αὐτὸν ἰδιαιτέρως καὶ λησμονήσασα ὅτι τὸν εἶχε βασανίσει μέχρι θανάτου, ἐφανέρωσεν αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἐραστοῦ της καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὴν βοηθήσῃ. — Εἰς ταῦτα ὁ φοιτητὴς ἀπήντησε: Κυρία, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν Παρισίοις μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐσπούδασα καὶ τὴν νεκρομαντείαν, διὰ τῆς ὁποίας πολλὰ βεβαίως δύναμαι νὰ κατορθώνω. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ αὕτη εἶναι βαρυτάτη ἁμαρτία, εἶχον ὁρκισθῇ ὅτι οὐδέποτε ἤθελον τὴν μεταχειρισθῇ, οὔτε πρὸς ὄφελος ἐμοῦ, οὔτε πρὸς ὄφελος ἄλλου. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τόσῳ θερμὸς εἶναι ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρως μου, ὥστε μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τι, ἐφ ᾧ καί, ἂν ἔτι δι' αὐτὸ μόνον ἐκινδύνευα νὰ κολασθῶ, εἶμαι ἕτοιμος νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ σᾶς ἦναι ἀρεστόν. Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν δυσχερές, ὅσον δὲν φαντάζεσθε, καὶ μάλιστα ὅταν γυνή τις θέλει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὴν τὸν ἐραστήν της, ἢ ἀνήρ τις τὴν ἐρωμένην του. Διότι τοῦτο μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφερομένου δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀνάγκη ὁ ἐκτελῶν τὴν γοητείαν νὰ ἔχῃ οὐ κοινὸν θάρρος, διότι πρέπει νὰ μεταβῇ μόνος τὴν νύκτα εἰς μέρος ἔρημον, ὅπερ ἀγνοῶ ἂν ἦσθε διατεθειμένη νὰ πράξητε. — Ἡ γυνή, ἐρωτευμένη μᾶλλον ἢ συνετή, ταῦτα ἀκούσασα

ἀπήντησεν: Τόσω πολὺ μὲ βασανίζει ὁ ἔρως, ὥστε πάντα δύναμαι νὰ τολμήσω ὅπως ἀνακτήσωμαι ἐκεῖνον ὅστις ἄνευ λόγου μὲ ἐγκατέλιπεν. Ὡς ἐκ τούτου, ἂν εὐαρεστῆσθε, εἰπέτε μοι τί πρέπει νὰ πράξω. — Τότε ὁ φοιτητής, ὅστις ἔπνεεν ἐκδίκησιν, εἶπεν αὐτῇ: Θὰ κατασκευάσω εἰκόνα τινὰ ἐκ κασσιτέρου ἐπ' ὀνόματι ἐκείνου, ὃν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀνακτήσητε, ἣν θὰ σᾶς στείλω. Σεῖς δέ, κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς Σελήνης, δέον τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς χεῖρας φέρουσα, γυμνὴ περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ μόνη νὰ λουσθῆτε ἑπτάκις ἐν τῷ ρεύματι ποταμοῦ τινος, εἶτα ἐπίσης γυμνὴ ν' ἀναβῆτε ἐπί τινος δένδρου ἢ ἐπὶ τῆς στέγης οἰκίας τινὸς ἀκατοικήτου, καὶ πρὸς βορρᾶν παρατηροῦσα καὶ ἔχουσα πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας τὴν εἰκόνα, νὰ ἐπαναλάβητε ἑπτάκις λόγους τινὰς οὓς θὰ σᾶς δώκω γραπτούς. Μόλις δὲ τελειώσετε αὐτοὺς καὶ τὴν ἑβδόμην φοράν, θὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιόν σας δύο νεάνιδες, ὧν ὡραιοτέρας οὐδέποτε εἴδετε εἰς τὴν ζωήν σας, αἵτινες θὰ σᾶς προσαγορεύσωσι καὶ θὰ σᾶς ἐρωτήσωσι φιλοφρονέστατα τί ἐπιθυμεῖτε. Εἰς ταύτας δέον νὰ φανερώσητε ἀμέσως καὶ λεπτομερῶς πᾶσαν ὑμῶν τὴν ἐπιθυμίαν, προσέχουσα μὴ κατὰ λᾶθος ἄλλο ἀντ' ἄλλου ὄνομα προφέρετε, καὶ αὐταὶ μόλις τελειώσητε θὰ γείνωσιν ἄφαντοι. Τότε σεῖς δύνασθε νὰ καταβῆτε καὶ ἐνδυθεῖσα νὰ ἐπανέλθητε οἴκαδε. Ἐστὲ δὲ βεβαία ὅτι, πρὶν ἢ παρέλθῃ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπιούσης, ὁ ἐραστής σας θὰ ἐπανέλθῃ εἰς ὑμᾶς ζητῶν συγγνώμην καὶ ἔλεος, οὐδέποτε δὲ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ, χάριν ἄλλης. — Ἡ γυνή, ἀκούσασα ταῦτα καὶ πληρεστάτην εἰς αὐτὰ πίστιν παρέχουσα, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκράτει τὸν ἐραστήν της εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅθεν καὶ παρηγορηθεῖσα εἶπε: Μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ ἐκτελέσω ἀκριβέστατα ταῦτα πάντα. Πρὸς τοῦτο μάλιστα ἔχω καὶ καλλίστην εὐκαιρίαν, διότι ἔχω κτῆμά τι ἄνωθεν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄρνου καὶ παρὰ τὴν ὄχθην αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τώρα

εἶναι Ἰούλιος, τὰ λουτρὰ εἶναι εὐχάριστα. Ἔχω δὲ ἐκεῖ, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ, ἀκατοίκητόν τινα πύργον, ἐπί τινος ἐξώστου τοῦ ὁποίου διὰ κλίμακος ἐκ καστανοξύλου ἀναβαίνουσιν μόνον ἐνίοτε οἱ ποιμένες ὕπως διακρίνωσι τὰ ἀποπλανώμενα πρόβατά των. Ὁ πύργος οὗτος εἶναι ἀπομεμονωμένος, μακρὰν τῶν οἰκιῶν τοῦ χωρίου, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀναβαίνουσα δύναμαι νὰ ἐκτελέσω τὰς παραγγελίας σας ἄνευ φόβου μή τις μὲ ἴδῃ. — Ὁ φοιτητής, ὅστις κάλλιστα ἐγίνωσκε καὶ τὸ κτῆμα καὶ τὸν πύργον τῆς κυρίας, εὐχαριστηθεὶς μεγάλως ἐκ τῆς ἀποφάσεώς της ταύτης, εἶπεν: Οὐδέποτε ὑπῆγα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅθεν καὶ τὸ κτῆμα καὶ τὸν πύργον ἀγνοῶ. Ἂν ὅμως ἦναι ὡς εἴπατε, καλλίτερον μέρος βεβαίως δὲν θὰ εὕρητε. Ὅθεν, ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα, θὰ στείλω καὶ τὴν εἰκόνα καὶ τὸν ἐξορκισμόν. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως, ἀφοῦ ἐπιτύχετε τὸ ποθούμενον καὶ πεισθῆτε ὅτι σᾶς ὑπηρέτησα εἰλικρινῶς, νὰ μὴ μὲ λησμονήσετε, ἀλλὰ νὰ ἐκπληρώσητε καὶ σεῖς τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπόσχεσίν σας. — Ἡ γυνή, εἰποῦσα αὐτῷ ὅτι θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἀφεύκτως καὶ ἀποχαιρετίσασα αὐτόν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ φοιτητής, χαίρων διότι ἔβλεπεν ἐπιτυγχάνον τὸ σχέδιόν του, ἔσπευσε νὰ κατασκευάσῃ μικράν τινα εἰκόνα πλήρη μαγικῶν συμβόλων καὶ νὰ γράψῃ ἀκατανοήτους τινὰς λόγους ὡς δῆθεν ἐξορκισμόν· ταῦτα δὲ ὅτε ἐνόμισε τὸν καιρὸν κατάλληλον ἔστειλεν εἰς τὴν κυρίαν, παραγγείλας αὐτῇ ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ὤφειλεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ πράξῃ πάνθ' ὅσα τῇ εἶπεν. Εἶτα, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του, μετέβησαν κρυφίως εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του τινος, κειμένην οὐ μακρὰν τοῦ πύργου τῆς κυρίας, ὅθεν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ πράξῃ τὰ περαιτέρω. Ἡ γυνὴ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τῆς θεραπαινίδος της ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κτῆμά της καὶ τὴν νύκτα, προσποιουμένη ὅτι ἤθελε δῆθεν νὰ κοιμηθῇ, ἀπέλυσε τὴν θεραπαινίδα. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, ἐξελθοῦσα ἀθορύ-

δως τῆς οἰκίας μετέβη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ἄρνου παρὰ τὸν πύργον. Ἀφοῦ δὲ καλῶς παρετήρησε πέριξ καὶ ἐπείσθη ὅτι οὐδεὶς τὴν ἔβλεπε, ἐκδυθεῖσα καὶ κρύψασα τὰ φορέματά της ὑπό τινα θάμνον, ἐλούσθη ἑπτάκις μετὰ τῆς εἰκόνος. Εἶτα γυμνὴ καὶ τὴν εἰκόνα εἰς τὴν χεῖρα φέρουσα ἐπορεύθη εἰς τὸν πύργον. Ὁ φοιτητής, ὅστις ἦτο ἐκεῖ πλησίον κεκρυμμένος ὄπισθεν τῶν δένδρων καὶ ἔβλεπε τὰ γενόμενα, ἰδὼν αὐτὴν διερχομένην γυμνὴν καὶ τὴν λευκότητα τοῦ δέρματός της θριαμβεύουσαν κατὰ τοῦ σκότους καὶ σκεφθεὶς τί περιέμενεν αὐτήν, ἠσθάνθη οἶκτον· ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὁ σκώληξ τῆς σαρκὸς ἐξηνάγκασε νὰ ἐγερθῇ τὸν ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κοιμώμενον καὶ ἐσυμβούλευεν αὐτὸν ἵνα, ἐξελθὼν τῆς κρύπτης του, δράμῃ εἰς ἀπόλαυσιν αὐτῆς. Ὀλίγον δ' ἔλειψε νὰ ἠττηθῇ ὑπὸ τούτου. Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ποῖος ἦτο καὶ ποῖον ἐμπαιγμὸν εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς, τόσῳ κακῶς ἀνταμείψάσης τὸν θερμὸν ἔρωτά του, ἠσθάνθη ἀναγεννώμενον τὸ μῖσός του καὶ ἐκλείποντας τόν τε οἶκτον καὶ τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπιμείνας εἰς τὸ σχέδιόν του, τὴν ἄφησε νὰ διέλθῃ καὶ ἔμεινε κεκρυμμένος. Ἡ γυνή, ἀνελθοῦσα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πύργου καὶ πρὸς βορρᾶν στραφεῖσα, ἤρχισε ν' ἀπαγγέλῃ τὸν ὑπὸ τοῦ φοιτητοῦ δοθέντα αὐτῇ ἐξορκισμόν. Οὗτος δ' εἰσελθὼν ἀθορύβως ἐν τῷ πύργῳ ἀφήρεσε τὴν κλίμακα, δι' ἧς ἀνήρχοντο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ὅπου ἦτο ἡ γυνή, χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ ὑπ' αὐτῆς καὶ ἔμεινε περιμένων τὸ ἀποβησόμενον.

Ἡ γυνή, ἐπαναλαβοῦσα ἑπτάκις τὸν ἐξορκισμόν, ἵστατο περιμένουσα τὴν ἐμφάνισιν τῶν δύο νεανίδων, καί τοι ὡς ἐκ τῆς δρόσου τῆς νυκτὸς ἤρξατο οὐ μικρὸν ψύχος αἰσθανομένη. Περιέμενε δὲ ἐν ὑπομονῇ, ἄχρις οὗ εἶδε τὰς πρώτας τῆς ἠοῦς ἀκτῖνας. Ὡς ἐκ τούτου, λυπουμένη ὅτι δὲν ἐπῆλθε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ εἶχεν εἰπεῖ αὐτῇ ὁ φοιτητής, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι

ἠθέλησε νὰ μοῦ πληρώσῃ τὴν νύκτα, τὴν ὁποίαν τῷ ἐφιλοδώρησα. Ἀλλ' ἂν ἔπραξε τοῦτο, κακῶς ἐξεδικήθη, διότι ἡ νὺξ αὕτη οὐδὲ τὸ τρίτον ἐκείνης ἦτο, οὐδὲ ἡ δρόσος ταύτης δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ ψῦχος ἐκείνης. Ὅπως δὲ μὴ εὕρῃ αὐτὴν ἐκεῖ ὁ ἥλιος ἠθέλησε νὰ καταβῇ, ἀλλ' ἔχασε τὴν κλίμακα. Τότε, ὡσανεὶ τὸ ἔδαφος ἐβυθίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας της, ἤρχισε ν' ἀποθαρρύνεται καὶ ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου. Ἀφοῦ δὲ ἀνέλαβεν ὀλίγον, ἤρξατο θρηνοῦσα καί, γνωρίσασα ὅτι τοῦτο ἦτο ἔργον τοῦ φοιτητοῦ, μετενόει ὅτι ἀφοῦ τὸν προσέβαλεν ἐνεπιστεύθη τυφλῶς εἰς αὐτόν, ὃν ἔπρεπε νὰ ἐκλαμβάνῃ ὡς ἄσπονδον ἐχθρόν της. Ἐν τούτοις, ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ μέσον δὲν ἔβλεπεν ὅπως καταβῇ ἐκεῖθεν, ὅθεν ἀρχίσασα πάλιν τὰ δάκρυα, ἐν τῷ ἄλγει αὐτῆς, ἔλεγε: Δυστυχὴς ἐγώ! τί θὰ εἴπωσιν οἱ ἀδελφοί μου; τί οἱ συγγενεῖς; τί οἱ γείτονες; τί ἐπὶ τέλους πάντες οἱ Φλωρεντινοί, ὅταν μάθωσιν ὅτι εὑρέθην ἐδῶ γυμνή; Πάντες θὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ τιμή μου, δι' ἣν ὑπερηφανευόμην, ἦτο πλαστή, καὶ ἂν κατώρθουν νὰ εὕρω πιθανήν τινα δικαιολογίαν, πάλιν ὁ κατηραμένος φοιτητής, ὅστις γι ὡτκει καλῶς τὰ κατ' ἐμέ, δὲν θὰ ἄφινε νὰ γείνῃ τὸ ψεῦδός μου πιστευτόν Ἆ! δυστυχὴς ἐγώ, ἥτις ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔχασα καὶ τὸν ἐραστήν μου καὶ τὴν τιμήν μου!—Τόσην δὲ θλῖψιν ᾐσθάνετο, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ τοῦ πύργου.—Ἀνατείλαντος δὲ τοῦ ἡλίου, ἀπεστύρθη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ ἐξώστου καὶ παρετήρει μὴ ἐφαίνετο παῖς τις ἐκεῖ πλησίον βόσκων τὸ ποίμνιόν του, ὅπως τῷ εἰπῇ νὰ φωνάξῃ τὴν θεραπαινίδα της, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. Τότε ὁ φοιτητής, ὅστις εἶχε κοιμηθῇ ὀλίγον ὑπό τινα θάμνον, ἐγερθεὶς τὴν εἶδε παρατηροῦσαν αὐτὸν καὶ τῇ εἶπε: Καλὴ ἡμέρα, κυρία! Ἦλθον αἱ νεάνιδες; Ἡ γυνή, ἀκούσασα ταῦτα, ἤρχισεν αὖθις νὰ κλαίῃ καὶ τὸν παρεκάλει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν πύργον, ὅπως δυνηθῇ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καλλίτερον. Ὁ φοιτητὴς

ἐφάνη ἀρκούντως εὐγενὴς ὑπακούσας εἰς τὴν πρόσκλησίν της, αὕτη δὲ πεσοῦσα πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ τὴν κεφαλὴν μόνον ἔχουσα εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ, ἤρξατο νὰ λέγῃ αὐτῷ κλαίουσα: Ρινιέρε, εἶναι ἀληθὲς ὅτι σὲ ἔκαμα νὰ διέλθῃς κακὴν νύκτα, ἀλλ' ἐξεδικήθης, διότι καί τοι εἶναι Ἰούλιος ἐνόμισα ὅτι θὰ παγώσω καὶ ἐγὼ ταύτην τὴν νύκτα, οὖσα γυμνή. Πλὴν τούτου, ἔκλαυσα τόσον πολὺ καὶ διὰ τὴν ἀπάτην, ἣν σοὶ ἔκαμα, καὶ διὰ τὴν ἀνόητον εὐπιστίαν μου, ὥστε εἶναι θαῦμα πῶς οἱ ὀφθαλμοί μου μένουσιν ἔτι εἰς τὴν θέσιν των. Ὅθεν σὲ ἐξορκίζω, ὄχι εἰς τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά σου, διότι τοιοῦτον δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι πλέον, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν τιμήν σου ὡς εὐγενοῦς, ἀρκέσθητι εἰς ὅ,τι ἄχρι τοῦδε ἔπραξες, καὶ πίστευσον ὅτι ἐξεδικήθης ἀρκούντως διὰ τὴν πρὸς σὲ ὕβριν. Εἰπὲ νὰ μοῦ φέρωσι τὰ φορέματά μου καὶ ἄφες με νὰ καταβῶ ἐντεῦθεν. Μὴ θελήσῃς δὲ νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃς ἔπειτα δὲν δύνασαι νὰ μοῦ ἀποδώσῃς, ἤτοι τὴν τιμήν μου. Ἂν δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην σὲ ἐμπόδισα ἀπὸ τοῦ νὰ κοιμηθῇς μετ' ἐμοῦ, δύναμαι ἂν θέλῃς πολλὰς νύκτας, ἀντὶ μιᾶς ἀπολεσθείσης, νὰ σοῦ χαρίσω. Ἀρκεῖ λοιπὸν ἕως ἐδῶ. Ἂς σὲ ἀρκέσῃ ὅτι ἠδυνήθης εἰς τοιοῦτον βαθμὸν νὰ ἐκδικηθῇς καὶ ὅτι μοὶ τὸ ἀπέδειξες. Μὴ λησμονήσῃς ὅτι εἶσαι ἀνὴρ καὶ μὴ θελήσῃς νὰ ἀποδείξῃς τὴν δύναμίν σου κατὰ μιᾶς γυναικός. Οὐδεμίαν περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν ἀετὸν ἡ κατὰ περιστερᾶς νίκη του. Διὰ τὴν ἀγάπην λοιπὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν τιμήν σου, λάβε δι' ἐμὲ οἶκτον.

Ὁ φοιτητής, ἐνθυμούμενος τὴν κατ' αὐτοῦ ὕβριν, ἦτο λίαν κατ' αὐτῆς ὠργισμένος καὶ ὅμως βλέπων ὅτι ἔκλαιε καὶ ἱκέτευεν ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν καὶ λύπην συνάμα· εὐχαρίστησιν μέν, διότι ἀπήλαυε τέλος τῆς ἐκδικήσεως, ἣν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐπεθύμει· λύπην δέ, διότι φύσει φιλάνθρωπος ὢν ἠσθάνετο οἶκτον πρὸς τὴν δυστυχῆ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐκδικήσεως

θριαμβεύσαντος, ἀπεκρίθη: Κυρία Ἑλένη, ἂν εἰς τας ἱκεσίας μου, ἃς ἀληθῶς δὲν εἶχον συνοδεύσει διὰ δακρύων, οὐδὲ διὰ συγκινητικῶν ἐκφράσεων, ὡς πράττεις σὺ νῦν, τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐν τῇ αὐλῇ σου τῇ πλήρει χιόνος ἀπέθνησκα τοῦ ψύχους, ἤθελες συγκινηθῇ ὥστε νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὸ ὕπαιθρον, δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην καὶ ἐγὼ νὰ σὲ εἰσακούσω. Ἂν δὲ τώρα φροντίζῃς περὶ τῆς τιμῆς σου περισσότερον ἢ πρίν, καὶ ἂν δυσαρεστῆσαι γυμνὴ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος μένουσα, ἀπεύθυνον τὰς ἱκεσίας σου εἰς ἐκεῖνον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἀγκάλας δὲν ἐδίστασες τὴν νύκτα ἐκείνην, ἣν δὲν ἐλησμόνησες βεβαίως, νὰ μέ ἠς γυμνήν, ἐνῷ ἐγὼ ἐπάγονον ἐν τῇ αὐλῇ σου. Ἐκεῖνον παρακάλεσον νὰ σὲ βοηθήσῃ. Ἐκεῖνον νὰ σοὶ δώσῃ τὰ φορέματά σου. Ἐκεῖνον νὰ σοὶ θέσῃ τὴν κλίμακα, ὅπως καταβῇς. Ἐκεῖνον προσπάθησον νὰ συγκινήσῃς, ὅπως λάβῃ οἶκτον ὑπὲρ τῆς τιμῆς σου, ἣν χάριν αὐτοῦ καὶ τώρα καὶ πολλάκις πρὶν διεκινδύνευσας. Διατὶ δὲν τὸν προσκαλεῖς νὰ σὲ βοηθήσῃ; Ποῖος ἔχει περισσότερον ἐκείνου δικαίωμα ἐπὶ τούτου; Εἶσαι ἰδική του· ἂν δὲν σὲ βοηθήσῃ λοιπόν, ποῖον θὰ βοηθήσῃ; Φώναξέ τον, ἀνόητε, καὶ δοκίμασε ἂν ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρως σου καὶ ἀμφοτέρων ἡ σύνεσις δύνανται νὰ σὲ ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ τῆς μωρίας μου, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ ἔρωτος ἠγνόεις ἂν εὕρισκες μεγαλητέραν ἢ μικροτέραν τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτός σου. Μὴ λέγῃς ὅτι θὰ μοὶ παραχωρήσῃς προθύμως ὅ,τι δὲν ἐπιθυμῶ πλέον, καὶ ὅπερ ἂν ἤθελον δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀρνηθῇς. Φύλαξε τὰς νύκτας σου διὰ τὸν ἐραστήν σου, ἂν κατορθώσῃς νὰ ἀπαλλαγῇς ἐντεῦθεν ζῶσα. Ἔστωσαν ἰδικαί σας. Μοὶ ἀρκεῖ ἐκείνη, ἣν διῆλθον ἐν τῇ αὐλῇ σου, καὶ δὲν θέλω νὰ ἐμπαιχθῶ καὶ δεύτερον. Δὲν ἐλησμόνησες δὲ οὐδὲ τώρα τὴν πονηρίαν σου καὶ νομίζεις ὅτι ἐπαινοῦσά με θὰ μὲ συγκινήσῃς, διὰ τοῦτο μὲ ἀποκαλεῖς εὐγενῆ καὶ σπουδαῖον ἄνδρα, προσπαθοῦσα οὕτω νὰ μὲ πείσῃς ὅτι ὡς γενναῖος

πρέπει νὰ παραιτήσω τὴν ἐκδίκησίν μου καὶ νὰ μὴ σὲ τιμωρήσω διὰ τὴν φαυλότητά σου. Ἀλλὰ ματαίως κοπιάζεις. Αἱ κολακεῖαί σου δὲν θὰ μὲ ἀποτυφλώσωσιν, ὡς ἄλλοτε αἱ ἀνειλικρινεῖς ὑποσχέσεις σου. Γνωρίζω λίαν καλῶς ἐμαυτόν. Μὲ ἐλίδαξας δὲ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ὅσα δὲν εἶχον διδαχθῆ εἰς Παρισίους. Καὶ ἂν ἀλόμῃ ἤμην γενναῖος, σὺ δὲν εἶσαι ἐξ ἐκείνων πρὸς ἃς πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται ἡ γενναιότης. Τὰ ἄγρια θηρία, ὡς εἶσαι σύ, δέον νὰ τιμωρῶνται διὰ τοῦ θανάτου, ἐνῷ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἁρμόζει ἡ ἐπιείκεια. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὔτε ἐγὼ εἶμαι ἀετός, οὔτε σὺ περιστερά, ἀλλ' ἀπεναντίας ὄφις δηλητηριώδης, ὡς σὲ ἐγνώρισα, ὡς ἄσπονδος ἐχθρός σου προτίθεμαι νὰ σὲ καταδιώξω δι' ὅλου τοῦ μίσους μου καὶ νὰ σὲ τιμωρήσω ἀμειλίκτως. Ναί, αὐτὸ τὸ ὁποῖον πράττω πρὸς σὲ τώρα δὲν εἶναι ἐκδίκησις, ἀλλὰ τιμωρία, διότι ἡ ἐκδίκησις συνήθως ὑπερτερεῖ τὴν ὕβριν, ἐνῷ ὅ,τι τώρα ὑποφέρεις δὲν ἐξισοῦται πρὸς ὅ,τι ἐγὼ ἐξ αἰτίας σου ὑπέφερον. Ἂν ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶ, ἀποβλέπων εἰς τὴν πρός με διαγωγήν σου, οὔτε ἡ ζωή σου μὲ ἔφθανεν, οὔτε ἡ ζωὴ ἑκατὸν ἄλλων ὁμοίων σου, διότι θὰ ἐφόνευον εὐτελές, πονηρὸν καὶ κακότροπον γύναιον. Ἂν ἀφαιρέσωμεν δὲ αὐτό σου δὰ τὸ προσωπάκι, τὸ ὁποῖον ὀλίγα ἔτη ἀρκοῦσι νὰ φθείρωσι πληροῦντα αὐτὸ ρυτίδων, κατὰ τί ἄλλο ὑπερτερεῖς τὴν εὐτελεστέραν ὑπηρέτριαν; Σὺ δὲν ἐδίστασες νὰ φονεύσῃς — καὶ ἂν δὲν ἀπέθανον, ὀφείλω τοῦτο εἰς τὸν ἰσχυρόν μου ὀργανισμόν, καὶ οὐχὶ εἰς σέ — ἕνα σπουδαῖον ἄνδρα, ὡς σὺ αὐτὴ πρὸ μικροῦ μὲ ὠνόμασες, ὅστις εἶναι μᾶλλον ὠφέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἢ ἑκατὸν χιλιάδες ὁμοίων σου καὶ ἂν ζήτωσιν ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος διαρκεῖ. Διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης, θὰ σὲ διδάξω τί σημαίνει τὸ νὰ ἐμπαίζῃ τις ἄνδρα, ἔχοντα συναίσθησιν τῆς ἀξιοπρεπείας του, καὶ τί σημαίνει νὰ ἐμπαίζῃ τις φοιτητάς, θὰ σὲ συνετίσω δὲ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ζήσῃς νὰ μὴ ὑποπέσῃς ἄλλοτε εἰς αὐτὸ

τὸ ἁμάρτημα. Ἂν δ' ἔχης τόσῳ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ καταβῇς, διατί δὲν κρημνίζεσαι κατακέφαλα; Οὔ ω, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ, θραύουσα τὴν κεφαλήν σου, καὶ σὺ ἀπαλλάττεσαι τῆς βασάνου, ἣν νομίζεις ὅτι ὑποφέρεις, καὶ ἐμὲ καθιστᾷς τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου. Αὐτὰ ἀρκοῦσιν· ἔστω. Κατώρθωσα να σὲ ἀναβιβάσω εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, σὺ κατόρθωτε νὰ κατεβῇς, ὡς κατώρθωσες νὰ μὲ ἐμπαίξῃς τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐνῷ ὁ φοιτητὴς ἔλεγε ταῦτα, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἔκλαιεν ἀπαύστως, ἡ ὥρα δὲ παρήρχετο καὶ ὁ ἥλιος ὑψοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν σιγήσαντα εἶπεν: Ἄνθρωπε σκληροκάρδιε, ἂν ἡ κατηφαμένη ἐκείνη νύκτα σὲ ἐδυσαρέστησε τόσον πολύ, ἂν τόσῳ μέγα πρᾶγμα ἐφάνη τὸ ἁμάρτημά μου, ὥστε οὔτε ἡ νεότης μου, οὔτε ἡ καλλονή μου, οὔτε τὰ πικρά μου δάκρυα, οὔτε αἱ ταπειναὶ ἱκεσίαι μου σὲ συγκινοῦσι, δὲν σὲ συγκινεῖ τοὐλάχιστον καὶ δὲν ἀφοπλίζει τὴν ὀργήν σου ἡ πρὸς σὲ ἐμπιστοσύνη μου, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀποκαλύψασα σοι τὸ μυστικόν μου σοῦ ἔδωκα τὰ μέσα ὅπως μὲ ἐξαναγκάσῃς εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίσω τὸ ἁμάρτημά μου, ὅπερ ἄλλως δὲν ἐπετύγχανες, δι' ὅσῳ μεγάλην ἐπιθυμίαν καὶ ἂν εἶχες; Παῦσε λοιπὸν τὴν ὀργήν σου καὶ συγχώρησόν με. Ἂν μὲ συγχωρήσῃς καὶ μὲ καταβιβάσῃς ἐντεῦθεν, εἶμαι διατεθειμένη νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἄπιστον ἐκεῖνον νέον καὶ νὰ δεχθῶ σὲ καὶ μόνον ὡς ἐραστήν μου καὶ κύριον. Δι' ὅτον δὲ καὶ ἂν φαίνεσαι περιφρονῶν τὴν καλλονήν μου, δι' ὅσον δὲ καὶ ἂν δὲν θεωρῇς αὐτὴν ὑπερτέρων τῆς τῶν ἄλλων γυναικῶν, δὲν εἶσαι ὅμως γέρων ὥστε νὰ μὴ ἔχῃς τὰς τοιαύτας ἐπιθυμίας κα' νὰ μὴ ἀρέσκεσαι εἰς ὅ,τι πάντες οἱ νέοι ἀρέσκονται. Καίτοι δὲ τόσῳ σκληρῶς μὲ μετεχειρίσθης, δὲν πιστεύω ὅτι θέλεις νὰ μὲ ἰδῇς καὶ τόσῳ ἀτίμως ἀποθνήσκουσαν, ἤτοι κρημνιζομένην ἐν τῇ ἀπογνώσει μου ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τούτου, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, εἰς τοὺς ὁποίους, ἂν καὶ τότε δὲν ἦσο ψεύστης, ὡς τώρα

ὕστερον, τόσῳ πολὺ ἥρεσκον. Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ λάβε οἶκτον δι' ἐμέ! Ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ καίῃ καθὼς δὲ τὴν νύκτα τὸ ψύχος μὲ ἔβλαψε, τώρα ὁ καύσων ἀρχίζει μεγάλως νὰ μὲ ἐνοχλῇ.—Εἰς ταῦτα ὁ φοιτητὴς χαίρων ἀπήντησε: Κυρία, ἂν μὲ ἐνεπιστεύθης, δὲν ἔπραξας τοῦτο διότι μὲ ἠγάπας, ἀλλ' ὅπως ἐπαναχτήσῃς ὅ,τι ἀπώλεσας, ἐφ' ᾧ καὶ εἶσαι ἀξία μείζονος ἔτι τιμωρίας. Εἶσαι δὲ ἀνόητος, ἂν πιστεύῃς ὅτι δὲν εἶχον ἄλλο μέσον νὰ σὲ τιμωρήτω καὶ νὰ κορέσω τὸ κατὰ σοῦ πάθος μου. Χίλια ἄλλα μέσα εἶχον· ἐξακολουθῶν δὲ νὰ δεικνύω πρὸς σὲ ἔρωτα, σοῦ εἶχον στήσει μυρίας παγίδας, εἰς μίαν τῶν ὁποίων ἦτο ἀδύνατον τοῦ χρόνου προϊόντος νὰ μὴ πέσῃς. Ἔσο δὲ βεβαία ὅτι οὐδέποτε ἡ τιμωρία σου θὰ ἦτο ἐλάσσων ταύτης, ἣν ὑφίστασαι νῦν. Ἂν δ' ἐδραξάμην τῆς περιστάσεως ταύτης, τὸ ἔπραξα ὅπως ἀπολαύσω, οὐχὶ εὐκολώτερον, ἀλλὰ ταχύτερον τοῦ ποθουμένου. Καὶ ἂν ὅλαι αἱ παγίδες, ὅσας σοὶ εἶχον στήσει, ἀπετύγχανον, εἶχον τελευταῖον καταφύγιον τὸν κάλαμόν μου, θὰ ἔγραφον δὲ τόσῳ πολλὰ καὶ τόσῳ δηκτικὰ ἐναντίον σου, ὥστε καθ' ἣν ἡμέραν τὰ ἐμάνθανες—καὶ θὰ τὰ ἐμάνθανες βεβαίως—ἤθελες ἐπιθυμήσει νὰ μὴ ἐγεννᾶσο. Ἡ δύναμις τοῦ καλάμου εἶναι πολὺ μεγάλη, καὶ ὅσοι τὴν ἐδοκίμασαν δύνανται νὰ τὴν ἐκτιμήσωσιν. Ὀμνύω δὲ εἰς τὸν Θεόν,—καὶ εἴθε νὰ μὲ βοηθήσῃ ὅπως χαρῶ ἄχρι τέλους τὴν ἐκδίκησίν μου, καθὼς μὲ ἐβοήθησε καὶ εἰς τὴν ἀρχήν,—ὅτι θὰ ἔγραφον περὶ σοῦ πράγματα, ὥστε οὐχὶ μόνον τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ σὲ αὐτὴν ἀκόμη θὰ ἐντρέπεσο καὶ θὰ ἐξώρυττες τοὺς ὀφθαλμούς σου διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ πρόσωπόν σου. Μὴ λοιπὸν λέγεις ὅτι ὁ ῥύαξ ἠύξησε τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης. Οὔτε περὶ τοῦ ἔρωτός σου φροντίζω, οὔτε νὰ σὲ ἀποκτήσω, ὡς καὶ προηγουμένως σοῦ εἶπον, ἐπιθυμῶ. Ἐξακολούθει, ἂν δύνασαι, νὰ ἀνήκῃς εἰς ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκες ἄχρι τοῦδε, καὶ τὸν ὁποῖον ἀγα-

πῶ νῦν ὅσον πρὶν ἐμίσουν, ἀποβλέπων εἰς ὅ,τι πρὸς σὲ ἔπραξεν. Σὺ ἐπιδιώκεις τοὺς ἔρωτας καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ σὲ ἀγαπῶσιν οἱ νέοι, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃς αὐτοὺς δροσεροὺς καὶ μελανοπώγωνας νὰ βαδίζωσιν ὑπερηφάνως, νὰ χορεύωσι καὶ νὰ ὁπλομαχῶσιν, ἅτινα πάντα ἔπραξαν πρὸ αὐτῶν ὅσοι εἶναι ἤδη προκεχωρημένοι τὴν ἡλικίαν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουσιν ἤδη ὅσα ἐκεῖνοι ἀκόμη δὲν ἔμαθαν, -- φρονοῦσα ὅτι ὡς νεώτεροι εἶναι καὶ καλλίτεροι ἱππεῖς καὶ διανύουσι περισσότερα μίλλια τὴν ἡμέραν. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἐκεῖνοι τινάζουσι καλλίτερα τὴν *γοῦνα*, ἀλλὰ καὶ οἱ μᾶλλον ἐκείνων προκεχωρημένοι εἰς τὴν ἡλικίαν, ὡς πεπειραμένοι, ἠξεύρουν καλλίτερα ποῦ φωλιάζῃ ὁ ψύλλος. Εἶναι δὲ προτιμώτερον πολὺ τὸ ὀλίγον καὶ νόστιμον, ἢ τὸ πολὺ καὶ ἄνοστον. Ὅταν τρέχῃ τις *πηλάλα* κουράζεται, δι' ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι νέος· ἐνῷ ὅταν πηγαίνῃ ἥσυχα-ἥσυχα, καὶ ἂν ἀκόμη φθάσῃ βραδύτερον εἰς τὸ σπίτι, φθάνει τοὐλάχιστον *ξεκούραστος*. Ἀνόητοι! δὲν εἰξεύρετε τί κακὸν κρύπτεται ὑπὸ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα φαινόμενα. Οἱ νέοι δὲν ἀρκοῦνται εἰς μίαν μόνον, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσιν ὅσας βλέπουσι, νομίζοντες ὅτι δι' ὅλας εἶναι ἄξιοι, ὅθεν καὶ ὁ ἔρως αὐτῶν δὲν εἶναι σταθερός, τούτου δὲ ἔλαβες καὶ σὺ πεῖραν. Αὐτοὶ φρονοῦσιν ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες ὀφείλουσι νὰ τοὺς λατρεύωσι καὶ θεωροῦσι μεγίστην δόξαν των νὰ μεγαλαυχῶσιν, ὅσας ἀπήλαυσαν ἀπαριθμοῦντες. Ὡς ἐκ τούτου, καὶ πολλαὶ παραδίδονται εἰς τοὺς κληρικούς, οἵτινες τηροῦσι τὰς σχέσεις των ταύτας μυστικάς. Λέγεις ὅτι τοὺς ἔρωτάς σου οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τῆς θεραπαινίδος σου καὶ ἐμοῦ γινώσκει. Σφάλλεις μεγάλως, ἂν οὕτω πιστεύῃς. Ἐν τῇ συνοικίᾳ σου, περὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται λόγος ἢ περὶ τῶν ἐρώτων σου. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ ἐνδιαφερόμενος τελευταῖος μανθάνει ταῦτα. Πλὴν τούτων, οἱ νέοι λαμβάνουσι παρ' ὑμῶν, ἐνῷ οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν δίδουσιν ὑμῖν. Σὺ λοιπόν, ἥτις κακὴν ἐποίησας ἐκλογήν, ἐξακολούθει

ΒΙΒΛΙΟΘ
Μ. ΦΑΛΤ

ν' ἀνήκῃς εἰς ὃν ἐδόθης, ἐμὲ δέ, ὃν ἐνέπαιξας, ἄφες ἥσυχον ν' ἀνήκω εἰς ἄλλον, διότι εὗρον καὶ ἐγὼ ἐρωμένην κατὰ πολὺ ἀνωτέραν σου, καὶ ἥτις κάλλιον σοῦ μὲ ἐγνώρισε καὶ μὲ ἐξετίμησεν. Ἂν θέλῃς δὲ νὰ μεταβῇς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον πεπεισμένη περὶ τῶν πρὸς σὲ αἰσθημάτων μου, ἀφοῦ φύγῃς νῦν δυσπιστοῦσα εἰς τοὺς λόγους μου, κρημνίσου τὸ ταχύ εἰσον καὶ ἡ ψυχή σου εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ διαβόλου. Ὅστις θὰ δεχθῇ αὐτήν, θὰ ἰδῇ ἂν οἱ ὀφθαλμοί μου βλέπουν εἰς σὲ κατακερματισμένην θὰ δακρύσωσι κἂν. Ἐπειδὴ ὅμως πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοῦ δώσῃς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, σοῦ λέγω ὅτι, ἂν ὁ ἥλιος σὲ καίῃ ἐνθυμήσου τὸ ψῦχος τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω, μετ' αὐτοῦ δὲ ναμιγνύουσα τὸν καύστωνα ὃν ὑφίστασαι, δύσαι νὰ τὸν συγκεράσῃς.

Ἡ δυστυχὴς γυνή, βλέπουσα ὅτι ὁ φοιτητὴς δὲν ἐκάμπτετο, ἤρξατο αὖθις νὰ λέγῃ κλαίουσα: Ἀφοῦ οὐδὲν ἰδικόν μου δύναται νὰ σὲ συγκινήσῃ, ἂς σὲ συγκινήσῃ τοὐλάχιστον ὁ ἔρως, τὸν ὁποῖον τρέφεις διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὡς λέγεις εὗρες συνετωτέραν ἐμοῦ, καὶ ἡ ὁποία κατὰ τὴν ὁμολογίαν σου σὲ ἀγαπᾷ. Εἰς τὸν ἔρωτα λοιπὸν αὐτῆς σὲ ἐξορκίζω, συγχώρησόν με, δός μοι τὰ ἐνδύματά μου νὰ ἐνδυθῶ καὶ θέσον πάλιν τὴν κλίμακα ὅπως καταβῶ ἐδῶθεν. — Τότε ὁ φοιτητὴς ἤρχισε νὰ γελᾷ καί, βλέπων ὅτι ἡ ἕκτη ὥρα τῆς πρωίας εἶχε πρὸ πολλοῦ παρέλθει, ἀπήντησεν: Ἐτέτυχες τώρα, ὅπου μὲ ἐξώρκισες εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ τόσον, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σοι ἀρνηθῶ. Εἰπέ μοι λοιπὸν εἰς ποῖον μέρος ἔχεις τὰ φορέματά σου, ὅπως σοῦ τὰ φέρω καὶ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ καταβῇς. — Ἡ γυνή, πιστεύσασα εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἐπαρηγορήθη μικρὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ τὸ μέρος, ἔνθα εἶχε κρύψει τὰ φορέματά της. Ὁ φοιτητὴς τότε, ἐξ λθὼν τοῦ πύργου, διέταξε τὸν ὑπηρέτην του ὅπως μείνῃ ἐκεῖ φρουρῶν καὶ εἰς οὐδένα ἐπιτρέπων, καθ' ὅσον ἠδύνατο, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον ἄχρι

τῆς ἐπανόδου του, εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, ὅπου ἀριστήσας ἐκοιμήθη. Ἡ νυνή. μείνατα ἐπὶ τοῦ πύργου, καί τοι ἡ ἀνόητος ἐλπὶς τὴν εἶχεν ἐνθαρρύνει ὀλίγον, ἀπεσύρθη καταλυπημένη εἴς τι μέρος, ὅπου ὁ τοῖχος ἀπετέλει μικράν τινα σκιάν, καὶ ἐκεῖ εἰς πικροὺς στογασμοὺς βεβυθισμένη περιέμενε. Δὲν ἐδράδυνεν ὅμως ν' ἀπελπισθῇ περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ φοιτητοῦ καὶ νὰ ἀπολέσῃ καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο θάρρος, ὅπερ οἱ τελευταῖοι αὐτοῦ λόγοι τῇ εἶχον δώσει. Ὅθεν ἤρξατο αὖθις κλαίουσα, ἄχρις οὗ καταβληθεῖσα ὑπό τε τῆς λύπης καὶ τοῦ καμάτου, καθ' ὅσον μᾶλλον ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος καὶ ὀρθία εἶχε διέλθει, ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' ἤδη θεν ἡ μεσημβρία καὶ ὁ ἥλιος, εἰς τὸ μέσον πλέον τοῦ οὐρανοῦ ὤν, ἐτόξευε καθέτως τὰς φλογερὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ ἄβρου σώματός της καὶ τῆς κεφαλῆς της, καθ' ὅσον πλέον οὐδεμία σκιὰ τὴν ἐκάλυπτεν, ὥστε αἱ σάρκες αὐτῆς ἤρχισαν νὰ ψήνωνται καὶ νὰ σχίζωνται ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος καὶ ἡ δυστυχὴς ἠναγκάσθη νὰ ἐξυπνήσῃ, καί τοι βαθέως ὑπνώττουσα. Αἰσθανομένη δὲ τὴν φλόγα καὶ θελήσασα νὰ κινηθῇ, εἶδεν ὅτι τὸ δέρμα της ἐσχίζετο, ὡς σχίζεται τιθέμενον εἰς τὸ πῦρ τὸ κατειργασμένον δέρμα, ὅταν τὸ σύρῃ τις. Πλὴν τούτου ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐπόνει τόσῳ πολύ, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι θὰ διαρραγῇ, ὅπερ ἄλλως ἦτο φυσικώτατον. Ὁ ἐξώστης τοῦ πύργου ἔκαιεν ὅλος, ὥστε οὔτε ὀρθία, οὔτε καθημένη ἠδύνατο νὰ σταθῇ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκινεῖτο ἀπαύστως κλαίουσα καὶ κοπτομένη. Μὴ ὄντος δὲ ἀνέμου ἦτο τόσῳ μέγα πλῆθος μυιῶν, αἵτινες καθήμεναι ἐπὶ τῶν ρωγμῶν τοῦ δέρματός της ἠνίων ἐβδομάνιζον εἰς τρόπον ἀνυπόφορον, ὅθεν δὲν ἔπαυε διὰ τῶν χειρῶν πλησσομένη καὶ ἀναθεματίζουσα καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸν ἐρασμήν της καὶ τὸν φοιτητήν. Ὁ καύσων, αἱ μυῖαι, οἱ οἶστροι, ἡ πεῖνα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ ὑπερβολικὴ δίψα, τὴν εἶχον φέρει εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε μικρὸν τῆς παραφροσύνης ἀπεῖχεν· ὅθεν ἐγερ-

θεῖσα παρετήρει μὴ ἤθελεν ἴδῃ τινὰ ἐκεῖ που πλησίον, διατεθειμένη οὕτα νὰ τὸν προσκαλέσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του, καὶ ἂς συνέβαινεν ὅ,τι δήποτε. Ἀλλ' ἡ ἐχθρά της τύχη καὶ αὐτὸ δὲν ἐπέτρεψεν. Ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, οἱ ἐργάται εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ τῶν ἀγρῶν, ὥστε οὐδεὶς ἐκεῖ πλησίον ἐφαίνετο ἐργαζόμενος, ἀλλὰ πάντες παρὰ τὰς οἰκίας των ἐκοπάνιζον τὰ σιτηρά των. Τοὺς τέττιγας μόνον ἤκουεν ᾄδοντας καὶ τὸν Ἄρνον ἔβλεπε ῥέοντα, ὥστε τὰ ὕδατα συνέτεινον εἰς τὸ ἐπαυξάνωσι τὴν δίψαν της. Ἔβλεπε δὲ μακρὰν ἄλση καὶ σκιὰς καὶ οἰκίας, αἵτινες συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπαυξάνωσι τὸ μαρτύριόν της. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις τὴν θέσιν τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικός. Ὁ ἥλιος ἄνωθεν, ἡ ὑπὸ τοῦ ἐξώστου ἀναδιδομένη φλὸξ κάτωθεν, τὰ κεντήματα τῶν μυιῶν καὶ τῶν οἴστρων κατὰ τὰ πλευρά, τὴν εἶχον φέρει εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, ὥστε τὸ δέρμα της, ἐφ' ᾧ τὴν παρελθοῦσα νύκτα διὰ τῆς λευκότητός του ἐθριάμβευε κατὰ τοῦ σκότους, εἶχε καταντήσει ἐρυθρὸν ὡς τὴν ψώραν. Ἐπληροῦτο δ' αἱματηρῶν κηλίδων, ὥστε ἂν τὴν ἔβλεπέ τις θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς τὸ εἰδεχθέστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἐν τοιαύτῃ δὲ θέσει ἔμεινεν ἡ δυστυχής, ἀπεγνωσμένη πλέον καὶ τὸν θάνατον περιμένουσα, ὅτε ἐπελθούσης τῆς δείλης ὁ φοιτητής, ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου καὶ ἐνθυμηθεὶς αὐτήν, ἐπορεύθη αὖθις εἰς τὸν πύργον ὅπως ἴδῃ τι εἶχε συμβῆ. Ἐπιτρέψας δὲ εἰς τὸν ὑπηρέτην του, νῆστιν ἄχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὄντα, ὅπως ἀπέλθῃ καὶ φάγῃ, ἔμεινεν ἐκεῖ μόνος. Τοῦτο ἐννοήσασα ἡ γυνὴ ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, ἐξηντλημένη ὡς ἦτο, καὶ κλαίουσα ἤρξατο νὰ τῷ λέγῃ: Ρινιέρε, ἐξεδικήθης ὑπὲρ τὸ δέον, διότι ἂν ἐγὼ σὲ ἔκαμα νὰ παγώσῃς ἐπὶ μίαν νύκτα εἰς τὴν αὐλήν μου, σὺ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν μὲ ἔκαμες νὰ ψήνωμαι ἐπὶ τοῦ πύργου τούτου, ἀποθνήσκουσα ταὐτοχρόνως τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Ἤδη σὲ ἐξορ-

κίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνάβα ἐδῶ καί, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ φονευθῶ, φόνευσόν με μὲ τὰς ἰδίας σου χεῖρας, διότι ἤδη τὸν θάνατον μόνον ἐπιθυμῶ, τόσω μεγάλη εἶναι ἡ βάσανος, ἣν ὑποφέρω. Καὶ ἂν αὐτὴν τὴν χάριν δὲν θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς, δός μοι τοὐλάχιστον ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἓν ποτήριον, ὅπως δροσίσω τὰ χείλη μου, διότι τὰ δάκρυά μου δὲν ἐξαρκοῦσι, τόσω μεγάλη εἶναι ἡ ξηρασία καὶ ἡ φλόγα τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι.

Ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἐγνώρισεν ὁ φοιτητὴς τὴν ἀδυναμίαν της καὶ εἶδεν ἐν μέρει ὅτι τὸ σῶμά της ἦτο κατακεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅθεν ἤρξατο ἐνδίδων εἰς τὰς ἱκεσίας της καὶ αἰσθανόμενος οἶκτον δι' αὐτήν, καὶ ὅμως ἀπήντησε: Κακότροπος γυνή, δὲν θὰ μολύνω ἐγὼ τὰς χεῖράς μου εἰς τὸ αἷμά σου, θὰ σοῦ δώσω δὲ τόσον ὕδωρ ὅπως δροσίσῃς τὴν φλόγα σου, ὅσον πῦρ μοῦ ἔδωσες σὺ τότε ὅπως θερμάνω τὰ παγωμένα μέλη μου. Ἓν μόνον μὲ λυπεῖ ὅτι, ἐνῷ τὴν ἐκ τοῦ ψύχους ἐκείνου ἀσθένειάν μου ἐδέησε νὰ θεραπεύσω διὰ τῆς θερμότητος τῆς δυσώδους κόπρου, σὺ τὴν ἐκ τοῦ καύσωνος ἀσθένειαν θὰ θεραπεύσῃς διὰ τῆς δροσερότητος τοῦ εὐώδους ροδονέρου, καὶ ὅτι, ἐνῷ ἐγὼ ἐκινδύνευσα ν' ἀπολέσω τὴν χρῆσιν τῶν νεύρων καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ζωὴν ἐκ τοῦ ψύχους, σὺ ἐκ τοῦ καύσωνος τούτου θὰ ἐκδαφῆς μέν, ἀλλὰ θὰ μείνῃς ἐπίσης ὡραία, ὡς ὁ ὄφις ἀλλάζων τὸ παλαιὸν δέρμα του. — Δυστυχὴς ἐγώ! εἶπεν ἡ γυνή. Τοιαύτην ὡραιότητα, διὰ τοιούτου τρόπου ἀποκτηθεῖσαν, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς μου! Ἀλλὰ σύ, θηριωδέστερος παντὸς θηρίου, πῶς ὑποφέρεις νὰ μὲ βασανίζῃς τοιουτοτρόπως; Τί περισσότερον ἔπρεπε νὰ περιμένω παρὰ σοῦ, ἂν διὰ φρικωδεστάτων βασάνων ἐθανάτουν πάντας τοὺς συγγενεῖς σου; Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἀγνοῶ ἂν μετὰ μεγαλειτέρας σκληρότητος δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι προδότην ὁλόκληρον πόλιν εἰς τὸν ὄλεθρον παραδώσαντα, ὅσης σὺ μετεχειρίσθης κατακδικάσας με νὰ ψηθῶ εἰς τὸν

ἥλιον καὶ νὰ φαγωθῶ ὑπὸ τῶν μυιῶν, — ἀρνούμενός μοι προτέτι καὶ ὀλίγον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς εἰς θάνατον καταδεδικασμένους φ νεῖς ἀρνοῦνται, κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς των στιγμάς, εἰς οὓς μάλιστα πολλάκις οὐ μόνον ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ οἶνον δίδουσιν, ἂν ζητήσωσι. Βλέπουσά σε δὲ ἐπιμένοντα εἰς τὴν ψηριώδη σου σκληρότητα, οὐδὲ μικρὸν κἂν συγκινούμενον εἰς τὰ παθήματά μου, ἰδοὺ ἀποφασίζω νὰ ὑπομείω καρτερικῶς τὸν θάνατον, ὅπως ὁ Θεὸς λάβῃ οἶκτον διὰ τὴν ψυχήν μου. Αὐτὸν δ' ἱκετεύω, ὡς δίκαιον, να ἐκτιμήσῃ τὴν πρᾶξίν σου ταύτην. — Ταῦτα δ' εἰποῦσα ἀπεσύρθη ἐπιπόνως εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐξώσου, ἀπηλπισμένη περὶ τῆς ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης θέσεως ἀπαλλαγῆς της καὶ πεπεισμένη ὅ ι, ἂν μὴ ἐφόνευεν αὐτὴν ὁ καύσων, θὰ τὴν ἐφόνευεν ἀφεύκτως ἡ δίψα, ἧς τοὺς σπασμοὺς ἤρχισεν αἰσθανουένη. Ἐθρήνει δὲ καὶ ὠδύρετο ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ της.

Ἀλλ' ἐπελθούσης τῆς ἑσπέρας, ὁ φοιτητὴς ἐνόμισεν ὅτι ἀρκούντως πλέον την ἐτιμώρησεν· ὅθεν, λαβὼν τὰ φορέματά της καὶ τυλίξας αὐτα ἐν τῷ μανδύᾳ τοῦ ὑπηρέτου του, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου εὗρε καθημένην εἰς τὴν θύραν ἀπαρηγόρητον καὶ ἀγνοοῦσαν τί νὰ πράξῃ τὴν ὑπηρέτριάν της πρὸς ἣν εἶπεν: Ἀγαθὴ γύναι, τί ἔγεινεν ἡ κυρία σου; — Δὲν εἰξεύρω, αὐθέντα μου, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρέτρια. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὴν εὕρω σήμερα τὸ πρωὶ εἰς τὸ κρεββάτι, ὅπου μοῦ ἐφάνη ὅτι χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐπλάγιασεν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρηκα, οὔτε ἐκεῖ, οὔτε εἰς ἄλλο μέρος, οὔτε εἰξεύρω τί ἔγεινε, ὅθεν καὶ ἔχω μεγάλην ἀνησυχίαν. Εἰξεύρεις ἐσύ, αὐθέντα μου, τίποτε; - Εἴθε νὰ εἶχα καὶ σὲ μαζύ της, εἶπεν ὁ φοιτητής, ἐκεῖ ποῦ ἔχω ἐκείνην, διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω διὰ τὸ πρὸς ἐμὲ ἔγκλημά σου, καθὼς ἐτιμώρησα ἐκείνην διὰ τὸ ἰδικόν της. Ἀλλά, μεῖνε ἥσυχος καὶ δὲν θὰ σωθῇς ἀπὸ τὰ χέρια μου. Θὰ σὲ πληρώσω τόσῳ καλά, ὥστε

εἰς τὸ ἑξῆς οὐδένα πλέον νὰ ἐμπαίξῃς καὶ πάντοτε νὰ μὲ ἐνθυμῆσαι. Εἶτα εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του: Δός τῃ τὰ φορέματα αὐτά, καὶ εἰπέ τῃ νὰ μεταβῇ εἰς ἀναζήτησίν της, ἂν θέλῃ. Ὁ ὑπηρέτης ἐπετέλεσεν ἀμέσως τὴν διαταγήν, ἡ δὲ ὑπηρέτρια λαβοῦσα τὰ φορέματα καὶ ἀναγνωρίσασα αὐτά, ἀκούσασα δὲ καὶ τοὺς λόγους τοῦ φοιτητοῦ, ἐφοβήθη μὴ τὴν ἐφόνευσαν καὶ μόλις ἐκράτησεν ἑαυτῆς καὶ δὲν ἐκραύγασεν. Ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ φοιτητοῦ, ἔλαβε τὰ φορέματα, καὶ κλαίουσα ἔβραμε πρὸς τὸν πύργον. Κατὰ τύχην δὲ εἷς τῶν ἀγροκόμων τῆς γυναικὸς εἶχε χάσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην δύο γοίρους καὶ τρέχων εἰς ἀναζήτησίν των, μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ φοιτητοῦ, ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, ἐνῷ δὲ παρετήρει πέριξ μὴ ἀνακαλύψῃ τοὺς γοίρους του, ἤκουσε τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς δυστυχοῦς γυναικός, ὅθεν ἀναβὰς ἐφώναξε μεθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις: Ποῖος κλαίει αὐτοῦ ἐπάνω; — Ἡ γυνὴ ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ ἀγροκόμου της, ὅθεν καλέσασα αὐτὸν ὀνόματι τῷ εἶπε: Φώναξε παρακαλῶ τὴν ὑπηρέτριάν μου καὶ εἰπέ τῃ νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον. — Ὁ ἀγροκόμος, ἀναγνωρίσας αὐτήν, ἀνέκραξεν: Ὠμοιμέ! κυρα μου, ποῖος σὰς ἔφερεν αὐτοῦ ἐπάνω; Ἡ ὑπηρέτριά σα; ὅ,την τὴν ἡμέραν σᾶς ζητεῖ· ἀλλὰ ποῖος ἠμπορεῖσε νὰ στοχασθῇ ὅτι εἶσθε αὐτοῦ ἀπάνω; — Λαβὼν δὲ τὰς δικούς της κλίμακος, ἔθετο αὐτὰς ὀρθίας εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν, εἶτα διὰ σχοινίων ἔδεσε τὰς βαθμίδας ἐπ' αὐτῶν Ἐν τούτοις ἔφθασε καὶ ἡ ὑπηρέτρια καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν πύργον, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ κτυπῶσα τὰς χεῖράς της: Ὠμοιμέ! γλυκειά μου κυρά, ποῦ εἶσθε; — Ἀκούσασα δ' αὐτὴν ἡ γυνή, ὅσῳ ἠδυνήθη ἰσχυρότερον ἐφώναξεν Ὦ ἀδελφή μου, ἐδῶ εἶμαι μὴ κλαίῃς. ἀλλὰ φέρε μοι τὸ ταχύτερον τὰ φορέματά μου. — Ἡ ὑπηρέτρια, ἀκούσασα αὐτήν, ἐπαρηγορήθη καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀγροκόμου ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην. Ἰδοῦσα δὲ τὴν κυρίαν της, ὁμοιάζουσαν

μᾶλλον πρὸς ἀπηνθρακωμένον ξύλον ἢ πρὸς ἄνθρωπον, καταβεβλημένην, ἡμιθανῆ, γυμνὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξηπλωμένην, ἤρχισε νὰ σχίζῃ διὰ τῶν ὀνύχων τὰς παρειάς της καὶ νὰ ὀδύρεται, ὡς ἂν εἶ ἔβλεπεν αὐτὴν νεκράν. Ἀλλ' ἡ κυρία της ἐξώρκισεν αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ παύσῃ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ ἵνα ἐνδυθῇ. Μαθοῦσα δὲ παρ' αὐτῆς ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκε ποῦ ἦτο, πλὴν ἐκείνων οἵτινες τῇ ἔδωκαν τὰ φορέματά της καὶ τοῦ ἀγροκόμου της, ὅστις ἔμενεν ἔτι ἐκεῖ, ἐπαρηγορήθη κἄπως καὶ ἐστύτησεν εἰς αὐτοὺς θερμῶς ὅπως εἰς οὐδένα εἴπωσί τι περὶ τούτου. Ὁ ἀγροκόμος μετὰ πολλὰς ὁμιλίας φορτωθεὶς τὴν κυρίαν εἰς τὴν ράχιν του, ὡς μὴ δυναμένην νὰ κινηθῇ, τὴν ἐξήγαγε τοῦ πύργου, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς ὑπηρέτρια, καταβαίνουσα ὄπισθεν αὐτοῦ ἀπροσέκτως, ὠλίσθησε καὶ πεσοῦσα ἀπὸ τῆς κλίμακος ἐθρυσε τὸν πόδα της, ὅθεν ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ πόνου ἤρχισε νὰ βρυχᾶται ὡς λέων. Ὁ ἀγροκόμος, ἀποθέσας τὴν κυρίαν ἐπὶ τῆς χλόης, μετέβη ὅπως ἴδῃ τί εἶχεν ἡ ὑπηρέτρια καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἔχουσαν τὸν πόδα τεθρυσμένον τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κομίσας ἡσύχως τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς χλόης παρὰ τὴν κυρίαν της. Αὕτη δὲ ἰδοῦσα εἰς τὰ ἄλλα αὐτῆς δεινὰ προστεθεῖσαν καὶ τὴν συμφορὰν ταύτην τῆς θεραπαινίδος της, παρὰ τῆς ὁποίας περιέμενεν ἰδίως βοήθειαν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀλολύζῃ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἀγροκόμος συνεκινήθη καί, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἐλυπεῖτο καὶ ἐθρήνει. Πλησιάζοντος δὲ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν δύσιν, ὅπως μὴ εὕρῃ αὐτοὺς ἐκεῖ ἡ νύξ, τῇ διαταγῇ τῆς κυρίας, ὁ ἀγροκόμος μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του καί, προσκαλέσας τὴν σύζυγόν του καὶ δύο ἀδελφούς του, ἐπανῆλθε μετ' αὐτῶν φέρων καί τινα σανίδα, ἐφ' ἧς οὗτοι, τοποθετήσαντες ὡς ἠδυνήθησαν καλλίτερον τὴν ὑπηρέτριαν ἔφερον αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ δὲ ἀκροκόμος, ἀνακουφίσας τὴν κυρίαν δι' ὀλίγου δροσεροῦ ὕδατος καὶ συμπαθῶν λόγων,

ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τοὺς ὤμους του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀγροκόμου, δοῦσα αὐτῇ ἐλαφρόν τι φαγητόν, τὴν ἐξέδυσε καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν κλίνην. Τὴν δὲ νύκτα, ὡς διέταξεν ἡ κυρία, ἔφερον αὐτήν τε καὶ τὴν ὑπηρέτριαν εἰς Φλωρεντίαν. Ἐκεῖ ἡ γυνή, ἧς τὸ πνεῦμα ἦτο οὐκ ὀλίγον ἐφευρετικόν, ἔπλασε μῦθόν τινα, ὅλως διάφορον τῶν συμβάντων, ὃν διηγήθη εἰς τε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς καὶ τὰς ἀδελφὰς καὶ τοὺς φίλους, οὓς πάντας ἔπεισεν ὅτι τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο συνέβη αὐταῖς τῇ συνεργείᾳ τοῦ διαβόλου. Οἱ ἰατροὶ προσκληθέντες ἀμέσως κατώρθωσαν, μετὰ μακρὰν θεραπείαν, καθ' ἣν πολλάκις αἱ σάρκες τῆς κυρίας ἔμειναν κεκολλημέναι ἐπὶ τῆς σινδόνος, νὰ θεραπεύσωσιν αὐτὴν καὶ ἐκ τῆς ἐπιδερμικῆς παθήσεως καὶ ἐκ τοῦ ἐπελθόντος σφοδροτάτου πυρετοῦ, ἐπίσης καὶ τῆς ὑπηρετρίας τὸν θραυσθέντα πόδα. Ταῦτα πάντα δὲ συνέτεινον ὅπως ἡ κυρία λησμονήσῃ τὸν ἐραστήν της καὶ συνετισθεῖσα ἀπόσχῃ εἰς τὸ ἑξῆς καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ ἀπὸ τῶν ἐμπαιγμῶν. Ὁ δὲ φοιτητὴς ἀκούσας ὅτι καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἔθραυσε τὸν πόδα, ἐνόμισεν ὅτι οὕτω συνεπληρώθη ἡ ἐκδίκησίς του καὶ εὐχαρίστως οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν. Οὕτω λοιπὸν ἐτιμωρήθη ἡ ἀνόητος νεᾶνις, νομίσασα ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐμπαίξῃ ἕνα φοιτητήν, ὡς πάντα ἄλλον, ἀγνοοῦσα ὅτι τὸ πλεῖστον αὐτῶν εἰξεύρει ποῦ χώνει ὁ διάβολος τὴν οὐράν του. Ὡς ἐκ τούτου, ἀπέχετε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπαίζητε, καὶ ἰδίως τοὺς φοιτητάς.

ΔΙΗΓΗΜΑ Η'.

Ἐκ δύο φίλων ὁ εἷς καταχλίνεται μετὰ τῆς συζύγου τοῦ ἑτέρου. Οὗτος ἐννοήσας ἐκδικεῖται κλείσας τῇ συγκαταθέσει τῆς συζύγου του τὸν ἐραστὴν ἔν τινι κιβωτίῳ καὶ καταχλιθεὶς ἐπὶ τούτου μετὰ τῆς συζύγου τοῦ κεκλεισμένου.

Τὰς συμφορὰς τῆς Ἑλένης ἐθεώρησαν μεγάλας αἱ κυρίαι. Ἀλλὰ κρίνουσαι ὅτι κατὰ μέγα μέρος αὐτὴ ἡ ἰδία διὰ τῆς διαγωγῆς της τὰς εἶχε προκαλέσει, δὲν ἠσθάνθησαν καὶ μεγάλην λύπην, καί τοι ὁμολογήσασαι ὅτι οὐ μόνον αὐστηρῶς, ἀλλὰ καὶ σκληρῶς λίαν ἐφέρθη ὁ φοιτητής. Σιωπησάσης δὲ τῆς Παμπινέας, ἡ βασίλισσα διέταξε τὴν Φιαμμέτταν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἥτις καὶ ὑπήκουσε προθύμως λέγουσα: Θελκτικώτατα κυρίαι, φρονοῦσα ὅτι σᾶς ἐλύπησε κἄπως ἡ αὐστηρότης τοῦ προσβληθέντος φοιτητοῦ, θὰ προσπαθήσω διά τινος διασκεδαστικωτέρας ἱστορίας νὰ ἐξαλείψω τὴν δυσάρεστον τῆς προηγουμένης ἐντύπωσιν. Ὅθεν θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν νέου τινός, ὅστις μετὰ μεγίστης ἠρεμίας πνεύματος ἀπεδέχθη τὴν γενομένην αὐτῷ ὕβριν, ἐκδικηθεὶς διὰ τρόπου λίαν ἠπίου. Ἐκ ταύτης δὲ δύνασθε νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἕκαστος δέον νὰ ἀρκῆται ἀνταποδίδων τὰ ἴσα, χωρὶς νὰ ὠθῇ τὴν ἐκδίκησίν του πέραν τῶν ὁρίων τῆς προσβολῆς.

Ἦτό ποτε ἐν Σιέννῃ, ὡς παρὰ πολλῶν ἤκουσα, δύο νέοι εὔποροι λίαν καὶ εἰς δύο τῶν καλλιτέρων τοῦ λαοῦ οἰκογενειῶν ἀνήκοντες, ὧν ὁ εἷς ἐκαλεῖτο Σπινελόκκιος Τανένας καὶ ὁ ἕτερος Ζέππας Μίνως, οἰκοῦντες ἀμφότεροι παρὰ τὴν Καμόλλιαν. Οἱ δύο οὗτοι συνεδέοντο διὰ στενοτάτης φιλίας, τοὐλάχιστον κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ ἠγαπῶντο ἀμοιβαίως ὡς ἂν ἦσαν ἀδελφοί. Ἀμφότεροι δ'

ἦσαν ἔγγαμοι, καὶ ἀμφοτέρων αἱ σύζυγοι ἦσαν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν τῆς πόλεως.

Ὁ Σπινελόκκιος, συχνάζων καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζέππα, εἴτε ἦτο ἐκεῖ οὗτος, εἴτε ὄχι, ἔλαβε τόσω μεγάλην οἰκειότητα μετὰ τῆς συζύγου του, ὥστε προέβη μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων, ἀπολαύων τῶν θελγήτρων της, ὅτε ἐτύγχανε τῆς πρὸς τοῦτο εὐκαιρίας. Τοῦτο δὲ ἐπὶ μακρὸν διήρκει, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑποπτευθῇ τι. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὄντος ἡμέραν τινὰ τοῦ Ζέππα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς συζύγου του, μετέβη ἐκεῖ ὁ Σπινελόκκιος ζητῶν αὐτόν. Ἀκούσας δὲ παρὰ τῆς γυναικὸς ὅτι δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀνῆλθε ταχέως καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ μόνην τὴν ἐνηγκαλίσθη κατασπαζόμενος αὐτήν, ἥτις ἀνταπέδιδεν αὐτῷ μετὰ μείζονο, ἔτι θερμότητος τοὺς ἀσπασμούς του. Ὁ Ζέππας ἰδὼν ταῦτα δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' ἔμεινε κεκρυμμένος ὅπως ἴδῃ τὸ τέλος τοῦ τοιούτου παιγνιδίου, ὅπερ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ, διότι οἱ δύο ἐρασταὶ ἀποσυρθέντες ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς γυναικὸς ἐκλείσθησαν ἐν αὐτῷ. Ὁ Ζέππας ὠργίσθη μεγάλως ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ γινώσκων κάλλιστα ὅτι, δι' ὅσον καὶ ἂν ἤθελε κάμει θόρυβον ἢ ἄλλο τι, ἡ ὕβρις δὲν ἠλαττοῦτο, ἀπεναντίας ηὔξανε τὸ αἴσχος, ἤρξατο σκεπτόμενος πῶς ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τι καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ ηὐχαριστημένος. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη, νομίσας ὅτι εὗρε τὸν τρόπον, ἔμεινε κεκρυμμένος, ἄχρις οὗ ὁ Σπινελόκκιος τελειώσας τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀπῆλθε. Τότε καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του καὶ εὑρὼν αὐτὴν προσπαθοῦσαν νὰ διορθώσῃ τὴν κόμην της, ἣν ὁ Σπινελόκκιος παίζων εἶχε λύσει, τῇ εἶπε: Γύναι, τί κάμνεις; — Δὲν μὲ βλέπεις; ἀπήντησεν ἐκείνη. — Πολὺ καλὰ σὲ βλέπω, εἶπεν ὁ Ζέππας. Εἶδον μάλιστα καὶ κἄτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἰδῶ. Καὶ διηγήθη αὐτῇ πᾶν ὅ,τι εἶδεν. Ἡ γυνή, ἀκούσασα ταῦτα, ἐφοβήθη λίαν καί, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν προσε-

πάθησε ν' ἀρνηθῇ, ἰδοῦσα ὅτι δὲν ἠλύνατο, ἐξομολογήθη αὐτῷ τὸ ἁμάρτημά της, μετὰ δακρύων ζητοῦσα συγγνώμην.— Ὦ γύναι, εἶπεν ὁ Ζέππας, ἔπραξες μεγάλον ἔγκλημα. Ἂν θέλῃς ὅμως νὰ σὲ συγχωρήσω, πρόσεξε καλὰ νὰ κάμῃς ἀκριβῶς ὅ,τι σοῦ εἰπῶ. Ἰδοὺ δὲ τί θέλω: Θέλω νὰ εἰπῇς εἰς τὸν Σπινελόκκιον ὅτι αὔριον τὴν πρωίαν κατὰ τὰς ἓξ ὥρας νὰ εὕρῃ ἀφορμήν τινα ὅπως μὲ ἀφήσῃ καὶ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ σὲ εὕρῃ. Ὅταν δὲ μὲ ἀκούσῃς ἐρχόμενον κλεῖσέ τον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου. Ἀκολούθως δὲ θὰ σοῦ εἰπῶ, τί πρέπει νὰ πράξῃς. Μὴ δειλιάσῃς δὲ νὰ πράξῃς τοῦτο, διότι σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ κάμω εἰς αὐτὸν τὸ παραμικρὸν κακόν. Ἡ γυνή, ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ, εἶπεν ὅτι θὰ τὸ πράξῃ προθύμως, καὶ τὸ ἔπραξε. Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ Σπινελόκκιος, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν ἐρωμένην του ὅτι θὰ μετέβαινε παρ' αὐτῇ, ὢν περὶ τὴν ἕκτην τῆς πρωίας μετὰ τοῦ Ζέππα, τῷ εἶπε: Ταύτην τὴν πρωίαν ἔχω νὰ προγευθῶ μετά τινος φίλου, τὸν ὁποῖον δὲν θέλω νὰ κάμω νὰ μὲ περιμένῃ, ὅθεν καὶ σοῦ ἀφίνω ὑγείαν.— Ἀλλά, δὲν εἶναι ἀκόμη ὥρα διὰ πρόγευμα, εἶπεν ὁ Ζέππας.— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Σπινελόκκιος. Ἔχω νὰ ὁμιλήσω μὲ αὐτὸν καὶ διά τινα ὑπόθεσιν, ὥστε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγω πρίν.— Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε καί, ἀφοῦ ἔκαμεν ἕνα γῦρον, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζέππα, ὅπου εὗρε περιμένουσαν αὐτὸν τὴν σύζυγόν του, μεθ' ἧς ἀμέσως ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἀλλά, δὲν παρῆλθε πολύ, καὶ ἰδοὺ ὁ Ζέππας ἐπανῆλθεν. Ἀκούσασα δ' αὐτὸν ἡ σύζυγός του ἀναβαίνοντα τὴν κλίμακα, προσεποιήθη τὴν φοβηθεῖσαν καὶ ἔκλεισε τὸν Σπινελόκκιον ἐν τῷ κιβωτίῳ, ὅπερ τῇ εἶχεν ὑποδείξει ὁ σύζυγός της. Ἐξελθοῦσα δὲ τοῦ κοιτῶνος, ἔκλεισε τὴν θύραν.— Ὁ Ζέππας ἀναβὰς τῇ εἶπε; Γύναι, εἶναι ἕτοιμον τὸ πρόγευμα;—Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη.— Ὁ Σπινελόκκιος, εἶπεν ὁ Ζέππας, ἐπῆγε νὰ προγευματίσῃ εἰς ἑνὸς φίλου του καὶ ἡ σύζυγός του εἶναι μόνη. Πρόβαλε εἰς

τὸ παράθυρον καὶ φώναξέ την νὰ προγευματίσῃ μαζύ μας. — Ἡ γυνὴ τρέμουσα δι' ἑαυτήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐπειθεστάτη γενομένη, ἔπραξε κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ συζύγου της. — Ἡ σύζυγος τοῦ Σπινελοκκίου, ἀκούσασα ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ ἐπροτευμάτιζεν ἀλλαχοῦ, ἐδέχθη τὴν γενομένην αὐτῇ πρόσκλησιν, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις ἐκ μέρους τῆς συζύγου τοῦ Ζέππα. Οὗτος δὲ τὴν ὑπεδέχθη λίαν φιλοφρόνως καὶ λαβὼν αὐτὴν οἰκείως ἐκ τῆς χειρός, ἀφοῦ ἔνευσε προηγουμένως εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν κοιτῶνα, οὗτος ἅμα εἰσελθὼν ἔκλεισεν ἔνδοθεν τὴν θύραν. Ἡ γυνή, ἰδοῦσα αὐτὸν πράττοντα τοῦτο, τῷ εἶπεν: Ὠοιμέ! Ζέππα, τί σημαίνει τοῦτο; Δι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ προσεκάλεσες; Αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰλικρινὴς φιλία τὴν ὁποίαν ἔχεις εἰς τὸν Σπινελόκκιον; — Ὁ Ζέππας, κρατῶν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ πλησιάσας εἰς τὸ κιβώτιον, ὅπου ἦτο κεκλεισμένος ὁ σύζυγός της, τῇ εἶπε: Γύναι πρὶν ἢ ἀρχίσῃς νὰ παραπονῆσαι, ἄκουσον καλῶς τί θὰ σοῦ εἰπῶ. Ἠγάπησα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ ἀγαπῶ τὸν Σπινελόκκιον ὡς ἀδελφόν. Χθὲς ὅμως, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς αὐτὸν κατέληξαν εἰς τὸ νὰ κάμνῃ εἰς τὴν σύζυγόν μου ὅ,τι κάμνει καὶ εἰς ἐσέ. Ἐπειδὴ δὲ τὸν ἀγαπῶ, δὲν θέλω νὰ λάβω ἄλλην ἐκδίκησιν, ἢ ὁμοίαν πρὸς τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμεν. Αὐτὸς συνευρέθη μετὰ τῆς συζύγου μου, ἐγὼ ἐννοῶ νὰ συνευρεθῶ μετὰ σοῦ. Ἂν δὲν θέλῃς, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ τὸν συλλάβω, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ ἀφήσω τὴν κατ' ἐμοῦ ὕβριν του ἀτιμώρητον, θὰ παίξω αὐτῷ παιγνίδιον, ἐκ τοῦ ὁποίου οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε σὺ θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι. — Ἡ γυνή, ταῦτα ἀκούσασα καὶ ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων διαβεβαιώσεων τοῦ Ζέππα πεισθεῖσα ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, εἶπε: Ζέππα μου, ἀφοῦ ἦναι πεπρωμένον νὰ πληρώσω ἐγὼ διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ συ-

ζύγου μου, δὲν ἔχω ἀντίρρησιν, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ κάμῃς τὴν σύζυγόν σου νὰ μὲ συγχωρήσῃ διὰ τοῦτο, ὡς ἐννοῶ καὶ ἐγὼ νὰ τὴν συγχωρήσω δι' ὅτι ἔκαμε μετὰ τοῦ συζύγου μου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσω μένουσα φίλη της. — Ὦ! ἔσο ἥσυχος περὶ τούτου εἶπεν ὁ Ζέππας, διότι θὰ τὸ πράξω ἀναμφιβόλως. Πλὴν τούτου δέ, θὰ σὲ δωρήσω καὶ ὡραῖον κόσμημα, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν ἔχεις ἄλλο. Καὶ ταῦτα εἰπών, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἀσπάζεται. Ρίψας δ' αὐτὴν ὑπτίαν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ἐνῷ ἦτο κεκλεισμένος ὁ σύζυγός της, διεσκέδασε μετ' αὐτῆς ἄχρις οὗ ἐκορέσθη.

Ὁ Σπινελόκκιος ἐκ τοῦ κιβωτίου ἤκουσε πανθ' ὅσα ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του ὁ Ζέππας καὶ ὅσα αὐτὴ εἰς τοῦτον ἀπήντα, ὡς καθὼς καὶ τὸ παιγνίδιον, ὅπερ ἐπάνωθεν του ἔπαιξαν, καὶ τοσαύτην λύπην ᾐσθάνθη, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ κραυγάσῃ καὶ νὰ ἐξυβρίσῃ τὴν σύζυγόν του, ἐσιώπησεν ὅμως φοβηθεὶς τὸν Ζέππαν. Εἶτα σκεφθεὶς ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρξάμενος χειρῶν ἀδίκων, καὶ ὅτι ὁ Ζέππας εἶχε μέγα δίκαιον πράττων ὅ,τι ἔπραττε καὶ ὅτι μάλιστα ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν ὡς ἀληθὴς φίλος, ἀπεφάσισε νὰ ὑπομείνῃ καὶ αὐτὸς τὴν ὕβριν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ὢν φίλος τοῦ Ζέππα, ἂν οὗτος ἠὐχαριστεῖτο. Οὗτος, ἀφοῦ ἐκορέσθη ἡδονῆς, κατέβη τοῦ κιβωτίου καί, τῆς γυναικὸς ἀπαιτούσης τὸ κόσμημα, ὅπερ τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ, ἠνέῳξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος καὶ προσκαλέσας τὴν σύζυγόν του, — ἥτις δραμοῦσα εἰς τὴν πρόσκλησίν του εἶπε μόνην γελῶσα εἰς τὴν φίλην της: κυρία, μοῦ ἐπλήρωσες τὸ δάνειον: — τὴν διέταξε ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον, ὅπερ καὶ ἐκείνη προθύμως ἔπραξε. Τότε ὁ Ζέππας ἔδειξεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸν σύζυγόν της, δυσκόλως δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφανθῇ τις, ποῖος τῶν δύο ἠσχύνθη περισσότερον, ὁ Σπινελόκκιος ἰδὼν τὸν Ζέππαν καὶ πεισθεὶς ὅτι ἐγίνωσκε πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος εἶχε κατ' αὐτοῦ πράξῃ, ἢ ἡ γυνὴ ἰδοῦσα τὸν σύ-

ζυγόν της καὶ πεισθεῖσα ὅτι αὐτὸς ἐγίνωσκεν ἤδη τί αὕτη εἶχε πράξει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ὁ δὲ Ζέππας, ἀποταθεὶς πρὸς αὐτήν, εἶπεν: Ἰδοὺ τὸ κόσμημα, ὅπερ σοὶ ὑπεσχέθην. Ὁ Σπινελόκκιος ἐξελθὼν τοῦ κιβωτίου ἄνευ περιφράσεων ἀποταθεὶς εἶπε πρὸς τὸν φίλον του Ζέππα, εἴμεθα ἐξωφλημένοι. Φρονῶ δὲ ὅτι εἶναι πολὺ καλόν, καθὼς καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου ἔλεγες εἰς τὴν σύζυγόν μου, νὰ ἐξακολουθήσωμεν ὄντες φίλοι ὡς πρίν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μόνον τὰς γυναῖκας εἴχομεν χωριστά, ἃς ἔχομεν αὐτὰς ἀπὸ τοῦδε κοινάς. Ὁ Ζέππας ἀπεδέξατο εὐχαρίστως τὴν τοιαύτην πρότασιν, οὕτω δὲ καὶ οἱ τέσσαρες ἐν πλήρει ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἐπρογευμάτισαν ὁμοῦ. Ἔκτοτε δὲ ἑκάστη τῶν δύο γυναικῶν ἐκείνων εἶχε δύο συζύγους, καὶ οὕτω ἐβίωσαν ἐπὶ μακρὸν χωρὶς τὸ ἐλάχιστον νέφος ἔριδος ἢ δυσαρεσκείας νὰ σκιάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν των.

ΔΙΗΓΗΜΑ Θ'.

Οἱ δύο φίλοι Βροῦνος καὶ Βουφαλμιάκος πείθουσι τὸν ἰατρὸν Σίμωνα, προσποιούμενοι ὅτι θὰ τὸν κατατάξωσιν ἔν τινι ἑταιρίᾳ, νὰ μεταβῇ τὴν νύκτα εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος. Εἶτα ὁ Βουφαλμιάκος τὸν ῥίπτει ἐντὸς λάκου πλήρους ἀκαθαρσιῶν καὶ τὸν ἀφίνει ἐκεῖ.

Ἀφοῦ αἱ κυρίαι ἐφλυάρησαν ὀλίγον ἐπὶ τῆς κοινογυνίας τῶν δύο Σιενναίων, ἡ βασίλισσα, εἰς ἣν ἀπέκειτο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησιν, ὅπως μὴ προσβάλῃ τὰ δικαιώματα τοῦ Διονέου, ἤρξατο λέγουσα: Ὁ Σπινελόκκιος, ἐρασμιώταται κυρίαι, κατέστη ἄξιος τοῦ παιγνιδίου, ὅπερ ἔπαιξεν αὐτῷ ὁ Ζέππας, ὡς ἐκ τούτου νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρίνεται αὐστηρῶς, ὡς ἡ Παμπινέα ἠθέλησε πρὸ ὀλίγου νὰ ἀποδείξῃ, πᾶς ὁ ἐμπαίζων

τὸν ἄξιον ἐμπαιγμοῦ διὰ τῆς διαγωγῆς του καθιστάμενον. Ὁ Σπινελόκκιος δικαίως ἐνεπαίχθη, ὡς ἐπίσης καὶ ἰατρός τις, τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁποίου προτίθεμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ, ὅστις προὐκάλεσε τὸν κατ' αὐτοῦ ἐμπαιγμόν. Φρονῶ δὲ ὅτι οἱ ἐμπαίξαντες αὐτοὺς εἶναι ἄξιοι ἐπαίνων, καὶ οὐχὶ κατακρίσεων. Ὁ ἰατρὸς οὗτος, οὗ τὴν ἱστορίαν τώρα θὰ ἀκούσητε, μεταβὰς εἰς Βολωνίαν ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν καμήλα οἷος ἦτο καὶ πρίν.

Ὡς καθ' ἑκάστην βλέπομεν, οἱ συμπολῖται ἡμῶν ἐπανέρχονται ἐκ Βολωνίας, τίς δικαστής, τίς ἰατρός, τίς συμβολαιογράφος, φέροντες μακρὰ καὶ πλατέα φορέματα, ἐξ ἐρυθροῦ ἐριούχου, ἢ δέρματος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιδεικτικώτατα, εἰς τὰ ὁποῖα, ὡς βλέπομεν, κακῶς ἀνταποκρίνεται ἡ σοφία των. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ Σίμων Βίλλας, οὗτινος ἡ πατρικὴ περιουσία κατὰ πολὺ ὑπερέβαινε τὴν ἐπιστήμην, καὶ ὅστις οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένος καὶ σεβαστὴν *κουκουλίκαν* ἐπὶ τῶν νώτων ἔχων ἐρριμμένην, ἐπανῆλθε διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς, ὡς ἔλεγε, καὶ κατῴκησεν ἔν τινι οἰκίᾳ κατὰ τὴν νῦν λεγομένην «Ὁδὸν τῶν Ἀγγουρίων.» Οὗτος μεταξὺ τῶν ἄλλων συνηθειῶν, αἵτινες καθίστανον αὐτὸν δακτυλοδεικτούμενον ἐν Φλωρεντίᾳ, εἶχε καὶ τὴν συνήθειαν νὰ ἐρωτᾷ τοὺς μετ' αὐτοῦ ὄντας περὶ τῶν διαβητῶν, ζητῶν περὶ αὐτῶν λεπτομερεστάτας πληροφορίας, ὡσανεὶ ἔμελλεν ἐξ αὐτῶν νὰ κατασκευάζῃ τὰ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του διδόμενα φάρμακα. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐφελκυσάντων τὴν προσοχήν του ἦσαν καὶ οἱ δύο ζωγράφοι, περὶ ὧν σήμερον δὶς ἐκάμαμεν λόγον, ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος, οὓς γείτονας αὐτοῦ ὄντας ἔβλεπε πάντοτε δμοῦ. Βλέπων δὲ αὐτοὺς πάντοτε φαιδροὺς καὶ ἀμερίμνους, ἠρώτησε πολλάκις περὶ τῆς καταστάσεως των. Ἀκούων δὲ παρὰ πάντων ὅτι οὗτοι ἦσαν πτωχοὶ ζωγράφοι, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἦναι τόσῳ φαιδροί, ἂν πράγματι ἦσαν πτωχοί. καὶ ὅτι εὐφυεῖς, ὡς ὑπὸ πάντων ἐλέγετο,

ἔκ τινος ἀγνώστου πηγῆς θὰ ἐπορίζοντο μεγάλας ὠφελείας. Ὅθεν, ἐν τῇ περιεργείᾳ αὐτοῦ, ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτε τὸ μυστήριον τοῦτο, ἂν ἐσχετίζετο μετὰ τοῦ ἑνὸς αὐτῶν τοὐλάχιστον. Ἐπιδιώξας δὲ τοῦτο, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ σχετισθῇ μετὰ τοῦ Βρούνου, ὅστις μὴ βραδύνας νὰ ἐννοήσῃ τὴν βλακίαν τῆς ἐξοχότητός του διεσκέδαζε μετ' αὐτοῦ θαυμασίως, πολλὰ ἀπίθανα διηγούμενος. Ὁ ἰατρός, καταγοητευόμενος ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ Βρούνου, τὸν προσεκάλει συχνάκις εἰς τὸ γεῦμα. Φρονῶν δὲ ὅτι τοῦτο ἔδιδεν αὐτῷ τῷ δικαίωμα νὰ φέρηται πρὸς αὐτὸν οἰκείως, ἡμέραν τινὰ τῷ εἶπε πόσον ἐθαύμαζε βλέπων αὐτόν τε καὶ τὸν Βουφαλμάκον, καί τοι πτωχούς, νὰ διάγωσι τόσῳ φαιδρῶς, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ φανερώσῃ πῶς κατώρθουν τοῦτο. Ὁ Βροῦνος, ἀκούσας τὴν ἀνόητον καὶ ἄνοστον ταύτην ἐρώτησιν, ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἐσκέφθη ἀμέσως ἀπάντησιν ἀνάλογον πρὸς τὴν βλακίαν του. Ὅθεν εἶπεν: Αὐθέντα μου, εἰς οὐδένα θὰ ἔλεγόν ποτε πῶς κάμνομεν. εἰς σᾶς ὅμως θὰ τὸ εἴπω, διότι εἶσθε φίλος μου καὶ θὰ τὸ κρατήσετε μυστικόν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου ζῶμεν καλὰ καὶ εὐχαριστημένοι, καὶ περισσότερον ἀκόμη ἀπὸ ὅ,τι νομίζετε, καὶ ὅμως οὔτε κτήματα ἔχομεν, οὔτε ἀπὸ τὴν τέχνην μας κερδίζομεν ἀρκετά, ὥστε νὰ πληρόνωμεν τοὐλάχιστον τὸ νερὸν ὁποῦ πίνομεν. Ἀλλὰ πηγαίνομεν *παγαν?ά*, καὶ οὕτως ἀπολαμβάνομεν πᾶν ὅ,τι μᾶς ἀναγκαιοῖ ἢ μᾶς εὐχαριστεῖ, χωρὶς νὰ βλάπτωμεν κανένα. Ἐντεῦθεν δὲ πηγάζει ἡ φαιδρότης ἡμῶν καὶ ἡ εὐζωία, τὴν ὁποίαν βλέπετε.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἰατρός, καί τοι οὐδὲ λέξιν ἐννοήσας, ἐπίστευσε καὶ ἐθαύμασε λίαν. Συνέλαβε δὲ θερμοτάτην ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τί ἦτο ἡ *παγαν?ά*. Ὅθεν ἤρξατο παρακαλῶν αὐτὸν ἐπιμόνως ὅπως τῷ δώσῃ τὴν ἀναγκαίαν ἐξήγησιν, ὁρκιζόμενος ὅτι εἰς οὐδένα θὰ ἔλεγε τίποτε περὶ τούτου. — Ὠοιμέ! εἶπεν ὁ Βροῦνος, αὐθέντα

μου, τί μοῦ ζητεῖς; Τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον ζητεῖς νὰ μάθῃς εἶναι πολὺ μεγάλον, καὶ ἂν τὸ φανερώσω καὶ ἐννοηθῶ ὅτι τὸ ἐφανέρωσα κινδυνεύω νὰ χάσω, ὄχι μόνον τὴν ζωήν μου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχήν μου, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ρίψωσιν εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑωσφόρου. Τόση ὅμως εἶναι ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς τὴν ὑμετέραν κολοκυνθοπουλικότητα, καὶ τόση ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς ὑμᾶς, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀρνηθῶ πᾶν ὅ,τι ἠθέλετε μοῦ ζητήσει, ὅθεν καὶ θὰ σᾶς εἰπῶ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε εἰς τὸν ἐσταυρωμένον ὅτι εἰς οὐδένα θὰ φανερώσητέ ποτέ τι, ὡς μοῦ ὑπεσχέθητε.

Τοῦ ἰατροῦ ὁρκισθέντος, ὁ Βροῦνος ἐξηκολούθησε λέγων: Γλυκύτατέ μου αὐθέντα, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, ἦλθεν ἐδῶ μέγας τις νεκρομάντις, ὀνόματι Μιχαὴλ Σκῶτος, ἐπειδὴ καὶ ἦτο ἐκ τῆς Σκωτίας, τὸν ὁποῖον πολλοὶ εὐγενεῖς, ὧν ὀλίγιστοι ζῶσιν ἀκόμη, ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγάλων τιμῶν. Οὗτος θέλων ν' ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν, κατὰ παράκλησιν αὐτῶν, τοῖς ἄφησε δύο τῶν καλλίστων αὐτοῦ μαθητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους παρήγγειλεν ὅπως ἐκτελῶσι προθύμως πάντοτε πᾶσαν ἐπιθυμίαν τῶν τιμησάντων αὐτὸν εὐγενῶν. Τούτους θ' ἐξηκολούθουν ὑπηρετοῦντες οἱ δύο αὐτοῦ μαθηταὶ εἰς τοὺς ἔρωτάς των καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μικρὰ πράγματα προθυμότατα. Εὐχαριστούμενοι δ' εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰς συνηθείας αὐτῆς, ἀπεφάσισαν νὰ διαμείνωτιν ἐδῶ ὁριστικῶς, ὅθεν συνέδεσαν μετὰ πολλῶν φιλίαν, ἀδιαφοροῦντες ἂν οὗτοι ἦσαν εὐγενεῖς ἢ μὴ εὐγενεῖς, πλούσιοι ἢ πτωχοί, ἤρκει μόνον νὰ ἦσαν χαρακτῆρος συμφωνοῦντος πρὸς τὸν ἰδικόν των. Ὅπως δὲ εὐχαριστήσωσι τοὺς φίλους των τούτους, κατήρτισαν ἑταιρίαν ἐξ εἰκοσιπέντε μελῶν, τὰ ὁποῖα δὶς τοὐλάχιστον τοῦ μηνὸς ὤφειλον νὰ συνέρχωνται εἰς ὡρισμένον τι μέρος, ὅπου καθεὶς ἐξέφραζε μίαν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην προθυμότατα

ἐξετέλουν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Βουφαλμάκος εἴχομεν μεγάλην μὲ αὐτοὺς φιλίαν καὶ οἰκειότητα, ἐγενόμεθα δεκτοὶ εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν ἑταιρίαν, τῆς ὁποίας ἐξακολουθοῦμεν νὰ εἴμεθα μέλη. Μάθετε δὲ ὅτι, ὅταν συνερχώμεθα, ἡ αἴθουσα παρασκευάζεται μεγαλοπρεπέστατα καὶ μετὰ πολυτελείας, τὴν ὁποίαν οὐδὲ εἰς ἀνάκτορα ἀπαντᾷ τις. Ἔχομεν δὲ πλῆθος ἀβρῶν καὶ ὡραίων ὑπηρετῶν καὶ ὑπηρετριῶν, ὅπως ἕκαστος εὑρίσκῃ τὸ ἀρέσκον εἰς αὐτόν, πάντα δὲ τὰ σκεύη εἶναι χρυσᾶ, καὶ τὰ φαγητὰ παρατίθενται ἀμέσως, ὡς ζητήσῃ τι ἕκαστος. Οὐδέποτε δὲ θὰ δυνηθῆτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν γλυκύτητα τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τῶν ᾀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ἀπαύστως ἀκούονται, οὐδὲ δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ πόσα κηρία καίουσιν ἐκεῖ φωτίζοντα τὸ δεῖπνόν μας, ἢ νὰ ἀπαριθμήσω τὰ καταναλισκόμενα τραγήματα καὶ τοὺς πολυτιμοτάτους οἴνους, τοὺς ὁποίους πίνομεν. Δὲν θέλω ὅμως, ἀνελατοκολόκυνθόν μου, νὰ στοχασθῆτε ὅτι μένομεν ἐκεῖ μὲ τὰ φορέματα ταῦτα, μὲ τὰ ὁποῖα μὲ βλέπετε, ὄχι· ὁ εὐτελέστερον ἐνδεδυμένος φαίνεται αὐτοκράτωρ, τόσῳ πολύτιμα εἶναι τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐνδυόμεθα ἐκεῖ εἰσερχόμενοι, καὶ τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα φέρομεν. Ἀλλὰ πᾶσαν ἄλλην ἡδονὴν ὑπερβαίνει ἡ τῶν ὡραίων γυναικῶν, αἵτινες μόλις ἤθελέ τις ἡμῶν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν ἔρχονται ἀμέσως ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ βλέπετε τὴν Κυρίαν τῶν Βαρβανίκων, τὴν βασίλισσαν τῶν Βάσκων, τὴν σύζυγον τοῦ Σουλτάνου, τὴν Αὐτοκράτειραν τῆς Ὀσβέκης, τὴν Σιάνσιαν-Φέραν τῆς Νορνιέκας, τὴν Σεμιστάντην τῆς Βερλιζόνης καὶ τὴν Σκαλπέδραν τῆς Ναρσίας. Ἀλλά, τί τὰς ἀπαριθμῶ; Ἐκεῖ ἔρχονται ὅλαι αἱ βασίλισσαι τοῦ κόσμου, καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ Σινσιμούρα τοῦ Παπᾶ-Γιάννη, ἡ ὁποία ἔχει τὰ κέρατα εἰς τὴν μέση τοῦ κώλου. Βλέπεις λοιπόν; Ἐκεῖ δὲ ἀφοῦ φάγωσι καὶ πίωσι καὶ χορεύσωσιν, ἑκάστη μὲ τὸν ζητήσαντα αὐτὴν ἀποσύρεται εἰς

ἰδιαίτερον κοιτῶνα. Οἱ κοιτῶνες δ' αὐτοὶ εἶναι ἀληθὴς παράδεισος, κατὰ τὴν ὡραιότητα. Εὐωδιάζουσιν ὅσον καὶ τὸ φαρμακεῖόν σας, ὅταν κοπανίζετε τὸ κύμινον· αἱ δὲ κλίναι, εἰς τὰς ὁποίας κοιμῶνται, εἶναι ὡραιότεραι καὶ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἔχει ὁ Δόγης τῆς Ἐνετίας. Τώρα, τί γίνεται ἐκεῖ μέσα καὶ πόσαις πῆχες πανὶ ὑφαίνονται, σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὅμως καλλίτερα ἀπὸ ὅλους τὴν περνοῦμεν ἐγὼ καὶ ὁ Βουφαλμάκος, διότι οὗτος μὲν προσκαλεῖ σχεδὸν πάντοτε τὴν βασίλισσαν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐγὼ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ὡραιότεραι γυναῖκες τοῦ κόσμου, καὶ τόσῳ καλὰ τὰ ἐκαταφέραμεν, ὥστε μᾶς ἀγαποῦν καλλίτερα ἀπὸ τὰ μάτια των. Ὡς ἐκ τούτου, δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἂν πρέπῃ νὰ ζῶμεν περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον εὐχαριστημένοι, ἀφοῦ ἀπολαμβάνωμεν τὴν ἀγάπην δύο τοιούτων βασιλισσῶν, καὶ ὅταν λάβωμεν ἀνάγκην εἴτε χιλίων, εἴτε καὶ δύο χιλιάδων φλωρίων τὰ ἔχομεν ἀμέσως. Τοῦτο δὲ καλοῦμεν ἡμεῖς *παγαν?ὰ*, διότι καθὼς οἱ λῃσταὶ ἀφαιροῦσι τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων, οὕτω πράττομεν καὶ ἡμεῖς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνοι δὲν τὴν ἀποδίδουσιν, ἐνῷ ἡμεῖς ἀφοῦ τὴν μεταχειρισθῶμεν τὴν ἀποδίδομεν. Τώρα, ἀγαθέ μου αὐθέντα, ἐμάθετε τί ἐννοοῦμεν λέγοντες ὅτι πηγαίνομεν εἰς *παγαν?άν*, ἐννοεῖτε δὲ πόσῳ μεγάλη ἀνάγκη εἶναι νὰ μένῃ τοῦτο μυστικόν, ὅθεν καὶ νομίζω περιττὸν νὰ σᾶς κάμω περισσοτέρας περὶ τούτου συστάσεις καὶ παρακλήσεις.

Ὁ ἰατρός, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐξετείνετο ἴσως πέραν τῆς θεραπείας τῆς συνάγχης, ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Βρούνου, ὡς θὰ ἐπίστευεν εἰς τὴν μαθηματικωτέραν ἀπόδειξιν, καὶ τόσῳ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἠσθάνετο ὅπως καὶ αὐτὸς γείνῃ μέλος τῆς τοιαύτης ἑταιρίας, ὥστε προθύμως πᾶσαν θυσίαν θὰ ὑφίστατο ὅπως ἐπιτύχῃ, ὅθεν καὶ εἶπεν εἰς τὸν Βροῦνον ὅτι δὲν ἐθαύμαζε

πλέον βλέπων αὐτοὺς τόσῳ εὐθύμως διάγοντας, καὶ μόλις ἐκρατήθη καὶ δὲν ἐζήτησεν ὅπως ἀμέσως γείνῃ καὶ αὐτὸς δεκτὸς ἐν τῇ ἑταιρίᾳ, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ περιμείνῃ ὀλίγον ἔτι, ἄχρις οὗ διὰ μεγαλειτέρων πρὸς αὐτὸν περιποιήσεων ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς αἰτήσεως. Ἐπιφυλαχθεὶς λοιπόν, ἐξηκολούθησε νὰ συναναστρέφεται αὐτὸν ἔτι μᾶλλον καὶ νὰ τὸν προσκαλῇ πάντοτε εἴς τε τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον, δεικνύων ὑπερβολικὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην. Τόσῳ δὲ στενὴ ἐγένετο ἡ οἰκειότης των, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ὁ ἰατρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἄνευ τοῦ Βρούνου. Οὗτος δὲ πάλιν, ὅπως μὴ φανῇ ἀχάριστος πρὸς τὰς τόσας περιποιήσεις, ἃς ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἰατροῦ, ἐζωγράφισεν εἰς τὴν αἴθουσάν του διαφόρους σκηνὰς τῆς Τεσσαρακοστῆς καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κοιτῶνός του ἕνα Χριστὸν καὶ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας του ἓν οὐροδοχεῖον, ὅπως οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του ἀναγνωρίζουσιν αὐτὴν ἀμέσως. Ἓν τινι δὲ τῶν στοῶν τῆς οἰκίας του ἐζωγράφησε τὴν Γαλομυομαχίαν, ἥτις καὶ ἐφάνη ἀριστούργημα εἰς τὸν ἰατρόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ἐνίοτε, κατὰ τὸ δεῖπνον: Ἀπόψε ἤμην εἰς τὴν συνέντευξιν καί, ἐπειδὴ ἐβαρύνθην τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, ἐζήτησα καὶ μοῦ ἔφερον τὴν Γουμέδραν τοῦ Χὰν τῆς Ταρταρίας.— Τί θὰ εἰπῇ Γουμέδρα; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ, διότι δὲν ἐννοῶ τὰ ὀνόματα ταῦτα.— Ὦ ἰατρέ μου, εἶπεν ὁ Βροῦνος, δὲν θαυμάζω ἂν δὲν τὰ ἐννοῆτε, διότι ὁ Ὑπνοστάκτης καὶ ὁ Μανασέννας δὲν ἀναφέρουσι περὶ αὐτῶν τίποτε. Ὦ! εἶπεν ὁ ἰατρός: θέλεις νὰ εἰπῇς ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Ἀβικέννας.—Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Βροῦνος, δὲν εἶξεύρω. Ἐννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ ὀνόματά σας τόσῳ καλῶς, ὅσον σεῖς ἐννοεῖτε τὰ ἰδικά μου. Νά, Γουμέδρα εἰς τὴν ταρταρικὴν γλῶσσαν, σημαίνει Αὐτοκράτειρα. Ἄ! πόσον ὡραία εἶναι! Ἂν τὴν ἐβλέπετε, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐξεχάνετε καὶ τὰ ἰατρικὰ καὶ τὰ καταπλάσματα καὶ τὰς συνταγάς.

Λέγων δὲ αὐτῷ ταῦτα ἐξηρέθιζε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν περιέργειάν του, ἄχρις οὗ, ὁ ἰατρὸς νομίσας πλέον ὅτι διὰ τῶν περιποιήσεών του τὸν εἶχε καταχτήσει, μίαν ἐσπέραν, ἐνῷ ἦσαν μόνοι, καὶ ὁ μὲν Βροῦνος ἐζωγράφιζε τὴν Γαλομυομαχίαν, αὐτὸς δὲ ἐκράτει τὸ φῶς, ἀπεφάσισε νὰ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅθεν τῷ εἶπε: Βροῦνε, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ὅπερ δὲν θὰ ἔπραττον πρὸς χάριν σου. Καὶ εἰς τὸ βουνὸν ἀκόμη νὰ μοῦ ἔλεγες, θὰ ἐπήγαινα προθύμως ὅπως σὲ εὐχαριστήσω, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ θαυμάσῃς δι' ὅ,τι θὰ σοῦ ζητήσω. Δὲν εἶναι πολὺς καιρός, ὡς δὲν ἀγνοεῖς, ἀφ' οὗ μοῦ εἶπες περὶ τῆς φαιδρᾶς ἑταιρίας σας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἰσθάνομαι τόσῳ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γείνω καὶ ἐγὼ μέλος, ὥστε οὔτε ἡμέραν, οὔτε νύκτα ἡσυχάζω. Ἔχω δὲ καὶ τὸν λόγον μου πρὸς τοῦτο, διότι σοῦ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ μὲ ἐμπαίζῃς ἀπὸ τώρα, ἂν δὲν κάμω νὰ ἔλθῃ ἡ ὡραιοτέρα τοῦ κόσμου ὑπηρέτρια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ εἶδον πέρισυ εἰς τὸ Χεζοχώρι, καὶ τὴν ἀγαπῶ ὡς τὰ μάτια μου. Σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὴν πίστι μου ὅτι τῆς ἐπρόσφερα δέκα σόλδια νὰ σταθῇ, καὶ δὲν ἠθέλησε. Διὰ τοῦτο, σὲ παρακαλῶ θερμότατα, νὰ μὲ διδάξῃς τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζύ σας, καθὼς ἀκόμη νὰ ἐνεργήσῃς καὶ σὺ τὸ κατὰ δύναμιν, ὅπως ἐπιτύχω. Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἔλθω, θὰ ἀποκτήσητε ἀξιόλογον ἑταῖρον, διότι κατὰ πρῶτον εἶμαι ὡραῖος, ἔχω δὲ καὶ κομψὸν ἀνάστημα καὶ πρόσωπον ὡς τὸ τριαντάφυλλον. Ἔπειτα εἶμαι ἰατρός, καὶ ἀγνοῶ ἂν ἔχετε τοιοῦτον εἰς τὴν Ἑταιρίαν σας, εἰξεύρω δὲ καὶ πολλὰ ὡραῖα ἄσματα, καὶ τώρα νὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα, ἄκουσε:—Καὶ ἤρξατο ἀμέσως ᾄδων. Ὁ Βροῦνος ἀκούων αὐτὸν μετὰ βίας ἐκράτει τὸν γέλωτα. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ ἄσματος, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἰατρός, πῶς τῷ ἐφάνη τὸ ἆσμα.—Βεβαίως, εἶπεν ὁ Βροῦνος, μαζύ σας χάνει κἀνεὶς

τὸν *μπούσουλα*, τόσῳ θαυμασίως ἄδετε. — Δὲν θὰ τὸ ἐπίστευες ποτέ, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἂν δὲν μὲ ἤκουες. — Αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον, εἶπεν ὁ Βροῦνος. — Ξεύρω καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τώρα αὐτά. Ὁ πατήρ μου ἦτο εὐγενής, καὶ ἂς ἔζη εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ ἡ μήτηρ μου ἦτο ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Βαλεκίων. Ὡς δὲ καλῶς εἰξεύρεις, ἔχω τὰ ὡραιότερα βιβλία καὶ τὰ ὡραιότερα φορέματα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν Φλωρεντίᾳ ἰατρούς. Σ τὴν πίστιν μου, ἔχω φόρεμα ὁποῦ μοῦ στοιχίζει ἑκατὸν φράγκα, ἀγορασμένον ἐδῶ καὶ δέκα χρόνους. Ὅθεν, σὲ παρακαλῶ θερμῶς, ἐνέργησε νὰ μὲ παραδεχθοῦν. Καί, μὰ τὸν Θεόν, ἂν τὸ κατορθώσῃς, ἔσο βέβαιος ὅτι δι' ὅσαις φοραῖς καὶ ἂν ἀσθενήσῃς δὲν θὰ σοῦ πάρω λεπτόν.

Ὁ Βροῦνος, ταῦτα ἀκούσας καὶ ἔτι μᾶλλον πεισθεὶς περὶ τῆς βλακίας του, τῷ εἶπεν: Αὐθέντα, φέξετέ μου ὀλίγον ἐδῶ, καὶ περιμείνατε νὰ τελειώσω τὰς οὐρὰς τῶν ποντικῶν τούτων, ἔπειτα δὲ θέλω σᾶς ἀπαντήσει. Τελειώσας δὲ τὰς οὐρὰς καὶ λαβὼν ὕφος δύσθυμον, ὡσανεὶ ἐπίεζεν αὐτὸν λίαν ἡ αἴτησις τοῦ ἰατροῦ, τῷ εἶπεν: Αὐθέντα μου, μεγάλα καὶ πολλὰ ἐπράξετε ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ τὸ ἀναγνωρίζω. Ἀλλά, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ ζητεῖτε, καί τοι συγκρινόμενον πρὸς τὸν νοῦν σας εἶναι ἐλάχιστον, δι' ἐμὲ εἶναι λίαν βαρύ. Ἂν ἠδυνάμην δὲ νὰ τὸ πράξω, διὰ σᾶς μόνον ἐν τῷ κόσμῳ θὰ τὸ ἔπραττον, καὶ διότι σᾶς ἀγαπῶ ὡς προσήκει, καὶ διὰ τοὺς τόσῳ συνετοὺς λόγους σας, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν Πάπαν αὐτὸν θὰ ἔκαμνον νὰ φορέσῃ *βελάδα*, ὄχι ἐμὲ νὰ κλονίσωσιν ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν μου. Ναί, ὅσῳ περισσότερον σᾶς συναναστρέφομαι, τόσῳ περισσότερον ἐκτιμῶ τὴν σύνεσίν σας. Καὶ ἂν ἀκόμη τίποτε ἄλλο δὲν εὕρισκον εἰς ὑμᾶς ἄξιον ἀγάπης, μὲ ἀρκεῖ μόνον ὅτι εἶσθε λάτρις τοῦ ὡραίου, ὡς μοῦ εἴπατε. Ἀλλὰ δυστυχῶς, μὲ ὅλην τὴν καλήν μου πρόθεσιν, δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε ἐξ ὅσων μοῦ ζητεῖτε. Ἂν ὅμως μοῦ δώσητε τὸν

λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι θὰ τηρήσητε μυστικὸν ὅ,τι σᾶς εἰπῶ, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ὑποδείξω τί πρέπει νὰ πράξητε. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι ἀφοῦ ἔχετε τότφ ὡραῖα βιβλία καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ὡς πρὸ ὀλίγου μοῦ εἴπετε, θὰ τὸ κατορθώσητε. — Ὦ! μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ ἰατρός. Βλέπω ὅτι δὲν μὲ γνωρίζεις καλῶς καὶ δὲν εἰξεύρεις πόσον εἰξεύρω νὰ κρατῶ τὰ μυστικά. Ὁ κὺρ Γάσπαρρος Σκλιτσέτος, ὅτε ἦτο δικαστὴς εἰς Φορλιμπόπολιν, τίποτε σχεδὸν δὲν ἔκαμνε χωρὶς πρῶτον νὰ τὸ λέγῃ εἰς ἐμέ, τόσῳ μυστικὸν μὲ ἐγνώρισε. Θέλεις δὲ νὰ ἰδῇς ὅτι σὲ λέγω τὴν ἀλήθειαν; Εἰς ἐμὲ εἶπε πρῶτα πρῶτα ὅτι ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ τὴν Βεργαμίναν. Ἔ! βλέπεις τώρα; — Ἀξιόλογα! εἶπεν ὁ Βροῦνος. Ἀφοῦ ἐκεῖνος σᾶς ἐνεπιστεύετο, δύναμαι κάλλιστα νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ καὶ ἐγώ Ἰδοὺ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμετε. Ἡ Ἑταιρία μας ἔχει ἕνα ἀρχηγὸν καὶ δύο συμβούλους, οἱ ὁποῖοι ἀλλάζουν κάθ' ἑξαμηνίαν. Ἀναμφιβόλως δὲ τώρα εἰς τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς θὰ γείνῃ ἀρχηγὸς ὁ Βουφαλμάκος καὶ ἐγὼ σύμβουλος, διότι ἔτσι ἀπεφασίσθη, καὶ ἐκ τοῦ ἀρχηγοῦ μεγάλως ἐξαρτᾶται νὰ εἰσαχθῆτε εἰς τὴν ἑταιρίαν. Ὅθεν νομίζω ὅτι μὲ κάθε τρόπον πρέπει ν' ἀποκτήσητε τὴν φιλίαν τοῦ Βουφαλμάκου καὶ νὰ τὸν περιποιηθῆτε, ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλλίτερον. Αὐτὸς δέ, εἶμαι βέβαιος, βλέπων ὑμᾶς τόσῳ συνετόν, θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ταχέως, ἀφοῦ δὲ διὰ τῆς συνέσεώς σας καὶ τῶν ὡραίων σας πραγμάτων, κατακτήσετε τὴν ἀγάπην του, τότε ζητεῖτε παρ' αὐτοῦ νὰ σᾶς εἰσάξῃ, καὶ βεβαίως δὲν θὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῇ. Ἐγὼ τῷ ἔχω ὁμιλήσει περὶ ὑμῶν, καὶ ἀπὸ τοῦδε σᾶς ἀγαπᾷ, ὅταν δὲ κάμετε ὡς σᾶς εἶπον, ἀφίνετε νὰ ἐνεργήσωμεν ἡμεῖς. — Μοῦ ἀρέσει παραπολὺ ἡ γνώμη σου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἂν δὲ ἦναι πράγματι ἄνθρωπος ἀγαπῶν τοὺς συνετοὺς; ἄνδρας καὶ ὀλίγον μόνον ὁμιλήσῃ μετ' ἐμοῦ, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὸν κάμω νὰ τρελλαθῇ δι' ἐμὲ καὶ νὰ τρέχῃ πάντοτε κατόπι μου, διότι ἔχω τόσην σύνεσιν,

ὥστε ἐμπορῶ νὰ προμηθεύσω μίαν ὁλόκληρον πόλιν, καὶ πάλιν νὰ μείνω συνετώτατος.

Ὁ Βροῦνος διευθετήσας οὕτω τὰ πράγματα, ἔσπευσε νὰ πληρόφορήσῃ λεπτομερῶς τὸν Βουφαλμάκον, ὅστις ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐκτελέσῃ ὅτι ὁ κολοκυνθοϊατρὸς ἐζήτει, ὅστις ἐπιθυμῶν πάλιν νὰ ἐξέλθῃ εἰς παγαλάν, δὲν ἔμεινεν ἥσυχος ἄχρις οὗ ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ Βουφαλμάκου, ὅπερ ἐννοεῖται ὅτι εὐκόλως ἐπέτυχε, καὶ ἤρξατο δίδων αὐτῷ πολυτελέστατα δεῖπνα καὶ γεύματα, ἐν τοῖς ὁποίοις παρῆν καὶ ὁ Βροῦνος. Οὗτοι δὲ πάλιν τὸν ἐκολάκευον καὶ ἀρεσκόμενοι εἰς τοὺς ὡραίους οἴνους, εἰς τοὺς παχεῖς κάπωνας καὶ εἰς τὰ ἄλλα ὡραῖα πράγματα, ἅτινα ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ ἰατροῦ εὕρισκον, τὸν ἠκολούθουν πάντοτε ἐκ τοῦ πλησίον καὶ χωρὶς νὰ περιμένωσι πολλὰς προσκλήσεις, λέγοντες ὅτι δι' οὐδένα ἄλλον θὰ ἔπραττον οὕτω, οὐδέποτε σχεδὸν ἔλειπον ἐκ τῆς τραπέζης του. Ἐπὶ τέλους ὁ ἰατρός, νομίσας ὅτι ἦτο πλέον καιρός, ἔπραξεν ὅ,τι καὶ προηγουμένως πρὸς τὸν Βροῦνον, ἤτοι ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βουφαλμάκου νὰ τὸν εἰσάξῃ εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἑταιρίαν. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Βουφαλμάκος προσεποιήθη τὸν ὀργισθέντα καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Βροῦνον ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ λέγων: Ὀμνύω εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Πασινιάνου ὅτι ὀλίγον μὲ κρατεῖ νὰ σοῦ καταιβάσω μίαν εἰς τὸ κεφάλι, ὅπου ἡ μύτη σου νὰ πέσῃ εἰς τὰ πόδια σου, προδότα! διότι σὺ βεβαίως εἶπες εἰς τὸν ἰατρὸν αὐτὰ τὰ πράγματα. — Οὗτος δὲ ἤρξατο ἀμέσως ἀρνούμενος καὶ ὀμνύων ὅτι ἀλλαχόθεν τὰ ἔμαθε, καὶ μετὰ πολλὰς διαβεβαιώσεις κατώρθωσε νὰ τὸν καταπραΰνῃ. Τότε δὲ ὁ Βουφαλμάκος στραφεὶς πρὸς τὸν ἰατρὸν τῷ εἶπεν: Αὐθέντα μου, φαίνεται ὅτι ὑπήγετε εἰς Βολωνίαν καὶ οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ τις νὰ μάθῃ παρ' ὑμῶν μυστικόν, καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν ἐπεριορίσθητε εἰς τὸ νὰ μάθητε τὸ ἄλφα βῆτα μὲ τὴν σπιθαμήν, καθὼς κάμνουν πολλοὶ ἀνόητοι, ἀλλὰ τὸ

ἐμάθετε μὲ τὴν πῆχυν, τὸ ὁποῖον σημαίνει πολύ. Καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σᾶς ἐβάπτισαν Κυριακήν. Καί τοι δὲ ὁ Βροῦνος μοῦ εἶπεν ὅτι ἐσπουδάσετε ἰατρικήν, εἰς ἐμὲ φαίνεται ὅτι ἐσπουδάσετε νὰ ψαρεύετε ἀνθρώπους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνετε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον μὲ τὴν σύνεσίν σας καὶ μὲ τοὺς μύθους σας. — Ὁ ἰατρὸς ταῦτα ἀκούσας τὸν διέκοψε καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Βροῦνον εἶπε: Τί εὐτυχία νὰ συναναστρέφεται κανεὶς ἔξυπνους ἀνθρώπους! Καὶ ποῖος ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀξιόλογον ἄνθρωπον θὰ μὲ ἐκαταλάμβανεν ἀμέσως τόσον καλά; Ἐσὺ δὲν ἐκατάλαβες τί ἀξίζω τόσῳ γλήγορα, καθὼς αὐτός. Εἰπέ του τοὐλάχιστον τί σοῦ εἶπα, ὅταν μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Βουφαμάλκος εὐχαριστεῖτο συναναστρεφόμενος συνετοὺς ἄνδρας. Τὸ κατώρθωσα; — Καὶ δὲν ἠμποροῦσε καλλίτερον, εἶπεν ὁ Βροῦνος. — Τότε ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τὸν Βουφαλμάκον: Καὶ τί θὰ ἔλεγες, ἂν μὲ ἔβλεπες εἰς Βολωνίαν: Ἐκεῖ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, διδάσκαλοι καὶ μαθηταί, μὲ ἠγάπων καλλίτερον ἀπὸ τὰ μάτια των, τόσῳ καλὰ εἶξευρα νὰ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν ὁμιλίαν μου καὶ μὲ τὴν σύνεσίν μου. Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ εἰξεύρῃς ὅτι ὅταν ὡμίλουν, πάντες ἐγέλων, τόσην εὐχαρίστησιν ἐλάμβανον. Ὅτε δὲ ἀνεχώρησα, ἔκλαιον ὅλοι ὡσὰν μικρὰ παιδιὰ καὶ μὲ παρεκάλουν νὰ μείνω. Πρὸς τοῦτο δὲ μοῦ ὑπέσχοντο νὰ μὲ ἀφίνουν νὰ διαβάζω ἐγὼ μόνος εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς τὰ ἰατρικά, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἠθέλησα, προτιμῶν νὰ ἔλθω ἐδῶ, ὅπου ἔχω μεγάλην περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου. Καὶ οὕτως ἔπραξα. — Πῶς σοῦ φαίνεται; εἶπε τότε ὁ Βροῦνος πρὸς τὸν Βουφαλμάκον. Ὅταν σοῦ τὰ ἔλεγα, δὲν μοῦ ἐπίστευες. Μὰ τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν ὑπάρχει ἰατρὸς ἐν Φλωρεντίᾳ, ὁ ὁποῖος νὰ γνωρίζῃ, τὸ κάτουρον τοῦ γαϊδάρου, ὡς αὐτός. Καί, μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπὸ ἐδῶ ἴσια μὲ τὸ Παρίσι, δὲν θὰ εὕρῃς ἕνα ἄλλον ὅμοιόν του. Μπόρεσε τώρα νὰ μὴν

κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέγει! —Τὴν ἀλήθειαν σοῦ λέγει ὁ Βροῦνος, εἶπεν ὁ ἰατρός· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶμαι γνωστός. Σεῖς εἶσθε μᾶλλον ἀμαθεῖς ἢ πεπαιδευμένοι, ἤθελα ὅμως νὰ μὲ ἰδῆτε πῶς φέρομαι ὅταν ἦμαι μὲ πεπαιδευμένους. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐθέντα μου, εἶπε τότε ὁ Βουφαλμάκος. Εἰξεύρετε πολὺ περισσότερα ἢ ὅσον ἐγὼ ἐφανταζόμην· ὅθεν καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω ξάστερα, ὡς πρέπει νὰ ὁμιλῇ κανεὶς τοὺς εἰς φρονίμους ὡς ὑμᾶς, ὅτι θὰ σᾶς εἰσάξω ἀφεύκτως εἰς τὴν Ἑταιρίαν μας, καὶ μείνετε ἥσυχος.

Ἔκτοτε αἱ περιποιήσεις τοῦ ἰατροῦ πρὸς τοὺς δύο φίλους ἐπολλαπλασιάσθησαν, αὐτοὶ δὲ τὸν ἔκαμαν νὰ πιστεύῃ τὰς μεγαλητέρας ἀνοησίας τοῦ κόσμου, καὶ τῷ ὑπέσχοντο ὅτι θὰ τῷ προμηθεύσωσιν τὴν Κόμησσάν τῆς τῆς Ἀμάρας, ἥτις εἶναι ἡ ὡραιοτέρα ὅσων εὑρίσκοντο ὑπὸ τὸν *Πρωκτῶνα* τῆς ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Τοῦ ἰατροῦ ἐρωτήσαντος ποία ἦτο ἡ κόμισσα αὕτη, ὁ Βουφαλμάκος τῷ εἶπεν: Αὕτη, κολοκύθα μου, εἶναι μία τῶν μεγαλητέρων Δεσποινῶν, ὀλίγα μέρη δὲ εὑρίσκονται ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ ὁποῖα νὰ μὴν ἦναι ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν της, καὶ αὐτοὶ οἱ καλόγεροι τοῦ τάγματος τῶν ἐλαχίστων πληρόνουσιν εἰς αὐτὴν φόρον μὲ τὰ ταμπουρλονιάκαρα. Ὅταν δὲ ἐξέρχεται εἰς περιοδείαν, γίνεται εἰς ὅλους γνωστόν, διότι κατὰ τὸ πλεῖστον μένει κεκλεισμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ της. Δὲν εἶναι δὲ πολὺς καιρὸς ὅπου ἐπέρασεν ἐδῶθεν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἄρνον νὰ πλύνῃ τὰ πόδια της καὶ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως διαμένει εἰς τὴν Ἀναγκαιούπολιν. Πανταχοῦ δὲ περιφέρονται οἱ ἄνθρωποί της, οἱ ὁποῖοι πρὸς διάκρισιν φέρουσι ράβδον καὶ βολίδα. Οἱ βαρόνοι της εἶναι πανταχοῦ: ὡς εἶναι ὁ Κουράδας, ὁ Δὸν Βερβελίθρας, ὁ Καβαλίνας, ὁ Τσιρλιᾶς, καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι νομίζω μάλιστα ὅτι εἶναι καὶ γνωστοί σας, ἀλλὰ τώρα δὲν τοὺς ἐνθυμεῖσθε. Εἰς τὰς ἀγκάλας λοιπὸν τῆς μεγάλης ταύτης Δεσποίνης, ἂν δὲν ἀπατώμεθα θὰ σᾶς

ρίψωμεν, καὶ λησμονήσατε τώρα τὴν ὑπηρέτριαν τοῦ Χεζοχωρίου.

Ὁ ἰατρός, ὅστις εἶχε γεννηθῇ καὶ ζήσῃ εἰς Βολωνίαν, δὲν ἐνόει τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ἐκείνων· ὅθεν εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ηὐχαριστεῖτο εἰς ὅ,τι ἤθελον πράξει. Δὲν παρῆλθε δὲ πολὺς καιρὸς καὶ οἱ δύο ζωγράφοι μεταβάντες παρ' αὐτῷ τῷ εἶπον ὅτι ἐγένετο δεκτός. Τὴν δ' ἡμέραν, ἥτις ἐπροηγεῖτο τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ συνέλθωσιν οἱ ἑταῖροι, ὁ ἰατρὸς προσεκάλεσε τοὺς δύο φίλους εἰς τὸ γεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον τοὺς ἠρώτησε τί ὤφειλε νὰ πράξῃ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἑταιρίαν. — Προσέξατε καλά, αὐθέντα μου, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος· ἔχετε ἀνάγκην μεγάλου θάρρους, διότι ἄλλως καὶ σεῖς δὲν θὰ ἐπιτύχετε καὶ εἰς ἡμᾶς θὰ προξενήσετε μέγα κακόν. Τώρα δὲ θὰ ἀκούσετε διατί πρέπει νὰ ἔχετε μέγα θάρρος. Πρέπει περὶ τὸ μεσονύκτιον νὰ μεταβῆτε εἰς ἕνα τῶν τάφων, τοὺς ὁποίους τώρα ἐσχάτως ἔκαμαν ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Νέας, ἐνδεδυμένος τὰ καλλίτερά σας φορέματα, καὶ τοῦτο ὅπως τὴν πρώτην ταύτην φορὰν παρουσιασθῆτε εἰς τὴν ὁμήγυριν εὐπρεπῶς. Πλὴν τούτου ἡ Κόμησσα, ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι εἶσθε εὐγενής, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς κάμῃ ἱππότην τοῦ λουτροῦ μὲ ἔξοδά της. Ἐπὶ τοῦ τάφου δ' ἐκείνου πρέπει νὰ μείνετε ἀκίνητος, ἄχρις οὗ ἔλθῃ ὁ ἀπεσταλμένος μας. Οὗτος δὲ— καὶ τοῦτο σᾶς τὸ λέγομεν, ὅπως γνωρίζετε καταλεπτῶς τὰ πάντα—θὰ ἦναι ζῶόν τι κατάμαυρον καὶ κερασφόρον, ὄχι πολὺ μεγάλον, καὶ θὰ ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς συρίζον καὶ πηδῶν, ὅπως σᾶς τρομάξῃ. Ὅταν δὲ ἰδῇ ὅτι δὲν ἐτρομάξετε, θὰ σᾶς πλησιάσῃ ἡσύχως. Τότε, χωρὶς τὸν ἐλάχιστον φόβον, καταβᾶτε ἀπὸ τοῦ τάφου καί, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῆτε ἢ νὰ μελετήσετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν ἁγίων, ἱππεύσατε ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἱππεύσετε, ὅπως δείξετε ἐμπιστοσύνην θέσατε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ προσέξατε καλῶς νὰ μὴν ἐγγίξετε τὸ ζῶον,

τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς φέρῃ ἡσύχως εἰς ἡμᾶς. Ἂν ὅμως φοβηθῆτε ἢ ἂν ἐπικαλεσθῆτε τὸν Θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους, εἰξεύρετε ὅτι θὰ σᾶς κρημνίσῃ εἰς μέρος βρωμερόν, ὥστε, ἂν νομίζετε ὅτι δὲν ἔχετε ἀρκετὸν θάρρος, μὴν ἔλθετε, διότι ἄλλως καὶ ἡμᾶς θὰ βλάψετε καὶ ὑμεῖς δὲν θὰ ὠφεληθῆτε.—Ἄ! δὲν μὲ γνωρίζετε, εἶπεν ὁ ἰατρός. Μὲ βλέπετε ὅτι φέρω χειρόκτια καὶ μακρὰ φορέματα. Αἰ! ἂν εἰξεύρετε τί ἔχω καμωμένα εἰς τὴν Βολωνίαν τὴν νύκτα, ὅταν ἐπήγαινα μὲ τοὺς φίλους μου εἰς τὰς γυναῖκας, θὰ ἐθαυμάζετε. Μὰ τὸν Θεόν, μίαν νύκτα, ὁπού μία ἀπὸ αὐτὰς δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ μαζύ μας, καὶ ἤτανε μία τόση δά, τῆς ἔδωκα ἕνα καλὸ γρονθοκοπάνισμα, ἔπειτα τὴν ἐπῆρα εἰς τὴν πλάτη μου καὶ τὴν ἐπῆγα ἑκατὸν ὀργυιαὶς τόπο καὶ ἔτσι τὴν ἠνάγκασα νὰ ἔλθῃ μαζύ μας. Μίαν ἄλλην δὲ φορὰν ἐνθυμοῦμαι, χωρὶς νὰ ἔχω ἄλλον μαζύ μου ἢ μόνον ἕνα ὑπερέτην μου, ὀλίγον μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ἀπέρασα δίπλα ἀπὸ τὸ κοιμητήριον τῶν καλογήρων τοῦ τάγματος τῶν ἐλαχίστων, ὅπου τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχον θάψει μίαν γυναῖκα, χωρὶς τὸ παραμικρὸν νὰ φοβηθῶ. Ὡς ἐκ τούτου μὴ δυσπιστεῖτε εἰς ἐμέ, διότι εἶμαι πολὺ τολμηρός. Σᾶς λέγω δὲ ὅτι, διὰ νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν δικήγυριν καθὼς πρέπει, θὰ φορέσω τὸ ἐρυθρόν μου φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ὅτε ἔγεινα διδάκτωρ, καὶ νὰ ἰδῶ ἂν δὲν θὰ χαροῦν ὅλοι βλέποντές με καὶ ἂν δὲν γείνω βαθμηδὸν καὶ ἀρχηγός. Καὶ τότε θὰ ἰδῆτε τί καλὰ θὰ ἐπιτύχω, ἀφοῦ ἡ Κόμησσα αὐτή, πρὶν ἀκόμη μὲ ἰδῇ ἐρωτεύθη τόσον εἰς ἐμέ, ὥστε θέλει νὰ μὲ κάμῃ καὶ Ἱππότην τοῦ Λουτροῦ. Καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ἂν μοῦ στέκει ἢ ὄχι τὸ ἱπποτικὸν παράσημον, καὶ ἂν εἰξεύρω νὰ κρατήσω τὴν θέσιν τοῦ ἱππότου.—Κάλλιστα λέγετε, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος. Προσέξετε ὅμως καλὰ νὰ μὴν μᾶς τὴν παίξετε καὶ δὲν ἔλθετε ἢ δὲν εὑρεθῆτε ἐκεῖ ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ ὁ ἀπεσταλμένος μας. Καὶ τοῦτο σᾶς τὸ λέγω διότι εἶναι ψῦχας,

καὶ σεῖς οἱ ἰατροὶ εἰξεύρω ὅτι προφυλάττεσθε πολύ.—Ὦ! μὴ σὲ μέλῃ καὶ δι' αὐτό, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κρυογάτσουλα ὁποῦ ξεύρεις. Ἐγὼ ποτὲ σχεδόν, ὅταν σηκόνωμαι τὴν νύκτα δι' ἀνάγκην μου, καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, δὲν βάνω ἐπάνω μου ἄλλο τι πλὴν τῆς γούνάς μου, καὶ τοῦ ἐπενδύτου μου, ὥστε μείνετε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔλθω.

Ἀναχωρησάντων δὲ τῶν δύο φίλων καὶ τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ὁ ἰατρός, δικαιολογήσας ὡς ἠδυνήθη εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν ἀπουσίαν του, ἐφόρεσε κρύφα τὸ ἐρυθρόν του ἔνδυμα καί, ὅτε ἐνόμισε κατάλληλον τὴν ὥραν, ἐπορεύθη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος καὶ ἐκάθησε ἐφ' ἑνὸς τῶν μαρμαρίνων ἐκείνων τάφων, ὅπου περιέμενε τὸ ζῶον ἐν μέσῳ ὑπερβολικοῦ ψύχους. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Βουφαλμάκος, ὅστις ἦτο ὑψηλὸς τὸ σῶμα καὶ ρωμαλαῖος, ἐπρομηθεύθη μίαν προσωπίδα, ἐξ ἐκείνων ἃς τότε μετεχειρίζοντο εἴς τινα παιγνίδια, τὰ ὁποῖα νῦν ἐξέλιπον, περιβληθεὶς δὲ καὶ μαύρην γοῦναν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἐφαίνετο ἀληθὴς ἄρκτος, πλὴν τῆς κεφαλῆς, καθ' ὅσον ἡ προσωπὶς εἶχε μορφὴν δαίμονος καὶ ἦτο κερασφόρος. Οὕτω δὲ μεταμφιεσθείς, καὶ τοῦ Βρούνου ἀκολουθοῦντος ὅπως ἴδῃ τὸ ἀποβησόμενον, ἐπορεύθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Παναγίας τῆς Νέας. Ὡς εἶδε δὲ τὸν ἰατρὸν ἐκεῖ περιμένοντα, ἤρξατο νὰ πηδᾷ, νὰ συρίζῃ, νὰ μουγκρίζῃ καὶ νὰ φαίνεται ὡς δαιμονισμένος. Ὁ ἰατρὸς ταῦτα βλέπων ἠσθάνθη τὰς τρίχας αὐτοῦ ὀρθουμένας ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὅλος, διότι ἦτο πλέον ἡ γυνὴ δειλός. Πολλάκις δ' ἐπεθύμησε νὰ ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ οὐχὶ ἐκεῖ. Ἀφοῦ ὅμως ἦτο, προσεπάθησε νὰ ἐνθαρρυνθῇ, καθ' ὅσον ἡ ἐπιθυμία, ἣν ἠσθάνετο ὅπως ἰδῇ τὰ θαυμάσια, ἅτινα οἱ ζωγράφοι τῷ εἶχον διηγηθῇ, ἦτο μεγαλειτέρα τοῦ φόβου. Ὁ δὲ Βουφαλμάκος, ἀφ' οὗ ἐπί τινα καιρὸν ὑπεκρίθη τὸν μανιώδη, καθὼς εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ἰατρόν, ἤρχισε νὰ κατακραύνεται καὶ νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸν τάφον, ὅπου ἐκεῖ-

νος περιέμενε καὶ ὅπου ἐπὶ τέλους ἐστάθη ἥτυχος. Ὁ ἰατρός, τρέμων ἐκ τοῦ φόβου, ἠγνόει τί ὤφειλε νὰ πράξῃ, νὰ ἀναβῇ ἐπ' αὐτοῦ ἢ ὄχι. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τοῦ φόβου μὴ ἤθελε πάθῃ τι ἂν δὲν ἀνέβαινεν ὑπερισχύσαντος, κατῆλθε τοῦ τάφου καὶ λέγων σιγανῇ τῇ φωνῇ: Θεέ μου, βοήθει με! ἵππευσεν ὡς ἠδυνήθη καλλίτερα ἐπὶ τοῦ ζώου ἐκείνου καὶ πάντοτε τρέμων ἐσταύρωσεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς τῷ εἶχον εἰπεῖ, ὅπως φερθῇ εὐγενῶς καὶ μὴ δείξῃ δυσπιστίαν. Τότε ὁ Βουφαλμάκος ἤρξατο βαδίζων τετραποδητὶ ἡσύχως πρὸς τὴν Παναγίαν τῆς Κλίμακος, ἄχρις οὗ ἔφθασεν εἴς τι μέρος παρὰ τὴν μονὴν τῶν Καλογραιῶν τοῦ Ρίπολι. Ἐκεῖ δὲ οἱ γεωργοὶ τῶν πέριξ εἶχον ἐσκαμμένους λάκκους, ἐν οἷς ἐκένουν τὴν Κόμησσαν τῆς Ἀμάρας, συναθροίζοντες τὰς κόπρους, ὅπως ἀκολούθως κοπρίζωσι τοὺς ἀγρούς των. Εἰς ἕνα τῶν λάκκων ἐκείνων πλησιάσας ὁ Βουφαλμάκος ἐδράξατο τὴν εὐκαιρίαν καὶ θέσας τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τοῦ ἰατροῦ καὶ ὠθήσας αὐτὸν ἀποτόμως τὸν ἔρριψε κατακέφαλα ἐν τῷ λάκκῳ, εἶτα ἤρξατο ὀγκανίζων δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως καὶ πηδῶν καὶ τρέχων διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Παναγίας τῆς Κλίμακος πρὸς τὸν λειμῶνα τῶν ἁγίων Πάντων, ὅπου εὗρε τὸν Βροῦνον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα τὸν περιέμενεν ἐκεῖ. Ἀμφότεροι δέ, κατευχαριστημένοι ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ παιγνιδίου, ἔμειναν παρατηροῦντες μακρόθεν τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ὁ βαπτισθεὶς ἰατρός. Οὗτος, ἐννοήσας τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχε ριφθῇ, προσεπάθησε ἐγειρόμενος νὰ ἐξέλθῃ, καὶ πότε πίπτων ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, πλήρης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀφοῦ κατέπιε καί τινα δράμια τῆς εὐώδους ἐκείνης ὕλης, κατώρθωσε μετὰ πολλοῦ κόπου νὰ ἐξέλθῃ, πλήρης αἴσχους καὶ λύπης, ἀφήσας ἐκεῖ τὸν ἐπενδύτην του. Τινασσόμενος δ' ὡς ἠδύνατο κάλλιον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀγνοῶν τί νὰ πράξῃ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔκρουσε τὴν θύραν ἤνοιξαν αὐτῷ.

Μόλις δὲ ἀποπέμπων ἀνυπόφορον δυσωδίαν εἰσῆλθεν, ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος δραμόντες παρεμόνευον ὅπως ἀκούσωσι τί ἔμελλε νὰ εἰπῇ εἰς αὐτὸν ἡ σύζυγός του, ἥτις ὡς τὸν εἶδεν εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην ἤρχισε νὰ τὸν ὑβρίζῃ, λέγουσα: Καλὰ νὰ πάθῃς! Βέβαια εἰς κάποιαν ἄλλην γυναῖκα θὰ ὑπῆγες, ὅπου ἔβαλες τὸ ἐρυθρόν σου ἔνδυμα διὰ νὰ τῆς κτυπήσῃς καλὰ εἰς τὰ μάτια. Μήπως δὲν σὲ φθάνω ἐγώ; Ἐγὼ ἐμπορῶ νὰ ξεθυμάνω ὁλόκληρον στράτευμα, καὶ ὄχι ἐσέ. Ἄμποτε νὰ ἤθελε σὲ πνίξουν, καθὼς σὲ ἔρριψαν ἐκεῖ ὅπου ἤξιζες: Ἰδὲς τίμιος ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἀφίνει τὴν γυναῖκά του καὶ τρέχει εἰς ταῖς ξέναις! — Ταῦτα δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα λέγουσα αὐτῷ ἡ σύζυγός του, ἐνῷ τὸν ἔπλυνε, τὸν ἐβασάνιζεν ἄχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν λίαν πρωί, ὁ Βροῦνος καὶ ὁ Βουφαλμάκος, στίξαντες τὸ σῶμα αὐτῶν διὰ κηλίδων πελιδνῶν, ὥστε ἐφαίνοντο ἀνηλεῶς ραβδοκοπηθέντες, μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ, ὃν εὗρον ἤδη ἐγερθέντα, καὶ εἰσελθόντες ᾐσθάνθησαν ἀνυπόφορον δυσωδίαν, διότι ἀκόμη δὲν εἶχον προφθάσει νὰ καθαρίσωσιν. Ὁ ἰατρὸς ἀκούσας αὐτοὺς ἀναβαίνοντας προέβη εἰς προϋπάντησίν των καὶ ηὐχήθη αὐτοῖς τὴν καλὴν ἡμέραν. Αὐτοὶ ὅμως, ὡς εἶχον συνεννοηθῆ, ἀπήντησαν ὠργισμένοι: Ἡμεῖς δὲν σοῦ εὐχόμεθα τὸ αὐτό. Ἀπεναντίας παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ σοῦ δώσῃ πολλαῖς κακαῖς καὶ ψυχραῖς ἡμέραις, ἕωσοῦ νὰ πᾷς εἰς τὸν διάβολον, διότι εἶσαι ὁ μεγαλείτερος ἄπιστος καὶ ὁ μεγαλείτερος προδότης ὁποῦ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον. Διότι, ἐνῷ ἡμεῖς ἐπροσπαθούσαμεν νὰ σὲ τιμήσωμεν, ὀλίγον ἔλειψεν ἐξ αἰτίας σου νὰ μᾶς σκοτώσουν ὡσὰν σκύλους, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σου ἐφάγαμεν τόσον ξύλον, ὁποῦ οὔτε νὰ ἤμεθα γαϊδάροι. Ἀφίνομεν ὁποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς διώξουν καὶ ἀπὸ τὴν Ἑταιρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἠθέλαμεν νὰ σὲ εἰσάξωμεν. Ἂν δὲν μᾶς πιστεύῃς δέ, κύτταξε ἐδῶ τὸ δέρμα μας, εἰς ποίαν

κατάστασιν εὑρίσκεται. — Καὶ ταῦτα εἰπόντες, ἠνέῳξαν τὰ φορέματά των καὶ ἔδειξαν τὰ στήθη των πλήρη πελιδνῶν κηλίδων, ὡς τὰ εἶχον ζωγραφίσῃ, καὶ ἀμέσως πάλιν τὰ ἔκλεισαν. Τὸ φῶς ἦτο ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὁ ἰατρὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπάτην, ὅθεν ἐκλαβὼν ὡς ἀληθῆ τὰ λεγόμενα, προσεπάθει νὰ δικαιολογηθῇ διηγούμενος αὐτοῖς τὴν συμφοράν του καὶ λέγων ποῦ τὸν ἔρριψαν. — Ἐγὼ ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος, νὰ σὲ ἔρριπτεν ἀπὸ τῆς γεφύρας εἰς τὸν Ἄρνον. Διατί νὰ ἐπικαλεσθῇς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους; Δὲν σοῦ τὸ εἴπομεν πρίν; — Μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ ἰατρός, δὲν τοὺς ἐπεκαλέσθην. — Πῶς! δὲν τοὺς ἐπεκαλέσθης; εἶπεν ὁ Βουφαλμάκος. Τοὺς ἐπεκαλέσθης πολὺ καλά. Ὁ ἀπεσταλμένος ἡμῶν μᾶς εἶπεν ὅτι ἔτρεμες ὡς τὸ καλάμι, καὶ δὲν εἴξευρες ποῦ εὑρίσκεσαι. Καλὰ μᾶς τὴν ἐκατάφερες. Ἀλλὰ θὰ ἦσαι ὁ τελευταῖος. Δὲν μᾶς γελᾷ ἄλλος πλέον. Καὶ σὲ θὰ σὲ πληρώσουμε καθὼς σοῦ πρέπει. — Ὁ ἰατρὸς ἤρξατο ζητῶν συγγνώμην καὶ ἐξορκίζων αὐτούς, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ τὸν καταισχύνωσι, ἄχρις οὗ μὲ τὰ *καλὰ λόγια*, κατώρθωσε νὰ τοὺς καταπραΰνῃ. Φοβούμενος δὲ μὴ καταστήσωσι γνωστὸν τὸ αἴσχός του, ἐξηκολούθει καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τοὺς τιμᾷ καὶ νὰ τοὺς περιποιῆται, προσφέρων αὐτοῖς συμπόσια καὶ δῶρα περισσότερα ἢ πρίν. Οὕτω λοιπόν, ὡς ἠκούσατε, μανθάνει γνῶσιν ὁ μὴ μαθὼν αὐτὴν εἰς Βολωνίαν.

ΔΙΗΓΗΜΑ Ι'.

Σιχελή τις ἀφαιρεῖ μετ' ἐπιτιδειότητος ἀπό τινος ἐμπόρου πᾶν ὅ,τι εἶχε φέρει εἰς Πάνορμον. Αὐτὸς δέ, προσποιηθεὶς ὅτι ἐπανῆλθε μετὰ περισσοτέρων ἐμπορευμάτων ἢ πρίν, δανείζεται παρ' αὐτῆς ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων καὶ τὴν ἀφίνει εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Ἡ ἱστορία τῆς βασιλίσσης πολλάκις ἐπροκάλεσε τὸν γέλωτα τῆς συνοδείας, ἄχρι δακρύων. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν, ὁ Διονέος, ὅστις ἔβλεπεν ὅτι ἦλθε πλέον ἡ σειρά του, εἶπε: Πολυθέλγητροι Κυρίαι, εἶναι φανερὸν ὅτι τὸ παιγνίδιον τόσῳ περισσότερον ἀρέσκει, ὅσῳ ἐπιτηδειότερον γίνεται. Ὅθεν, καί τοι πολλὰ ὡραῖα πράγματα ἐδιηγήθητε, προτίθεμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ ἱστορίαν, ἥτις εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην θὰ σᾶς ἀρέσῃ, καθ' ὅσον ἡ ἐμπαιχθεῖσα ἦτο διδάσκαλος εἰς τὸ νὰ ἐμπαίζῃ ἄλλους, κατὰ πολὺ ὑπερτέρα πάντων, περὶ ὧν διηγήθητε.

Ἦτο συνήθεια, καὶ ἴσως διαρκεῖ ἔτι, εἰς πάσας τὰς παραλίους πόλεις τὰς ἐχούσας λιμένα, ὅλοι οἱ ἔμποροι οἵτινες ἐπήγαινον ἐκεῖ μὲ ἐμπορεύματα νὰ ἐκφορτόνωσιν αὐτὰ εἰς μέρος ὅπερ εἰς πολλὰ μέρη ἐκαλεῖτο *τελωνεῖον*, καὶ τὸ ὁποῖον διετήρει ἡ πόλις ἢ ὁ ἄρχων αὐτῆς. Ἐκεῖ δὲ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἐπιστάτας ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν τε ἐμπορευμάτων καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν, οὗτοι δὲ νὰ δίδωσιν εἰς τὸν ἔμπορον ἀποθήκην, ἐν ᾗ νὰ τοποθετῇ τὰ ἐμπορεύματά του, λαμβάνων τὴν κλεῖδα καὶ πληρώνων δικαίωμά τι ἀποθηκεύσεως. Ἐκ τῶν βιβλίων δὲ τοῦ τελωνείου πολλάκις ἐλάμβανον πληροφορίας οἱ μεσῖται καὶ περὶ τοῦ ποσοῦ καὶ περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἐμπορευμάτων καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος τῶν

κατόχων, πρὸς οὓς ἀκολούθως, καθ' ὅσον εὕρισκον τὸ συμφέρον των, διεπραγματεύοντο περὶ ἀγορᾶς καὶ τῶν ταύτη παρομαρτούντων. Ἡ τοιαύτη συνήθεια, ὡς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις, ἐπεκράτει καὶ εἰς Πάνορμον τῆς Σικελίας, ὅπου ἦσαν καὶ εἶναι ἔτι πολλαὶ γυναῖκες εὐειδέσταται, ἀλλ' ἐχθραὶ τῆς σωφροσύνης, ἃς πάντες οἱ μὴ γινώσκοντες αὐτὰς ἐθεώρουν καὶ θεωροῦσι μεγάλας καὶ ἐντιμοτάτας Κυρίας. Αὗται ἀσχολούμεναι, ὄχι εἰς τὸ νὰ κείρωσιν, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐκδαίρωσι τοὺς ἄνδρας, μόλις ἴδωσιν ἐκεῖ ξένον τινὰ ἔμπορον, ἀμέσως ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ τελωνείου πληροφοροῦνται περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς ἀξίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ κομισθέντων ἐμπορευμάτων, καὶ μετὰ ταῦτα δι' ἐρωτοτροπιῶν καὶ κολακειῶν προσπαθοῦσι νὰ σαγηνεύσωσι αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς περιπλέκωσιν εἰς τὰ ἐρωτικά των δίκτυα. Πλεῖστοι δ' ὅσοι ἐνέπεσαν εἰς τὴν παγίδα, ὧν ἄλλοι μὲν ἅπαντα τὰ ἐμπορεύματά των, ἄλλοι δὲ μέγα μέρος αὐτῶν ἀπώλεσαν. Καί τινες οὐ μόνον τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὸ πλοῖον ἅφησαν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς σάρκας καὶ τὰ ὀστᾶ των, τόσῳ καλῶς ἐδούλευσε τὸ ξυράφιον. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων, οὐ πρὸ πολλοῦ, μετέβη ἐκεῖ καὶ νέος τις Φλωρεντινός, ὀνόματι Νικόλαος Τσινιάνος, ἀλλὰ συνήθως Σαλαβαέττος καλούμενος, φέρων ἀρκετὰ μάλλινα ὑφάσματα, ἅτινα εἶχον περισσεύσει αὐτῷ ἐκ τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως τοῦ Σαλέρνου, ἀξίας πεντακοσίων χρυσῶν φλωρίων περίπου, ὅστις παραδοὺς τὸν κατάλογον εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τελωνείου ἔθεσεν αὐτὰ ἔν τινι ἀποθήκῃ καί, ἀμεριμνῶν περὶ τοῦ χρόνου, ἤρχισε νὰ περιφέρεται εἰς τὴν πόλιν διασκεδάζων. Τοῦτον λευκόχρουν ὄντα, ξανθοκόμην, κομψὸν καὶ εὔσωμον, εἶδε κατὰ τύχην μία τῶν περιφημοτέρων κουρέων τῆς πόλεως, ὀνόματι Λευκανθία, ἥτις πληροφορηθεῖσα περὶ αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σαγηνεύσῃ. Ὅθεν ἤρξατο νὰ τὸν θεωρῇ ἐρωτικώτατα, δεικνύουσα αὐτῷ ὅτι δὲν τῇ ἦτο ἀδιά-

φορος. Ὁ Σαλαβαέττος ἐννοήσας αὐτὴν καὶ φρονῶν ὅτι ἦτο μεγάλη τις κυρία, ἐνόμισεν ὅτι ἡ καλλονή του τὴν ἐγοήτευσε καὶ ἐχάρη λίαν, Ἀποφασίσας δὲ νὰ ἐπωφεληθῇ τὸν ἔρωτα τοῦτον, χωρὶς νὰ κάμῃ λόγον εἴς τινα περὶ τούτου, ἤρχισε νὰ διέρχηται ἐπανειλημμένως ἐκ τῆς οἰκίας της. Ἡ Λευκανθία, ἀφοῦ ἐπί τινας ἡμέρας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἤναψε καλῶς τὴν ἐν αὐτῷ ἐρωτικὴν φλόγα, τῷ ἔπεμψε μίαν τῶν θεραπαινίδων της, ἱκανοτάτην μαστραπόν, ἥτις σχεδὸν κλαίουσα, μετὰ πολλὰς ὁμιλίας, τῷ εἶπεν ὅτι διὰ τῆς καλλονῆς αὐτοῦ καὶ τῆς χάριτος εἶχε πυρπολήσει τὴν καρδίαν τῆς κυρίας της, ἥτις οὔτε ἡμέραν, οὔτε νύκτα εὕρισκεν ἡσυχίαν. Ὅθεν εἶχεν ἀποφασίσει, ἂν καὶ αὐτὸς συγκατατίθετο, νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτοῦ ἐν μυστικότητι ἔν τινι τῶν λουτρῶν τῆς πόλεως. Εἶτα ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ θυλακίου της ὡραῖον δακτύλιον τὸ ἐδώρησεν αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς κυρίας της.

Ὁ Σαλαβαέττος, ἀκούσας ταῦτα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἐκ τῆς χαρᾶς, λαβὼν δὲ τὸ δακτυλίδιον καὶ τρίψας μὲ αὐτὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀσπασθεὶς αὐτό, τὸ ἔθεσεν εἰς τὸν δακτυλόν του καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα ὅτι, ἂν ἡ κυρία Λευκανθία τὸν ἠγάπα, καὶ αὐτὸς τὴν ἠγάπα ὑπὲρ αὐτὴν τὴν ζωήν του, ἦτο δὲ ἕτοιμος νὰ ὑπάγῃ ὅπου δήποτε ἤθελε τὸν διατάξῃ καὶ εἰς οἱανδήποτε ὥραν.

Ἡ μεσίτρια, λαβοῦσα τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κυρίαν της, ὁ δὲ Σαλαβαέττος, εἰς ὃν ὑπεδείχθη τὸ λουτρὸν εἰς ὃ ὤφειλε νὰ μεταβῇ, τὴν ἐπιοῦσαν κατὰ τὸ δειλινὸν χωρὶς νὰ εἴπῃ τι εἰς τοὺς φίλους του, μετέβη ἐκεῖ καὶ περιέμενε. Μετ' οὐ πολὺ δέ, δύο δοῦλαι ἔφθασαν ἐκεῖ φορτωμέναι, καὶ ἡ μὲν αὐτῶν ἔφερε μέγα στρῶμα ἐκ βάμβακος, ἡ δὲ κάλαθον πλήρη διαφόρων πραγμάτων. Θέσαται δὲ τὸ στρῶμα ἐκεῖνο ἔν τινι τῶν δωματίων τοῦ λουτροῦ ἐπὶ κλίνης, ἤπλωσαν ἐπ' αὐτοῦ λεπτοτάτας καὶ διὰ μετάξης κεντημένης σινδόνας, εἶτα ἐκάλυψαν τὴν κλίνην δι' ὡραίου κυπρια-

κοῦ ὑφάσματος λευκοτάτου, θέσασαι ἐπ' αὐτῆς καὶ δύο προσκεφάλαια ἐπεξειργασμένα θαυμασίως. Μετὰ ταῦτα, ἐκδυθεῖσαι εἰσῆλθον ἐν τῷ λουτρῷ καὶ ἔπλυναν καὶ ἐκαθάρισαν αὐτὸ πεφροντισμένως. Ἐν τούτοις, ἀφίκετο ἐκεῖ καὶ ἡ Κυρία, ὑπὸ δύο ἄλλων θεραπαινίδων ἀκολουθουμένη καὶ ἤρχισε νὰ περιποιῆται τὸν Σαλαβαέττον, νὰ στενάζῃ, καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν καὶ κατασπαζομένη νὰ τῷ λέγῃ: Ἀγνοῶ, ἂν ἄλλος ἀπὸ σὲ ἠδύνατο νὰ μὲ φέρῃ εἰς τοῦτο. Ἄ! σκληρὲ Τοσκανέ, ἐσὺ μοῦ ἔβαλες φωτιὰ εἰς τὴν μπαρούτη. — Μετὰ ταῦτα, ἀμφότεροι οἱ ἐρασταὶ εἰσῆλθον γυμνοὶ ἐν τῷ λουτρῷ καὶ μετ' αὐτῶν δύο δοῦλαι. Ἐκεῖ δὲ αὐτὴ ἡ Κυρία, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἄλλην νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα, δι' εὐωδεστάτου σάπωνος ἔπλυνε καλῶς τὸν Σαλαβαέττον, εἶτα ἐπλύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων της, αἵτινες ἔφερον ἀκολούθως δύο λευκοτάτας καὶ λεπτοτάτας σινδόνας, αἵτινες τόσην εὐωδίαν ἀπέπνεον, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα ἐκεῖ ἦσαν πλήρη ῥόδων, καὶ δι' αὐτῶν ἐτύλιξαν καλῶς τὸν Σαλαβαέττον καὶ τὴν Κυρίαν, οὓς εἶτα ἄρασαι ἐπὶ τῶν ὤμων μετέφερον εἰς τὴν παρασκευασθεῖσαν κλίνην. Ἐκεῖ δέ, ἀφοῦ ἄφησαν αὐτοὺς ἄχρις οὗ ἴδρωσαν καλῶς, ἀπέσυρον τὰς σινδόνας, δι' ὧν τοὺς εἶχον τυλίξει, καὶ τοὺς ἄφησαν γυμνοὺς ὑπὸ τὰς πρώτας σινδόνας: Ἐξαγαγοῦσαι δὲ ἐκ τοῦ καλάθου ἀργυρᾶς καὶ ὡραιοτάτας φιαλίδας πλήρεις τὴν μὲν ροδονέρου, τὴν δὲ ἄλλην ἰασμονέρου, ποτοκαλλονέρου, καὶ ἄλλην ἄλλου εὐώδους ὑγροῦ, ἐῤῥάντισαν δι' αὐτῶν τοὺς δύο ἐραστάς, οἵτινες, μετὰ ταῦτα διὰ διαφόρων τραγημάτων καὶ πολυτίμων οἴνων ἐνεδυναμώθησαν.

Ὁ Σαλαβαέττος ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸν Παράδεισον καὶ κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν γυναῖκα, ἥτις πράγματι ἦτο ὡραιοτάτη, ἀνυπομονῶν πότε ν' ἀποσυρθῶσιν ἐκεῖθεν αἱ δοῦλαι, ὅπως σφίγξῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐπὶ τέλους αἱ δοῦλαι, τῇ διαταγῇ τῆς κυρίας των, ἀπεσύρθησαν ἀφήσασαι ἐν τῷ δωματίῳ ἀ-

νημμένον κηρίον, καὶ ἡ Λευκανθία ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σαλαβαέττου, ὅστις ἐτρελλαίνετο πλέον ἐκ τῆς χαρᾶς, βλέπων αὐτὴν τόσῳ ὑπερβολικὸν ἔρωτα πρὸς αὐτὸν αἰσθανομένην. Ἔμειναν δ' ἐν τῇ κλίνῃ ἀλλήλων ἀπολαύοντες ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, ἄχρις οὗ ἡ γυνή, ἰδοῦσα πλέον ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐγερθῶσι, προσεκάλεσε τὰς δούλας της καὶ διέταξεν αὐτὰς νὰ τοὺς ἐνδύσωσιν. Ἐνδυθέντες δέ, διὰ τραγημάτων καὶ οἴνου ἀνέκτησαν ὀλίγας τῶν δαπανηθεισῶν ἐν τῇ κλίνῃ δυνάμεών των, εἶτα πλυθέντες πάλιν δι' εὐώδους ὕδατος ἠγέρθησαν ὅπως ἀναχωρήσωσι. Τότε ἡ γυνὴ εἶπεν εἰς τὸν Σαλαβαέττον. Ἂν εὐχαριστῆσαι, θὰ μοῦ κάμῃς μεγίστην χάριν νὰ ἔλθῃς ταύτην τὴν ἑσπέραν νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.—Ὁ Σαλαβαέττος, ὃν εἶχον δεσμεύσει πλέον οἱ τρόποι καὶ ἡ καλλονὴ τῆς κυρίας, νομίζων ὅτι πράγματι ἐλατρεύετο ὑπ' αὐτῆς, ἀπήντησε. Κυρά μου, πᾶσά σου ἐπιθυμία εἶναι διαταγὴ δι' ἐμέ, ὥστε καὶ ταύτην τὴν ἑσπέραν καὶ πάντοτε θὰ ἦμαι εἰς τὰς διαταγάς σου, καὶ θὰ ἐκτελῶ καὶ τὴν ἐλαχίστην θέλησίν σου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρησεν.

Ἡ Λευκανθία, ἐπιστρέψασα οἴκαδε, ἡτοίμασε πολυτελέστατα τὸν κοιτῶνά της καὶ, παρασκευάσασα ἐκλεκτὸν δεῖπνον, περιέμενε τὸν Σαλαβαέττον, ὅστις ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ὀλίγον ἡ νὺξ μετέβη εἰς τὴν οἰκιαν της. Δεξιωθεῖσα δ' αὐτὸν μετὰ χαρᾶς, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου μετὰ μεγάλης ὀρέξεως ἐδείπνησαν. Εἶτα ἀπεσύρθησαν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅστις ἀπέπνεε θαυμασίαν εὐωδίαν ἀλόης, καὶ ὅπου κλίνη πολυτελέστατα ἡτοιμασμένη περιέμενεν αὐτούς. Ταῦτα πάντα ἔπεισαν τὸν Σαλαβαέττον ὅτι ἡ ἐρωμένη του ἦτο μεγάλη καὶ πλουσιωτάτη Κυρία. Καί τοι δὲ εἶχεν ἀκούσει πολλὰ περὶ τῆς διαγωγῆς της διαδιδόμενα, οὐδεμίαν παρεῖχεν εἰς αὐτὰ πίστιν, ἂν δὲ παραδέχετο ὅτι εἶχεν ἐμπαίξει τινά, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι τοιοῦτό τι θὰ συνέβαινε

καὶ εἰς αὐτόν. Ὅθεν διῆλθε λίαν εὐχαρίστως τὴν νύκτα μετ' αὐτῆς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἔρωτός της φλεγόμενος.

Τὴν πρωΐαν ἡ Λευκανθία περιέβαλεν αὐτὸν δι' ὡραίας ἀργυροκεντήτου ζώνης καὶ τῷ ἐδώρησε κομψότατον βαλάντιον, λέγουσα: Γλυκέ μου Σαλαβαέττε, μὴ μὲ ξεχάσῃς, καὶ καθὼς τὸ σῶμά μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου, οὕτω καὶ πᾶσα ἡ περιουσία μου. Πρόσταζέ με δὲ εἰς ὅ,τι νομίζεις ὅτι δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ. Ὁ Σαλαβαέττος, ἐναγκαλισθεὶς καὶ ἀσπασθεὶς αὐτήν, ἀπῆλθε λίαν ηὐχαριστημένος καὶ μετέβη ὅπου ἐσύχναζον οἱ ἔμποροι. Ἐξηκολούθησε δὲ τὰς μετ' αὐτῆς ἐρωτικὰς σχέσεις του, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δαπάνης, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὰ δίκτυα τῆς γυναικὸς ἐκείνης περιπλεκόμενος, ἄχρις οὗ εὑρὼν κατάλληλον περίστασιν ἐπώλησε τὰ ἐμπορεύματά του καὶ ὠφελήθη μεγάλως, ὅπερ ἀμέσως ἡ γυνὴ ἔμαθε παρὰ τῶν κατασκόπων της. Μεταβάντος παρ' αὐτῇ ἑσπέραν τινὰ τοῦ Σαλαβαέττου, ἤρξατο νὰ τὸν περιποιῆται ἔτι μᾶλλον ἢ πρίν, θωπεύουσα αὐτόν, ἐναγκαλιζομένη καὶ καταφιλοῦσα καὶ τόσῳ σφοδρὸν προσποιουμένη ἔρωτα, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς εὐδαιμονίας εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἤθελε δὲ νὰ δωρήσῃ αὐτῷ δύο ὡραιότατα ἀργυρᾶ κύπελλα, τὰ ὁποῖα εἶχεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη, ἐπειδὴ καὶ ἐκ διαλειμμάτων εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς διάφορα δῶρα ἀξίας ἐπέκεινα τῶν τριάκοντα χρυσῶν φλωρίων, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν πείσῃ ὅπως δεχθῇ παρ' αὐτοῦ ἔστω καὶ ἑνὸς λεπτοῦ δῶρον. Ἐνῷ δ' αὐτός, πεπεισμένος περὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλευθεριότητός της, εὑρίσκετο ἐν τῷ ὑπάτῳ τῆς εὐδαιμονίας του βαθμῷ, μία τῶν ὑπηρετριῶν της, ὡς προηγουμένως τὴν εἶχεν αὐτὴ ἡ ἰδία διατάξῃ, τὴν προσεκάλεσεν. Ἐξελθοῦσα δὲ ὅπως δῆθεν ἰδῇ τί συνέβαινε, ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον κλαίουσα καί, ριφθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης πρηνής, ἤρξατο πικρότατα καὶ σπα-

ρακτικώτατα ὀλυρομένη. Ὁ Σαλαβαέττος, ἐκπλαγείς, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ μετ' αὐτῆς καὶ νὰ τῇ λέγῃ: Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ψυχή μου, τί ἔπαθες τόσῳ αἰφνιδίως; Ποία εἶναι ἡ αἰτία τῆς λύπης σου; Διατί δὲν μοῦ λέγεις, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου; —Ἡ Λευκανθία, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις οἱονεὶ ἐκβιαζομένη εἶπεν: Ὦ! γλυκύτατέ μου Αὐθέντα, οὔτε τί νὰ κάμω εἰξεύρω, οὔτε τί νὰ εἰπῶ. Ταύτην τὴν στιγμὴν ἔλαβα ἐπιστολὴν ἐκ Μεσσήνης παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅστις μοῦ γράφει νὰ στείλω πρὸς αὐτὸν ἀφεύκτως ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ ἂν ἀκόμη πρὸς τοῦτο χρειασθῇ νὰ πωλήσω πᾶν ὅ,τι ἔχω, χίλια χρυσᾶ φλωρία, ἄλλως ἀπειλοῦσι νὰ κόψωσι τὴν κεφαλήν του. Ἀγνοῶ δὲ τί νὰ πράξω, ὅπως εὕρω τὸ ποσὸν αὐτὸ τόσον ταχέως. Ἂν εἶχον προθεσμίαν δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμερῶν, θὰ εὕρισκον τρόπον νὰ τὰ εἰσπράξω, διότι ἔχω νὰ λάβω παρὰ διαφόρων πολὺ περισσότερα τοῦ ζητουμένου ποσοῦ, ἢ θὰ ἐπώλουν ἓν τῶν κτημάτων μου, ἀλλ' ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν μοὶ εἶναι ἀδύνατον, ὡς ἐκ τούτου ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω καὶ οὐχὶ νὰ λάβω τοιαύτην εἴδησιν. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ καὶ ἐδείκνυε λύπην μεγάλην.

Ὁ Σαλαβαέττος, οὗτινος τὴν κρίσιν εἶχεν ἀφαιρέσει ὁ ἔρως, πιστεύων εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐρωμένης του, εἶπεν αὐτῇ: Κυρία μου, χίλια φλωρία δὲν ἔχω νὰ σᾶς προσφέρω, πεντακόσια ὅμως ἔχω καὶ τὰ θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἂν νομίζετε ὅτι δύνασθε νὰ μοῦ τὰ ἀποδώσητε ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ τὸ θεωρήσητε ὡς εὐτύχημα, διότι μόλις χθὲς ἐπώλησα τὰ ἐμπορεύματά μου, καθ' ὅσον ἂν τὰ εἶχον ἀκόμη ἀπώλητα δὲν θὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ σᾶς προσφέρω οὐδὲ λεπτόν. —Ὤοιμέ! εἶπεν ἡ γυνή, λοιπὸν εἶχες ἔλλειψιν χρημάτων; καὶ διατί δὲν μοῦ ἐζήτησες; Ἂν δὲν ἔχω χίλια φλωρία πρόχειρα, πάντοτε εἶχον ἑκατὸν ἢ καὶ διακόσια ὅπως σὲ ἐξοικονομήσω. Σὺ οὕτω πράξας μοῦ ἀφήρεσες τὸ θάρ-

ρος ὅπως καὶ ἐγὼ δεχθῶ τὴν προσφοράν σου. — Ὁ Σαλαβάέτος, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον γοητευόμενος ἐκ τῶν λόγων τούτων, εἶπεν αὐτῇ: Κυρά μου, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ, διότι καὶ ἐγώ, ἂν εὑρισκόμην εἰς τὴν ἀνάγκην εἰς τὴν ὁποίαν σὺ εὑρίσκεσαι σήμερον, θὰ σοῦ ἐζήτουν ἀναμφιβόλως. — Ὠιμέ! εἶπεν ἡ γυνή, Σαλαβαέττε μου. Τώρα βλέπω καλῶς πόσον μέγας καὶ ἀληθὴς εἶναι ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρως σου, ἀφοῦ χωρὶς νὰ περιμείνῃς νὰ σοῦ ζητήσω, μοὶ προσφέρεις αὐθορμήτως τόσῳ μεγάλην ποσότητα χρημάτων εἰς τὴν ἀνάγκην μου. Δὲν εἶχον βεβαίως τούτου ἀνάγκην ὅπως σὲ λατρεύω, ἀλλὰ τοῦτο μοῦ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι ἄξιος τῆς λατρείας μου, ἥτις θὰ ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, διότι εἰς σὲ θὰ ὀφείλω τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν λαμβάνω εὐχαρίστως τὰ χρήματά σου, διότι εἶσαι ἔμπορος, καὶ δὲν ἀγνοῶ ὁποίας χρησιμότητος εἶναι εἰς τοὺς ἐμπόρους τὰ χρήματα. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ μὲ βιάζει ἡ ἀνάγκη, ἔχω δὲ καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ βραδύνω νὰ σοῦ τὰ ἀποδώσω, τὰ λαμβάνω· διὰ δὲ τὸ ὑπόλοιπον, ἂν δὲν εὕρω ἄλλο μέσον, ὑποθηκεύω τὴν οἰκίαν ταύτην. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα κλαίουσα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σαλαβαέττου. Οὗτος ἤρχισε νὰ τὴν παρηγορῇ καί, ἀφοῦ διῆλθε τὴν νύκτα μετ' αὐτῆς, τὴν ἐπιοῦσαν, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἄλλην ὁμιλίαν, τῇ ἔφερε τὰ πεντακόσια χρυσᾶ φλωρία, ἅτινα ἐκείνη μὲ καρδίαν γελῶσαν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους ἐδέχθη, χωρὶς νὰ δώσῃ δι' αὐτὰ ἀπόδειξιν, ἀρκεσθέντος τοῦ Σαλαβαέττου εἰς τὸν λόγον της.

Λαβοῦσα ἡ πονηρὰ ἐκείνη γυνὴ τὰ χρήματα, ἤρξατο μεταβαλοῦσα καὶ τρόπους. Ὁ δὲ Σαλαβαέττος, ἐνῷ προηγουμένως εὕρισκε πάντοτε τὴν θύραν της ἀνοικτήν, σπανιώτατα τότε ἠδύνατο νὰ εἰσέρχεται παρ' αὐτῇ, ἀποπεμπόμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ μυρίων προφάσεων. Καὶ ἂν ποτε ἐπετρέπετο αὐτῷ ἡ εἴσοδος, δὲν εὗ-

ρισκε τὰς πρώτας θωπείας καὶ τὴν πρώτην θερμὴν ὑποδοχήν. Ἡ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν πεντακοσίων φλωρίων ὁρισθεῖσα δεκαπενθημερία εἶχε πρὸ πολλοῦ παρέλθει, καὶ ὅμως χρήματα δὲν ἐλάμβανεν· ἂν δὲ τὰ ἐζήτει, ἔδιδον αὐτῷ ὑποσχέσεις καὶ οὐδὲν πλέον. Ταῦτα πάντα ἠνέῳξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτυχοῦς ἐραστοῦ, ὅστις τότε ἐγνώρισε τὴν πονηρίαν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν φαυλότητα καὶ τὴν ἀσυνεσίαν του, μὴ ἔχων δὲ ἀπόδειξιν, ἢ μάρτυρα, ὅπως τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ τῷ τὰ ἀποδώσῃ, καὶ μὴ θέλων νὰ καταστῇ τῶν ἄλλων περίγελως καὶ εὐλόγως, διότι τῷ εἶχον ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αὐτὸς ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀποτύφλωσίν του, περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ θρηνῇ διὰ τὴν ἀνοησίαν του. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ προϊστάμενοί του τῷ ἔγραφον ἐπανειλημμένως ἢ νὰ ἀγοράσῃ ἐμπορεύματα ἢ νὰ ἀποστείλῃ εἰς αὐτοὺς τὰ χρήματα, ὅπως μὴ ἀποκαλυφθῇ ἐν Πανόρμῳ τὸ πάθημά του, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐπιβιβασθεὶς δὲ εἰς πλοιάριον ἀπῆλθεν, οὐχὶ εἰς Πίσαν ὡς ὤφειλεν, ἀλλ' εἰς Νεάπολιν.

Ἦτο τότε ἐν Νεαπόλει ταμίας τῆς Αὐτοκρατείρας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ συμπολίτης μας Πέτρος Κανιγκιάνος, ἀνὴρ συνετώτατος καὶ εὐφυέστατος, στενότατος φίλος τοῦ Σαλαβαέττου καὶ τῶν προϊσταμένων του. Εἰς τοῦτον δέ, ὡς εἰς συνετώτατον ἄνδρα, μετά τινας ἡμέρας ὁ Σαλαβαέττος διηγήθη τί τῷ συνέβη καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ βοήθειαν καὶ συμβουλήν, ὅπως ἐπιτύχῃ ἐκεῖ ἐργασίαν τινά, διότι, ἔλεγε, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς Φλωρεντίαν. Ὁ Κανιγκιάνος λυπηθεὶς λίαν ἐπὶ τούτοις τῷ εἶπε: Κάκιστα ἔπραξες, κάκιστα ἐφέρθης καὶ κάκιστα ὑπηρέτησας τοὺς προϊσταμένους σου, πολλὰ δαπανήσας ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰς διασκεδάσεις. Τὸ κακὸν ὅμως ἔγεινε καὶ τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς νὰ τὸ διορθώσωμεν. Ὡς εὐφυὴς δὲ ἀμέσως ἐνόησε τί ἔπρεπε νὰ γείνῃ, ὅπερ καὶ εἶπεν εἰς τὸν Σαλαβαέττον. Οὗτος, ἐπιδοκιμάσας τὸ σχέδιον, ἀπεφάσισε τὴν ἐκτέλε-

σίν του. Ἔχων δέ τινα χρήματα, δανεσθεὶς καί τινα παρὰ τοῦ Κανιγκιάνου, παρεσκεύασε ἀρκετὰ δέματα καλῶς δεδεμένα καὶ καλῶς τετυλιγμένα ἀγοράσας δὲ καὶ εἴκοσι βυτία ἐλαίου καὶ πληρώσας αὐτά, ἐφόρτωσεν πάντα ἐπί τινος πλοίου καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Πάνορμον. Δοὺς δὲ τὸν κατάλογον τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς τὸ τελωνεῖον καὶ ἐγγράψας πάντα εἰς τὰ βιβλία, ἀπεβίβασεν αὐτὰ εἰς τὰς ἀποθήκας, λέγων ὅτι δὲν τὰ ἐπώλει διότι περιέμενε καὶ ἄλλα πολλὰ ἐμπορεύματα. Ἡ Λευκανθία πληροφορηθεῖσα ταῦτα καὶ ὅτι τὰ ἐμπορεύματα ἐκεῖνα ἤξιζον πλέον τῶν δύο χιλιάδων φλωρίων, πλὴν ὅσων ἄλλων περιεμένοντο νὰ ἔλθωσι βραδύτερον, ὧν ἡ ἀξία ἀνήρχετο εἰς πλέον τῶν τρισχιλίων φλωρίων, ἐνόμισεν ὅτι ὀλίγα ὠφελήθη παρὰ τοῦ ἐμπόρου ἐκείνου, ὅθεν ἐσκέφθη νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰ πεντακόσια, ὅπως βραδύτερον ὠφεληθῇ περισσότερα, καὶ μετεπέμψατο αὐτόν. Ὁ Σαλαβκέτος, πονηρότερος αὐτῆς καταστάς, μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἡ Λευκανθία μόλις τὸν εἶδε, προσποιηθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ τῶν νέων αὐτοῦ ἐμπορευμάτων, ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ χαρᾶς; λέγουσα: Νά! ἀφοῦ ἐδυσαρεστήθης μαζύ μου, διότι δὲν σοῦ ἐπέστρεψα τὰ χρήματά σου ἀκριβῶς εἰς τὴν προθεσμίαν. — Ὁ Σαλαβκέτος ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ τῇ εἶπε: Κυρά μου, μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐδυσαρεστήθην ὀλίγον ἐγὼ ὅστις. ὄχι χρήματα, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν μου αὐτὴν θὰ ἀπέσπων ἀπὸ τοῦ στήθους μου νὰ σοῦ τὴν προσφέρω, ἂν τοῦτο ἤθελε σὲ εὐχαριστῇ. Θέλω ὅμως ν' ἀκούσῃς πῶς εἶμαι δυσαρεστημένος μαζύ σου. Τόσῳ θερμῶς εἶναι ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου ὥστε ἐπώλησα τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κτημάτων μου, καὶ ἦλθον ἐδῶ ἔχων μαζύ μου ἐμπορεύματα πλέον τῶν δύο χιλιάδων φλωρίων, περιμένω δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τῆς Δύσεως ἀξίας πλέον τῶν τρισχιλίων φλωρίων, προτίθεμαι δὲ νὰ ἱδρύσω ἐδῶ ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ νὰ μένω πλησίον σου. — Ἡ Λευκανθία ταῦτα ἀκούσασα

τῷ εἶπε: Ναί, Σαλαβαέττε, ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς ἀρέσει καὶ εἰς ἐμέ, διότι καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν μου καὶ εὐχαριστοῦμαι μεγάλως μανθάνουσα ὅτι ἦλθες προτιθέμενος νὰ διαμείνῃς ἐδῶ, ἐπειδὴ ἐλπίζω ὅτι ἔχομεν ἀκόμη πολὺν καιρὸν νὰ χαρῶμεν. Ἀλλὰ θέλω καὶ νὰ δικαιολογηθῶ, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας ἀνεχώρησας ἤθέλησε; κάποτε νὰ ἔλθῃς καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ σὲ δεχθῶ, καὶ ἄλλοτε ἦλθες καὶ δὲν σὲ ἐδέχθην μὲ τὴν χαρὰν ἐκείνην μὲ τὴν ὁποίαν σὲ ἐδεχόμην πρίν, καθὼς καὶ διότι δὲν σοὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν ὁρισθεῖταν προθεσμίαν τὰ χρήματά σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθῃς ὅτι ἤμην πολὺ λυπημένη καὶ εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν ὅσῳ καὶ ἂν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν ἄλλον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν δέχεται μετὰ φαιδρότητος καὶ νὰ τὸν περιποιῆται ὅσον ἐπιθυμεῖ. Πρέπει προτέτι νὰ μάθῃς ὅτι εἶναι λίαν δύσκολον εἰς μίαν γυναῖκα νὰ εὕρῃ χίλια χρυσᾶ φλωρία, καὶ καθ' ἑκάστην μᾶς λέγουσι τόσα ψεύματα καὶ κανεὶς δὲν ἐκτελεῖ ἀκριβῶς τὰς πρὸς ἡμᾶς ὑποσχέσεις του, ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡμεῖς ἀναγκαζόμεθα νὰ λέγωμεν ψεύματα εἰς τοὺς ἄλλους. Αὕτη λοιπὸν καὶ ὄχι ἄλλη ἦτο ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν δὲν σοὶ ἐπέστρεψα τὰ χρήματά σου, τὰ ἔλαβον δὲ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου καί, ἂν εἶξευρα ποῦ νά σου τὰ στείλω, ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ τὰ ἔστελλα· ἐπειδὴ ὅμως καὶ δὲν εἶξευρα, σοῦ τὰ ἐφύλαξα.— Καὶ ταῦτα εἰποῦσα διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτῇ τὸ βαλάντιον, ἐν ᾧ ἦσαν αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ φλωρία, ἅτινα ὁ Σαλαβαέττος τῇ εἶχε προηγουμένως δώσει, καὶ θέσασα αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρά του εἶπε: Νά, καὶ μέτρησέ τα ἂν ἦναι σωστά.— Ὁ Σαλαβαέττος πλήρης χαρᾶς ἔλαβε τὸ βαλάντιον καὶ μετρήσας τὰ ἐν αὐτῷ φλωρία καὶ εὑρὼν αὐτὰ ἀκριβῶς πεντακόσια ἔθετο αὐτὰ εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ εἶπε: Κυρά, εἶξεύρω ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν. Ἔπραξες δὲ τόσα ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε καὶ διὰ τοῦτο

καὶ διὰ τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου οἱανδήποτε χρηματικὴν ποσότητα, οὖσαν εἰς τὴν διάθεσίν μου, καὶ ἂν ἤθελές ποτε ἐν ἀνάγκῃ σου μοῦ ζητήσῃ; θὰ σοῦ τὴν προσέφερον προθύμως, καὶ δύνασαι νὰ κάμῃς τὸ πείραμα εἰς ὁποίαν δήποτε στιγμὴν θέλεις. — Οὕτω δὲ συνδέσας αὖθις διὰ τῶν λόγων τὸν μετ' αὐτῆς ἔρωτα ἐπανέλαβε τὰς πρώτας σχέσεις. Αὕτη δὲ ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν θερμότερον ἔρωτα περιποιουμένη καὶ τιμῶσα αὐτὸν ἔτι μᾶλλον ἢ πρίν.

Ὁ Σαλαβκέττος ὅμως, θέλων δι' ἀπάτης νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπάτην της, προσκληθεὶς ἡμέραν τινὰ ὑπ' αὐτῆς εἰς δεῖπνον τὸ ἑσπέρας μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν της τόσῳ τεθλιμμένος, ὥστε ἐφαίνετο μέλλων ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης. Ἡ Λευκανθία ἐναγκαλισθεῖσα καὶ κατασπασθεῖσα αὐτὸν ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ διατὶ ἦτο λυπημένος, αὐτὸς δέ, μετά τινας δυσκολίας καὶ ἐπανειλημμένας παρακλήσεις, τῇ εἶπεν: Εἶμαι χαμένος, διότι τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον μοὶ ἔφερε τὰ ἐμπορμεύματα μου συνελήφθη ὑπὸ τῶν πειρατῶν τοῦ Μοναχῶ, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσι λύτρα δέκα χιλιάδας χρυσῶν φλωρίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναλογοῦσιν εἰς ἐμὲ χίλια. Ἐγὼ δὲν ἔχω λεπτόν, διότι τὰ πεντακόσια, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωκες, τὰ ἔπεμψα εἰς Νεάπολιν διὰ νὰ μοῦ ἀγοράσωσι καὶ νὰ μοῦ στείλωσιν ἐδῶ ὑφάσματα. Ἂν δὲ θελήσω τώρα νὰ πωλήσω τὰ ἐμπορεύματα τὰ ὁποῖα ἔχω ἐδῶ, θὰ ζημιωθῶ σημαντικά, διότι τώρα δὲν εἶναι ἡ ἐποχή των. Ἐπειδὴ δὲ καὶ δὲν εἶμαι ἀκόμη καλὰ γνωστὸς ἐδῶ, δὲν δύναμαι νὰ εὕρω δάνειον. Ὡς ἐκ τούτου δὲν εἰξεύρω τί νὰ εἰπῶ. Ἂν δὲ δὲν στείλω ἀμέσως τὰ χρήματα, τὰ ἐμπορεύματά μου θὰ μεταφερθῶσιν εἰς Μοναχῶ καὶ δὲν θὰ λάβω πλέον τίποτε. — Ἡ γυνὴ ταῦτα ἀκούσασα ἐλυπήθη μεγάλως, διότι ἐνόμισεν ὅτι αὐτὴ ἐζημιοῦτο. Ὅθεν ὅπως μὴ τὰ ἐμπορεύματα μεταφερθῶσιν εἰς Μοναχῶ καὶ ἀπολεσθῶσιν εἶπεν: Ὁ Θεὸς γινώσκει πόσον μὲ λυπεῖ τοῦτο, ἀλλὰ τί

χρησιμεύει ἡ λύπη; Ἂν εἶχον ἐγὼ τὰ χρήματα, θὰ σοὶ τὰ ἔδιδα ἀμέσως, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὰ ἔχω. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δυνάμεθα νὰ προστρέξωμεν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωκε τὴν ἄλλην φορὰν τὰ πεντακόσια φλωρία, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔλειπαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει χρήματα, ἀλλὰ ζητεῖ ὑπέρογκον τόκον τριάκοντα τοῖς ἑκατόν. Καὶ ἂν θέλῃς νὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ αὐτόν, πρέπει νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃς μὲ καλὸν ἐνέχυρον. Ὅσῳ τὸ κατ' ἐμέ, εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποθηκεύσω ὅ,τι ἔχω, ἀλλὰ διὰ τὸ ὑπόλοιπον πῶς θὰ τὸν ἐξασφαλίσῃς;—Ὁ Σαλαβαέττος ἐνόησεν ἀμέσως τὴν αἰτίαν, ἥτις ὤθει αὐτὴν εἰς τοιαύτην ἐκδούλευσιν, καὶ ἐπείσθει ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνῆκον τὰ εἰς αὐτὸν δανεισθησόμενα χρήματα, ὅπερ καὶ μεγάλως τὸν εὐχαρίστησεν. Ὅθεν καί, ἀφοῦ ἐξέφρασεν αὐτῇ τὰς εὐχαριστίας του, τῇ εἶπεν ὅτι ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμνε νὰ μὴ ἀποβλέψῃ εἰς τὸν ὑπέρογκον τόκον, δι' ἀσφάλειαν δὲ θὰ τῷ ἔδιδεν ὑποθήκην τὰ ἐν τῷ τελωνείῳ ἐμπορεύματά του, ἅτινα θὰ μετεβίβαζεν εἰς τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις θὰ τῷ ἐδάνειζε τὰ χρήματα. Ἤθελε μόνον νὰ κρατήσῃ τὰς κλεῖδας τῆς ἀποθήκης, καὶ τοῦτο ὅπως δεικνύῃ αὐτὰ εἰς τοὺς ἀγοραστὰς καὶ ὅπως μὴ ἤθελεν ἀπολεσθῇ τι ἐκεῖθεν ἢ ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου ἥσσονος ἀξίας. Ἡ γυνὴ παρετήρησεν ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο εἶχε δίκαιον καὶ ὅτι ἡ ἀσφάλεια ἦτο ἀρκοῦσα. Ὅθεν τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωὶ μεταπεμψαμένη μεσίτην τινά, εἰς ὃν εἶχεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, καὶ συνεννοηθεῖσα μετ' αὐτοῦ, τῷ ἔδωκε χίλια χρυσᾶ φλωρία, ἅτινα αὐτὸς ἐδάνεισεν εἰς τὸν Σαλαβαέττον, ὅστις μετεβίβασεν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ τελωνείῳ ἐμπορεύματά του, συντάξας τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν ὁποίων ἕκαστος ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ Σαλαβαέττος, ὡς ἠδυνήθη ταχύτερον, ἐπιβιβασθεὶς εἰς πλοιάριον μετὰ τῶν χιλίων πεντακοσίων χρυσῶν φλωρίων, ἀπῆλθεν εἰς Νεάπολιν εἰς τὸν Πέτρον Κανιγ-

κιάνον. Ἐκεῖθεν δὲ ἀπέστειλεν εἰς τοὺς προϊπταμένους αὐτοῦ τὰ χρήματά των, δικαιολογηθεὶς διὰ τὴν βραδύτητα. Πληρώσας δὲ καὶ τὸν Κανιγκιάνον καθὼς καὶ ἄλλους τινὰς δανειστάς του, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διεσκέδαζε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ εἰς τὴν Σικελίαν γενομένῃ ἀπάτῃ. Εἶτα βαρυνθεὶς τὸν ἐμπορικὸν βίον ἀπεσύρθη εἰς Φερράραν.

Ἡ Λευκανθία μὴ βλέπουσα πλέον τὸν Σαλαβαέττον εἰς Πάνορμον ἐξεπλήσσετο καὶ ἤρχισε νὰ ὑποπτεύηται. Ἀφοῦ δὲ ἐπερίμεινε δύο ὁλοκλήρους μῆνας, βλέπουσα ὅτι δὲν ἐφαίνετο, παρώρμησε τὸν μεσίτην ν' ἀνοίξῃ τὰς ἀποθήκας, ὅπερ καὶ οὗτος ἔπραξε. Καὶ κατὰ πρῶτον παρατηρήσας τὰ βυτία, ἀντὶ ἐλαίου, εὗρεν αὐτὰ πλήρη θαλασσίου ὕδατος καὶ περιέχοντα μόλις ἓν βαρέλιον ἐλαίου, παρὰ τὸ στόμιον αὐτῶν. Εἶτα λύσας τὰ δέματα, πλὴν δύο ἅτινα περιεῖχον ὑφάσματα, εὗρε τὰ ἄλλα πλήρη στυπίου. Ὥστε πᾶν ὅ,τι ἐκεῖ περιείχετο μόλις ἤξιζε διακόσια φλωρία. Ἡ Λευκανθία, οὕτως ἐμπεχθεῖσα, ἔκλαυσεν ἐπὶ μακρὸν τὰ ἀποδοθέντα πεντακόσια φλωρία καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ δανεισθέντα χίλια, πολλάκις λέγουσα:

Ὅταν μὲ Τοσκάνον σμίγῃς,
Δὲς τὰ μάτια σου ν' ἀνοίγῃς.

Οὕτω δὲ ζημιωθεῖσα καὶ ἐμπαιχθεῖσα ἐδιδάχθη ὅτ' δὲν ἦτο ἐκείνη μόνη ἐν τῷ κόσμῳ πονηρὰ καὶ εὐφυής.

Μόλις ὁ Διονέος ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του, ἡ Λαουρέττα γνοῦσα ὅτι τὸ τέλος τῆς βασιλείας της ἔφθασεν, ἀφοῦ ἐπήνεσε τὸ σχέδιον τοῦ Πέτρου Κανιγκιάνου, ἀποδειχθὲν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος εὐφυέστατον, καὶ τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ Σαλαβαέττου, ἐκτελέσαντος αὐτὸ θαυμασίως, ἀφαιρέσασα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς τὸ διάδημα, ἔθετο αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Αἰμυλίας, λέγουσα φι-

λαρέσκως: Κυρία, ἀγνοῶ ἂν θὰ ἔχωμεν ἐν ὑμῖν τόσῳ διασκεδαστικὴν βασίλισσαν, ὅσῳ ὡραίαν. Προσπαθήσατε λοιπὸν ὅπως τὰ ἔργα σας ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν καλλονήν σας. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐκάθησεν. Ἡ Αἰμυλία, οὐχὶ τόσον διότι ἐγένετο βασίλισσα, ὅσον διότι ἤκουεν ἑαυτὴν ἐπαινουμένην δι' ὅ,τι αἱ γυναῖκες; κυρίως ὑπερηφανεύονται, ἠρυθρίασε, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐγένετο ὅμοιον πρὸς τὰ πρῶτα τῆς ἠοῦς ρόδα. Ἀφοῦ δὲ ἐπί τινα καιρὸν ἐτήρησε τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαὶ νεύοντας, καὶ παρῆλθε τὸ τῶν παρειῶν της ἐρύθημα, προσεκάλεσε τὸν οἰκονόμον καὶ διέταξεν αὐτῷ τὰ εἰκότα. Εἶτα εἶπε: Χαριτωμέναι Κυρίαι, βλέπομεν καθ' ἑκάστην τοὺς βόας, ἀφοῦ ἀρκούντως ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἐργασθῶσιν, ἀπολυομένους καὶ βόσκοντας κατ' ἀρέσκειαν εἰς τὰ δάση. Βλέπομεν προσέτι ὅτι οἱ κῆποι εἶναι ὡραιότεροι μετὰ τῶν ποικίλων δένδρων των ἢ τὰ δάση τὰ ἔχοντα μόνον δρῦς. Ὅθεν φρονῶ ὅτι, ἀφοῦ ἐπὶ τόσας ἡμέρας διηγούμενοι ὑπεκύπτομεν εἰς ὡρισμένον τινὰ νόμον, εἶναι καλὸν καὶ ὠφέλιμον, πρὶν ἢ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ζυγόν, νὰ διασκεδάσωμεν καὶ ἡμεῖς τῆδε κἀκεῖσε. Καὶ λοιπὸν αὔριον, ὅταν θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς διασκεδαστικὰς ἱστορίας μας, δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς περιορίσω διὰ νόμου, ἀλλὰ ἀφίνω πάντας ἐλευθέρους; νὰ διηγηθῇ ἕκαστος πᾶν ὅ,τι ἀρέσκει αὐτῷ, φρονοῦσα ὅτι διὰ τῆς ποικιλίας ταύτης θὰ διασκεδάσωμεν περισσότερον ἢ ἂν περιωριζόμεθα ἐντὸς ὡρισμένου θέματος. Πιστεύω δὲ ὅτι, ἂν πράξωμεν οὕτω, ὁ ἐν τῇ βασιλείᾳ διάδοχός μου θὰ μᾶς εὕρῃ ἰσχυροτέρους; καὶ οὕτω θὰ δυνηθῇ ἀσφαλέστερον ἐντὸς τοῦ συνήθους νόμου νὰ μᾶς περιορίσῃ. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἀπέλυσε τὴν συνοδείαν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου.

Πάντες ἐπῄνεσαν τοὺς λόγους τῆς βασιλίσσης, ὡς συνετούς, καὶ ἐγερθέντες ἐπεδόθησαν εἰς διαφόρους διασκεδάσεις, ἕκαστος ὡς ἠρέσκετο. Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες διεσκέδαζον πλέκουσαι στεφάνους, οἱ δὲ ἄνδρες παίζοντες

καὶ ᾄδοντες, Καὶ οὕτω διῆλθον τὸν χρόνον ἄχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου. Ταύτης δ' ἐπελθούσης, ἐδείπνησαν ὀρεκτικώτατα παρὰ τὴν ὡραίαν κρήνην, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον διεσκέδασαν κατὰ τὸ σύνηθες ᾄδοντες καὶ χορεύοντες. Ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα, βαίνουσα ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν προκατόχων της καί τοι πολλαὶ αὐθορμήτως διάφορα ἄσματα εἶχον εἰπεῖ, διέταξε τὸν Πάμφιλον νὰ τραγῳδήσῃ, ὅστις καὶ λίαν προθύμως ἤρξατο ᾄδων:

Τόσῳ πολύ, ὦ ἔρωτα, σὲ ἀγαπῶ ὁ καϋμένος,
Ποῦ 'ς τὴ φωτιά σου καίομαι καὶ εἶμ' εὐτυχισμένος.
Τόση χαρὰ αἰσθάνομαι, σὰν βλέπω τὴν κυρά μου,
Ποῦ ξεχειλίζει, χύνεται ἔξω ἀπὸ τὴν καρδιά μου,
Καὶ φαίνεται 'ς τὴν ὄψι μου, καὶ δείχνει ἡ μορφή μου
'Σ αὐτήν, 'ς τὸν κόσμο ὁλόκληρο, τὴν εὐχαριστησί μου.
Τὰ βάσανά μου λησμονῶ, τὴν φλόγα ὁποῦ ὑποφέρω,
Κ' ἔτσι ψηλὰ πῶς ἔρριξα τὸν ἔρωτά μου χαίρω.

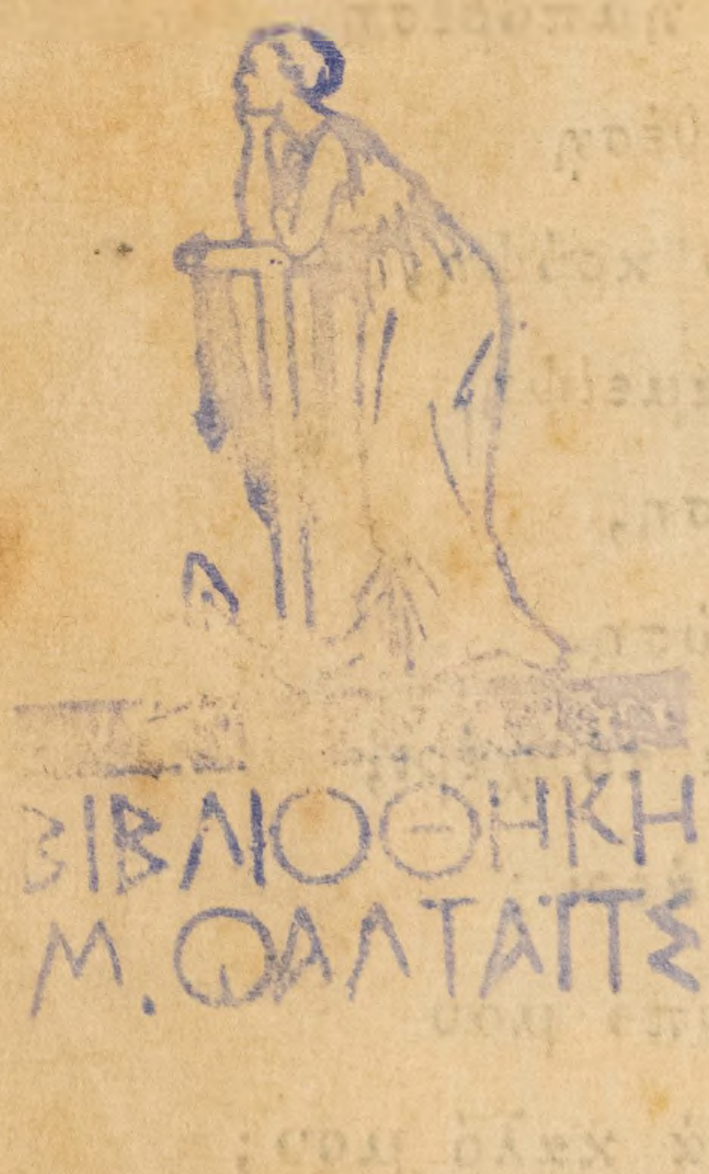
Ἔρωτα, τὸ τραγοῦδί μου ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ
Τὴν τόσην εὐτυχίαν μου ὡς πρέπει νὰ ἐκθέσῃ.
Καὶ ἂν ἀκόμη ἐμπόρουνε, ἔπρεπε νὰ τὴν κρύψῃ,
Γιατὶ μὲ πίκρες ἤθελε καὶ πάθια μὲ ἀνταμείψῃ.
Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία μου, ὦ ἔρωτα, εἶναι τόση,
Ποῦ τίποτε δέν ἐμπορεῖ μικρὴ ἰδέα νὰ δώσῃ.

Καὶ ποιὸς ποτὲ θὰ ἐπίστευε πῶς ἔβαλα τὸ χέρι,
Ἐκεῖ ὁποῦ τὸ ἔβαλα καὶ ποῦ δὲν φθάνει ἀέρι;
Καὶ ποιὸς ποτὲ θὰ ἐπίστευε ὅτι τὸ πρόσωπό μου
Ἀκούμβησε ὅπου ἀκούμβησε, γιὰ χάρι, γιὰ καλό μου;
Κανεὶς δὲν θὰ ἐπίστευε τὴν τόση εὐτυχιά μου,
Ὅθεν κ' ἐγὼ κρυφὰ-κρυφὰ τὴν κρύβω 'ς τὴν καρδιά μου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚ
Μ. ΩΛΑΤΑΠ

Ὁ Πάμφιλος ἐτελείωσε τὸ ἄσμά του, οὗτινος μ
μεγάλης προσοχῆς ἠκροάσθησαν πάντες, προσπαθοῦ
νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ καὶ νὰ μαν
σωσι τί ἔλεγεν ὅτι θὰ κρύψῃ εἰς τὴν καρδίαν του. Ἀ
καί τοι πολλὰ ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχόλια,
δεὶς κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ δὲ βασίλι
ἰδοῦσα ὅτι τὸ ἄσμα ἐτελείωσε καὶ πάντες ἐπεθύμου
ἀναπαυθῶσιν, ἐπέτρεψεν ὅπως ἕκαστος ἀπέλθῃ εἰς
κλίνην του.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ'. ΤΟΜΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΙΤΣ

ВІБЛІОТЕКИ
М. ОДЕСИ